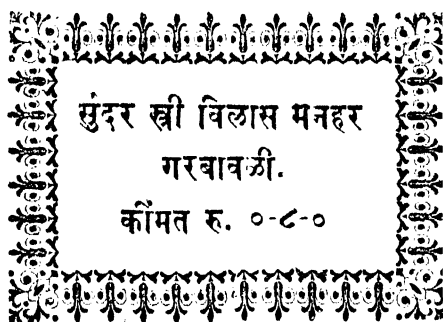

२२४६

सुंदर स्त्री विलास मनहर

गरबावळी.

कौमत रु. ०-८-०

સુંદર સ્ત્રી વિલાસ મનહર ગરવાવળી.

મુધારા તથા વધારા સાથે

સંગ્રહ કરી છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

પુસ્તકેલર. ઠક્કર. રણછોડલાલ મોતીરામ
વડોદરાના.

આવૃત્તી બીજી.

દોહડોરો.

રણછોડા જન રસિકને, માટે મોહ મનાય;
દોડે સંગ્રહ આ કર્યો, આનંદ ઉર ડિભરાય. ૧

અમદાવાદ.

આસ્ટોરિયા ચક્રે--"આર્યોદય પ્રેસ"માં છાપી.

સંવત્ ૧૯૪૦. — સને ૧૮૮૪.

કીમત આઠ આના.

૨૨૧૬

આ પુસ્તકની માલકી સને ૧૮૬૭ના ૨૫મા
આક્ટ પરમાણે નોંધાવી છે.

શુચના.

સરવે શોખીલા સજનોને સૂચના કરવામાં આવે છે કે આ ગરબાવળીની પ્રથમ આવૃત્તી અમોએ છપાવી હતી તે. ખપી જવાથી આ બીજી આવૃત્તી છપાવી બાહાર પાડી છે.

પ્રથમ કરતાં હાલની આવૃત્તીમાં ઘણાક ગરબા ગરબીયો નવીન રૂપ પ્રાપ્ત કરાં છે. તે ઘણાં રસીક અને મન રંજન કરે એવાં છે તે વાંચવાથી અનુભવ થશે.

આ પુસ્તકમાં કોઈ જગોએ ભુલચુક થઈ હોયતો વાંચનાર સાહેબો દરચુજર કરશે એવી આશા છે.

તા. ૧૫-૬-૮૪

મુ. વડોદરામાં રાવપુરામાં નવાખ	}	પ્રસિદ્ધ કર્તા.
સાહેબની હુવેલી નીચે.		ઠંકર. રણછોડલાલ મોતીરામ સહી.

અનુક્રમણીકા.

વૌશય

પૃષ્ઠ

શ્રી નાથજીના મહાના...	૧
ગોપીઓની સ્તુતીનાં મહાના...	૨
રાધાના વીલાપનો મહાના...	૩
પતીને પરદેશ ન જવા દેવા વિષેના મહિના...	૫
ભરથજીના મહિના...	૭
દ્રોપતીજીની બાર માસી...	૧૦
બાર માસી ...	૧૧
પંદર તીથીઓ...	— ૧૬
આઠ વાર...	૧૮
શ્રી રણછોડજી મહારાજનો ગરબો...	૧૯
નરસીજી મહારાજનો ગરબો...	૨૮
ખડ્ગરાજનો ગરબો...	૩૧
આંખાજીનો ગરબો...	૩૩
સીતાની કાંચગીતો ગરબો...	૩૫
ગીરધારીની ગરબી...	૩૮
આંખાજીની ગરબી...	૪૦
કાળકાની ગરબી...	૪૧
કનૈયાની ગરબી...	૪૪
ઓઘવજીની ગરબી...	૪૫
ચુંદડીની ગરબો...	૪૬
ગરબીઓ રાસ લીલાની ...	૪૮
દાણુ લીલાંની ગરબીઓ...	૬૧

વીરાય

પૃષ્ઠ

આજા ચરીત્રનો ગરબો....	૮૪
દાણુ લીલા...	૮૭
દાણુ લીલાની સાખીઓ...	૯૬
અલીમુન્યુનો ચક્રવો...	૯૯
રાંસ લીલાનો ગરબો....	૧૦૮
શ્રી કૃષ્ણના દસ અવતારનો ગરબો...	૧૧૧
ગરબી દક્ષિણી ભાષાની...	૧૧૩
ગરબીઓ પ્રેમ ભાષાની...	૧૧૩
કળેડાવાળી સ્ત્રીના વિલાપની ગરબી...	૧૧૬
સાખીઓ...	૧૧૭

સુંદર સ્ત્રી વિલાસ મનહર ગરબાવંળી.

મહીના. તિથીયો, વાર, ગરબા. ગરબીઓ
દાબુત્રીલા, રાસ લીલા, સાખીઓ વિગેરે.

શ્રી નાથજીના મહીના.

કારતક માસેરે કાંહાંનજી. મુકી ચાલ્યા પરદેશ;
હુધ્રુ નારીરે નાંધડી, જ્ઞેખન બાળેરે વેશ,
ગોકુળ આવો શ્રી નાથજી.

માગસર માસેરે માવજી, વશોએ શાંમીરે તેડ,
પિંજર લાગ્યાંરે જુરવા, આંખે આંસુગંની રેલ; ગો૦ ૨
પોશે શોશેરે દેહરી, તોય રનેહ ન વીસરાય,
આડો હેમાળો ઊત્તરો, તેથી કંપેરે કાય. ગો૦ ૩
માહા માસેરે શેજડી. બીજી વેરણુ રાત,
પીકુજી મારારે ઘેર નહીં, કેમ જાય દીવસ મહારાજ. ગો૦ ૪
કાગણુ કુલ્યેતરે કુલકે, કુલ્યાં કેશર કેરાં જાડ;
તેનાં છંટાવું છંટણાં, ઊડે અખીલ ગુનાલ. ગો૦ ૫
ચૈતરે ચંપેરે મોરીઓ મોરી અરાડે ભાર;
માસેણુ લાવેરે મોગશે, કાચી કળીયોનો હાર. ગો૦ ૬
વૈશાખેરે વન વેડીયાં, વેડી આંખલીયાની શાખ;
રશ ઘોળાવુંરે વાટકી, જમીએ કોની સંગાય. ગો૦ ૭
જેઠે જાણુરે આવશે, ના આવ્યા સ્યામ શરીર;

૨૪૬૬ (૨)

અપધ્યારે પીકીપીક કરે, મારે હૈએ નવ રહે ધીર. ગો૦ ૮
અશાડેરે ધન ઉલટયો, માથે અડયોરે ધન ધોર;
વીજલડીરે ચમકા કરે. ખોલે મધુરાશા મોર. ગો૦ ૯
શાવણુ વરશ્યોરે શરવડે, નદોએ નીર અપાર;
કોઅગડીરે ટકકા કરે, ખેસી આંગલીયાની ડાળ. ગો૦ ૧૦
ભાદરવોરે ભલે ગાળઓ. વરશે મુશળધાર;
પીઊજી મારા મધુપુરમાં, શાલે શોકલડી અપાર. ગો૦ ૧૧
આશોમારો દીવાલડી, આબ્યા શામ શરીર;
થાળ ભરે મોતીડે, વધાવું શુભદ્રાના વિર. ગો૦ ૧૨
બારે માસ પુરા થયા, કેહેછે કવિરે કરન્નેડ;
ગાય તેનારે પુરન્ને, કોડ શ્રીરે રણુછોડ. ગો. ૧૩

ગોપીઓની સ્તુતીના મહીના.

કારતકે કાળજીને તજ્યું એ રાગ.

કારતકે કોટી કલ્પના કરીએ, ગોકુળીઆમાં ઘેલાં થઇ ફરીએ
સુખ દુઃખ સર્વે સહી રહીએ, ઓધવ મારી સ્તુતિ કહેન્ને;
દુખરે ગાર દિલ મધે લેન્ને. ગો. ૧
માગશરે મેણાં લીધાં માંથે, જીવજીએ વચન આપ્યાં હાથે;
કે રજની રમીસુ તમારી શાયે, ઓધવ મારી સ્તુતી કહેન્ને. ૨
પોશેતો ધીરજ ક્યમ ધરીએ, કોહોતો વાલા વિખડાં ખાઇમરીએ;
જીવજીવિના જીવીને શું કરીએ, ઓધવ મારી સ્તુતિ કહેન્ને, ૩
ગાહેતો મિત્રા તોડી મારી, વાલે મારે કુખજ કરી નારી;
આશું કીધું મોહન મોરારી, ઓધવ મારી સ્તુતિ. ૪
હાગણે ફીકર કર મનમાં, રાત દિવસ તાપ તપે તનમાં;

વધુટી જેમ હરણી ફરે વનમાં, ઓધવ મારી૦ ૫
 ચઢતરે ચીત કરે ચાળા. મુકી ચાલ્યા મોરલી તો વાળા;
 દરશન લમે દ્યોતી નંદલાલા, ઓધવ માની સ્તુતિ૦ ૬
 વૈશાખે વનમાં કાચલ ખોલે, તેથી મારાં મૂળ ભુવન ડોલે;
 જ્યેષ્ઠન માફ જન્યજે નકજોલે ઓધવ મારી સ્તુતિ૦ ૭
 જેડેતો જળા ભરીઆંનેજો, બંધન મારા હરીવરને કેહેજો;
 ખટકે વાલા નાથ તણે મેણે. ઓધવ મારી૦ ૮
 આશાડે તો ઈંદ્ર ધારે વરજે, પીકવિના મન માફ તળસે,
 મોહનવર મેહર હવે કરશે, ઓધવ મારી૦ ૯
 શાવણે તો સાંભળ સાહેલી, નમેરા તો નાથ ગયા મેલી;
 જોકુળીયામાં થઈને ફરે ઘેલી. ઓધવ મારી૦ ૧૦
 ભાદરવે ભુદર બેટો લગને ઝાગુ હવે શું કહીએ તમને;
 વાએદા કરી વાહ્યા ચમને, ઓધવ મારી૦ ૧૧
 આસો માસે આવો દીવાળી. ઘેરે આવ્યા મોહન મોરારી;
 હળીમળી સહ સખીલ્યો તાલી. ઓધવ મારી૦ ૧૨
 બારેરે માસ રાગેતો કરીઆ, દશરણછોડના સ્વામી મળીયા,
 તેથીરે મારાજનમ મરણુ ટળીયાં, ઓધવ મારીસ્તુતી કેળે ૧૩

રાધાના વીલાપના મહીના.

કારતક માસે કંચજીરે, મેહેલી જઈએ ના એમ;
 રૂદન કરેરે રાણી રાધીકા, લીજે આંસુડે ખેમ;
 હરીવિના હઈડાં મુકાયજે, પાપી પ્રાણુ ન જાય;
 લોલી જીવડો ન જાય, શુરે જીવ્યું શંશારનું. ટેક. ૧
 માગસર માસે માનુ નહારે, મારા મોહનલાલ,

સુની દીસે શુંદર સેજડી, પેટડીયામાં ફાળ. હરીવના ૨
 પોશ માશે શોશ નહીરે, વીનતા માતને તાત;
 અધવય મેલ્યાંરે આ શમે, જુરણુ લાગીરે રાત. હરી૦ ૩
 માહા માસે માહારાજનેરે, તેડી લાવો ને ઘેર,
 નૈણે નીરખું મારાનાથને, થાય લોનારે લેહર. હરી૦ ૪
 ફાગણ પુલ્યોરે પુલદે, પુલ્યાં કેસરનાવનં;
 અગ્નીવ ગુલાલના છાંટણાં, ખેલું કોશું વશાંત. હરી૦ ૫
 ચૈતરે ચીતયાળા કરેરે, પંહેરવાનેરે ચીર,
 સ્વામીવિનારે શણગારસા, કેમ સજ્જો શરીર. હરી૦ ૬
 વૈસાખે વનવેડીયારે, વેડી આંખાની ડાળ;
 કોયલડીરે ટઝિકા કરે, શબ્દ શુણ્યોરે રસાળ. હરી૦ ૭
 જોઠ માસે જીવ જાયછેરે, ધરમાં ઘડી ન રહેવાય,
 ભીતર ભડકા થાયછે, અગ્ની વૃહેના સેવાય. હરી૦ ૮
 અશાઢમાસે હુતો નહી નમુરે, નમ્યો નવલોરે મેહ;
 બ્રેહનારે વાદળ ઉલટયાં, શોશ સુકાણી દેહ. હરી૦ ૯
 શાવણ વરસ્યો શરવડેરે, નદી તરોવર જાય,
 કહો શખી કેમ કીજીએ, ધીરજ નવ ધરાય. હરી૦ ૧૦
 ભાદરવો ભમે ગાજીઓરે, વરસ્યો ઉત્તર દેશ;
 ડૂરે ખેડી રંગમોહોલમે, નાથ છેરે પ્રદેશ. હરી૦ ૧૧
 આસો માસે હરી આવિયારે, આનંદ આછવ થાય.
 ઘેરઘેર જાય વધામણી, હૈડે હરખ ના માય. હરી૦ ૧૨
 ખારે માસ પુરણ થયા; તેરમે પુરીરે આશ;
 કર જોડીનેરે વિનવે, ગાય નરશયો દાશ. હરી૦ ૧૩

પતીને પરદેશ ન જવા દેવા વિશેના મહીનાં

ઔધવળ સંદેશો કેળે શાંમને. એ રાગ.

કારતક મહિને અખળા કહેછે કંથને, હવે શીઆળો આવ્યો
સ્વામી નાથજો,

હીમાળુ વા વાયોરે હલકી ટાઢમાં, શું શોધો પરદેશ જવાનો
સાથજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૧

માગશર મહીને હેંશ ઘણી મન માલ્યરે, રશીયા સંગ ર-
મ્યાની માજમ રાતજો;

ધુંધટડો કાઢીરે ઘર આગળ ફરું, પીઠ મેલો પરદેશ જવા-
નો વાતજો; એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૨

પોશે જે અખળાને પીઠડે પરહરી, તે નારીનાં પુરણુમળીયાં પાપજો
શાસરીએ રહીને તે શાં સુખ ભોગવે, મૈયરમાં નવ ગોઠે

માને પાપજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૩
માઢા મહીને નવ કરીએ નાથ મુસાફરી, ઘડં સાટે જઈ
લાવો ખોરી જરજો,

વહેચીને જમસુરે મારા વાલમા. જર નહી જવા દેઉ ધરથી
ખાહારજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૪
ફાગરમે ફાગણમાં નરને નારીયો, ઘેર ઘેર નૌતમ કૌતક
નવલાં થાયજો.

જે નારીનો નાવલીયો નાશી ગયો, કોહો તેણે કેમ નજરે
જોયું જાયજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૫
ચૈત્રમાં ચતુરને પંથન ચાલવું, જે ઘેર નારીસારી ચતુરશુભણજો;
વાહાણ પણુવચનેરે પીઠને વશ કરે, નીરધાર્યું તે પડ્યું રહે

પરીઆણુજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૬
વાવલાયા વાયારે પીઠવૈશાખના રજઢડેને માણુક મેલું થાયજો
જયનીનુ મોતીરે હીરે હારનો, કોહો પર હાથે તે કેમ ધી-
ર્યા જાયજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૭

જેઠેતો પરદેશે જાવું દોહલું, ધોમ ધીકેને લાય જેવી લુ વાયજો;
ક્રોમળછે કયારે મારા કંથની, વણુ શીંચ્યાં જેમ પુત્રડીયાં ક-
રમાયજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૮

અંગરવન છાયારે માસ અશાડમાં, મોર ખોલે ને મેહ વ-
રસે મુશળ ધારજો.

કચરાને કાદવરે મચીછે મેદની, પંખી માળા થાણે ઠારે
હારજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૯
શાવણમાં શીવ પુજને મુખ માગાએ, વાલાનો નવ થા-
જો કદી વીજોગજો;

ઉમીઆના સ્વામીજી આપો એટલું શાસુના જાયાનો નીત્ય
સંજોગજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં ૧૦
ભાદરવો ભરજોખનનો ફરી નહી મજો, વહી જાશે જેમ
નદીઓ કેરાં નીરજો.

એવારે દીવસ એજો નવ કાહાડીએ, વાત વિચારો જુઓ
નણુંદના વીરજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૧૧
આસોના દીવસતો અતિ રળીઆમણા, ખાવું પીવું કરવા
નવલા ખેતજો,

ભેમાં ભેસી જમીએ રમીએ સોગરે, છાતીમાં લીડીને રાખું
છેલજો. એ મહીને ૧૨

માસ અધીકમાં અધીક પછે શુ કીજીયે, રોહો જોડીને નેણું
સંગાયે નેણુજો;

જેમ ન છુટે ખુદો કાચ જીલોરનો, દાશ દયાના પ્રીતમ જાણુ
પ્રવેણુજો; એ મહીને નવ જઈએ પીઝી પરદેશમાં. ૧૩

ભરથજીના મહીના ચાલ લાવણી.

ચૈત્ર પીછડે પાક રામનોમીટો જન્મ લીઝો,
અવધપુરી સુખ ધામ સખી મીલ મંગલ ચારકીયો
ખખર જળ દશરથને પાઈરે,
દેતદાન ગજરાજ ગૌદીન થોડેકી ખીયાર્ઈ;
સભા શય ધ્રુવનશે છાઈ,
કરમ લેખ ના મીટે કરો કોઇ લાખન ચતુરાર્ઈ;
રામ ચલે જનબાસ રોવત કૌસલ્યા માધ. ટેક. ૩ માસ ૧
લગતહી વધશાખ કેકૈ ખાવર કરદારી,
ધ્રુવ જીવણુ ધીકાર બયા જદતુમસે મા તારી, ૧
દુઃખ તુમ નગરીકો દીનોરે તીન લોકકે નાથ રામ તીને
જનબાસાકીના. ૨

કુમત કુચ એસી જન આધ કરમ. રામ. માસ ૨
જેઠ પંચ મીલકહે ભરથકુ ગાદી જેઠરો;
ભરથ ધરત કાનનપર હાથ પંચ મેરી ગરદન મતમારો, ૧
સરે નહી એ ખાતન કાળ હમતો હરીકે દાસ રામ અ-
જોધ્યા કે રામ, ૨

ખાત એ સખકે મન ભાધ, કરમ. રામ. માસ ૩
અશાઠ આશારામ મીલનકી, મનમે લાગ રહી,
કોઇ રામ જન મોહી ખતાવો ભારથ ખાત ઠહી;

મગર કે નર ઝોર સખ નારી રથ ડોલે ગજરાજ સા-
જ શખ ભારથ સંગ તૈયારી. ૨

નદીમુની સાગરકુ ધાઇ. કર. રામ. માસ. ૪
શાવણુ શીંગમેર પુર પહોંચે, ભીડભઈ ભારી
ભીલન જોર કટક દળ સાજો લડનેકી તૈયારી;
ભરથસે પુછ કરાર કરો રાંમ શીયાકે કાજ નીકટ તુમ-
ગંગા તીર મરો,

ખખર જખ ભારથને પાછ, કરમ. રામ. માસ ૫
ભાદો ભીલ ભરથસે ભટે. ભકિત જાણી મનમે;
કંદમુળ ફળકુલ ભરથસે ભેટ કરે બનમે;
ભરથને આગે કર લીને, ભરથ રાજ મુની બસે પ્રાગ-
મે જાય દરસદીને ૨

પ્રાગકી દુનીઆં ઉઠ ધાઇ. કરમ. રામ, માસ. ૬
કુવારકીએ બ્રીજ માનતા મુની પુછે કુસલાય;
દો કર જોડ પ્રકંભા કરે કહિસલ્યા માતાય;
હમારે જીવણુકુ ફલ લયો ઈતની બાત સુન મુની સખ
આસરબાદ દીયો. ૨

ભરતકુ માતા સમજાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૭
કારતીક કુચ પ્રાગસે કીનો, ચીત્ર ફાટ આયે.
અંગ લભુત માથે પર જટા, રામ લક્ષમણ પાયે. ૧
ભરથ સીર ચરણોપેલાયે ચરણુ જાઠાયહિરદેસે લખાયે
નેનન નીર બહાયે. ૨

સીંધાશન બેઠે રધુરાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૮

અગહનવારમવાર ભરથકુ રઘુખર સમજાવે.
 જન્ય અજોધ્યા રાજ કરો તુમ. મુની સખ સુખપાવે; ૧
 ભરથ તુમ લોટ જન્ય ભાઇ પારાખરસે જીત જાઇંગે તે પી-
 છે હમ આઇ ભરથસે એસી સમજાઇ. કરમ. માસ. ૯
 પોસે આશા રામ મીલનકુ, જીર ગઈ ભીડ ઘણી;
 ગુરૂ ખરીટ મુની સમજાવે, કહે અપની અપની;
 ખીનતી ખોત ભાત કીની રામ કૃપાપતી ચરણ ખરાવું
 ભારથકુ દોની. ૨

ભરથ તુમ લોટ જન્ય ભાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૧૦
 માહા મનાયે માંન ગયે હૈ. ભલે લગે હૈ રામ.
 જનખ પુરકુ જનખ પોહોયે ભરથ અજોધા ગામ, ૧
 ખરાવું ગાદી ધરદીની, રામચંદ્રસે અધીક તપશ્યા ભા-
 રથને કીના,

ખડાઈયેહીસેપાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૧૧
 ક્ષાગણમે સીતા હરીકે રાવણકુ વધ કીનો;
 લંકામારગરદકરદારી રાજ વીલીક્ષણકુ દોનો; ૧
 લોટકે અજોધા આએ શીવ સનકાદોક યાદ બ્રમાદીક,
 દરસનકુ ધાએ;

ગાદી ખેડે રઘુરાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૧૨
 નવીન શાલ અધીક મહીના અંગડન ગહન પડે;
 લાલનદાસ ખાંસ ખરોલી; રામ રામ ઓચરે
 ભરથકી યેહી ખારા માસી ગવૈયા સુનવધ્યા તરે;
 કટેજમકી ક્ષાંસી. ૨

ખેદમે એસી લીખ આઇ, કરમલેખ. રામચલે. મા. ૧૩

દ્રોપતીજીની ખ્યારા માસી.

હમરી વહારે ચઢો ગીરધારી, કૃષ્ણહી કૃષ્ણ રટત.
 નર નારી હમરી વહારે ચઢો, ગીરધારી; ૮૬
 અસાડ મે મિલકે કૌરવ પાંડવ. ખેડત ચૈસર પાસાસારી,
 ધનદોલન ઓર માલ પરગના, હારદહ દ્રુપતિ સીનારી; હમરી
 સાવન સોચ કરે દુરજ્ઞેધન. આમખાસ કચેરી સારી;
 ખડે ભૂપ બલ ધારો બેઠે. લીસ્મ દ્રોણ બલકારી; હમરી.
 ભાદો વાદ કીયો દુસાસન, આન ઉતારી મેરેસિરકી સારી;
 દુરજ્ઞેધન બદનીત બયોદે, દેખો ચાહુંમોહે નગ ઉધારી. ૬૦૩
 આસોજ આસા લગીવટ ભીતર, હાહા કરત પુકારત નારી;
 જન્મજન્મકી મેંદાસિત્યારી પ્રભૂ અળકેસદાયકરે બનવારી. ૬૦૪
 કાતીક કાન્હા બેઠે મેહેલમે, સંગલિયે રૂકમ્ની રાધા પ્યારી;
 પટકત પાસા મુખસે બચન કહ્યો, બદ ગયો ચીર વાકો અ-
 નંત મુરારી ૬૦ ૫

નૌસો નવાણુ પુરચે પ્રભૂને, દેખ રહી સભા સારી;
 લગ્નિત હાંચ ગયો દુસાશન. એસે હરિ હીતકારી; ૬૦ ૬
 માગશિરમે મનસૂચા કાંનો; દેશવટાકી કરશે ત્યારી;
 અર્જુન બીમ નિકુલ સહદેવા, સંગ લઈ દ્રુપતી સીનારી. ૬૦૭
 પોપલ પોશાક પરહરકે, બીમહો બેઠે અળવાસી નારી;
 કીચક માર મહેલમે છાંડો. વા કુંતીકો માહાબલધારી. ૬૦ ૮
 માહા મદીનેમે મનો ઉઠાયો. ગરડ ચઢે આયે ગિરધારી;
 પાંચો પાંડવ ભેલાકીને. હસ્તના પુરકી કરેશે ત્યારી ૬૦ ૯
 ક્યારુન કીકીર બેઠે દુરજ્ઞેધન, વાસુ કહેત જ ગીરધારી;
 પાંચ ગાંવ પાંડવ કોં દીજે, ઓર પરગના ધરતી ત્યારી. ૬૦ ૧૦

ચીતમે ચમક ઉઠ્યો દરજ્જેધન, માન ભરે બોલે બલકારી;
 આંગુલ એક ભૂમિ નહીં દુંગો, જુદા કરનેકી કરલો ત્યારી. ૬૦૧૧
 દ્રૈસાખ વહાર ચઢે બનવારી, જુદા કરનેકી કરલી ત્યારી;
 દરજ્જેધન દુસાસન મારે, કૌરવવંસ વિધ્વંસ કરડારી. ૬૦૧૨
 જોઈ માસમે રચી અશ્વમેધા, જગન કરનેકી કરલી ત્યારી;
 શીવ સનકાદીઆદિ બ્રહ્માદીક, ગરુડચઢીઆયેગીરધારી. ૬૦૧૩
 દુપતીજીને સ્તુતી કીની, બારે માસકી કહી કહાની.
 સીમે સુને સોળાય બેકુંઠકો, જન્મ જન્મકે પાપકટેરી. ૬૦૧૪

બારમાસી કાજીની રાગ.

છંદની આલ.

સુનસુન સખી ચીતલાયકર મુજ દીલકામેદના તુમે કહું;
 પીઉ બસે પરદેશમે કોહો મે અકેલી કીયું રહું.
 આપે બસે પરદેશમે મુજકુ અકેલી ડાલકર;
 મેરા હાલ કહો ક્યા હોવેગા ગયે એસી જાગલકર. ૨
 તુમને કહ્યાયારે સજન ઠંડો મહીનો મે આઝંગા;
 પહીલા જો મહીના ઠંડકા તુજકુ દરસ દેખલાઝંગા, ૩
 આયારે મહીના કારતક ઠંડોકી આઘ સરસરી;
 તુમવત્તેપીછે પીઉ, ઠંડો અગનસેમેં ઝરી. ૪
 બેહી મે દેખુ બાટડી, અબહી પીઉ ધર આવેગે;
 ઠંડો સમે ઈસગાઉમે મુજકુ ગલે લપટાવેંગે. ૫
 એ આશમેરે મન જોયી સોતો યુકીયું ઠરી;
 ખરમે કીસી જાકે પીયા મુજકુ અકેલી યાં ધરી ૬.
 રોતી ફીરેં મુલકોનમે તુમબિનારે પ્રીતમ પીયા;

મુજકું અફેલી છોડકર કોહોતુમ બીજારા કીયું લિયા. ૭
 તરફડી બોહોત તુજ ખાસતે પન ના હુવા તેરા મીલન;
 પેહેલા જો મહીના ચલ ગયા તુમ બિનારે પ્યારે સજન. ૮
 દુખરે મહીના માગશર, આયા બોહોત ભારે ધણા;
 ઠંડોસે લાગી કાંપને, લાલન પીયારે તુમ બીના. ૧
 ફુગ્ગુ ખડી ઠંડોનમે, સમરણુ હે દીલ પીઉકા;
 દરશ દીખાવો તુમ પીઆ, દાર કરો ધસજીઉકા; ૨
 જો દરશ મુજે ના દો સજન, જીયરા નીકલ અખ બનયગા;
 મુજ મુજે પીછુ હે સજન. તુ બોહોત સા પસ્તાયગા; ૩
 જીગરસેબી ભીગી બોહોત. પનતનમે તાકત નહી;
 મુજ રંક દુખત્રીકે ઉપર, ઠંડોસી દુજ આદત કહી; ૪
 માલુમ મુજે એ કરદીયે. હજુતો મીલના દુર હે;
 દુખરે મહીના બેહે ગયા. તુજ દીલમે કમ્બુ કુર હે. ૫ માસ ૩
 ત્રીન્નરે મહીના બોહોત કહીન હે. નામ ઉસકા પોસરે;
 ઉસમેંબી ના મીલીયા સજન. ઉત ખાતકા અફસોસરે; ૧
 ઠંડા હુવા સારા જગત, મુજ દીલકી અગની ના ખુઝે;
 પ્યારા મીલા નહી મુજકુ, કોરો ધાવો કટારી કીઉરજે ૨
 દાન હો ગયા દુકડા બોહોત, હુધ રેન જો એક બરસકી;
 ઉસ રેનમેં બીલખુ પડી, મુસ્તાક તેરે દરસકી; ૩
 સીનગાર પેહેને આહસુ, જ્ઞાન ગંગામેં કીએ,
 જોગી મુની જંગમ સેવડેકું, દાંનમેં હાથો દીએ; ૪
 તો બી ના મીલીયા તું સજન, પનમેં રંડાપા કરલીઆ;
 મીલીઆ નહી ધસ મહીનેમેં, એ સકત દીલ તેં કયા કીયા; ૫. ૪
 એથારે મહીના આનિયારે, નામ ઉસકા આવરે;

મેહેયુગ ના મીલીયા મુજે. અધસોસ દીલમેં આવરે;
 લાલ નાના સેવતી, ચંપ ગુલામ ઓર મોગરે;
 ખીલેહે સખ ફુલ બેહેકસું, તુજ ખીનાહે મુજે સોગરે; ૨
 બેલ ઓર ચંપેલી દાવડી, ફુલ હાલહે સખ બાગમેં;
 ઉસ દેખકર મે રાતદીન, જલતીહું તેરે દાગમેં; ૩
 બે મુજે તુમ દો દરસ. ખીલું મેં ચંપાશી કલા;
 પ્યારે તેરી દજરતસેથી મેં આજ કદમતા સીર જલી; ૪
 અખ ઠંઠળી પુરીં હુધ. તોભી ના મીલા તુ પીયા;
 મુજ ગરીબ અજ કેતઈ એતા દરદ તેં કયા દોયા; ૫ માસ. ૫
 કાગુન મહીના પાંચમા, આયા ગીશમરી તુ હાઈરે;
 ઉસ રતુમેં મેરે પીઉકું, કયું કર રહું મેં જોછરે;
 મુરજ ચઢા અસમાનપર, ધરતી ગગનન સખહીં તપા;
 સખીયાં તુમ ખાત લાવો, મેરા પીઆ જ ભીતર છુપા; ૨
 સખીયાં સખ ચા૩ તરફ, હોરીતો બેલે ચાહોસું,
 પીચકારીયોકે સરતસે, મારેસો ભરબર દાવોસું. ૩
 ઉસ રતુમેં મેરે પીઉ જીંના કોહુંમે એકેલી કયા ક૩
 હોરી જલે મુજ દીલમેં, ઉસ દુઃખમેં કુડકુડ મ૩;
 ખીલખું ખડી બીશ બાસતે, એખી મહીના હો ગયા;
 સજન મેરે હાલપર, એકરગત કરનીથી મયા; ૫ માસ. ૬
 ચઈત્ર છઠા મહીના કપ્પલ, મુજ દીલમે ઉસકી ઓટરે;
 એસે કહીન મહીતુમેં, પીઉજી મીલનેકી ખોટરે; ૧
 લાગી અગન ચા૩ તરફ, ઠંડકી નહીં કીસી જગરે,
 પ્યારા મેરા આવે ઘ૩, ખુલ જાય મેરા ભાગ્યરે; ૨
 હુંડા બોહોત મુલકોનમે, હોકર દીવાની બહાવરી;

વૈસી અગનમે મેં પરી, પાવે કંઈ મેરા હરી; ૩
 સુધ હે તુજકુ પીઆ, તેરા ઠીના તુ કહી;
 મેં આઠીંગી તુજે દુઠંતી, સજન અળતું છુપા સહી; ૪
 દીન હો ગયા લંગા બોહંત, જાણે બરસ એક માસરે;
 છતાં અળ પુરા હુવા, તેરે મીલનેકી આસરે;
 વૈસાળ આયા સાતમા, જાટોકી આઠ પાતાં ઝડી;
 વેસે મહાનંમે તુજ વાસતે, મેં ભી સજન બીલખું ખડી; ૧
 સેદા સગ જંગલ પર ચઢા, લાલનકી સગ લાલી રચી;
 તળ મેંભી નેક ખુઝા સજન, મરનેસેભી મેં બચી;
 કેસુ ખીલે જગ ઝીંત, મોર ચોર આંગા પર જસે;
 પાંચાણ અળ આવે ઘરં, મેરા તળ મંદીર બસે,
 કોયલ પોકારે બંન બંન, તેરા નામ લેવે અધારસું;
 મેંભી પોકારં ધુનમે, અળ કળ મીલુંગી યારસું;
 સુઘાયા ગોલામેરે સજનં, પન પ્યાસ મેરી ન ખુઝી;
 મહોનાળી અળ પુરા હુવા, પન સુધ મૂળે ના ભુંઝી; માસ ૮
 હારે જેઠ આયા આઠમાં, મહીના બીકટ એ બાટરે;
 લાગો અગન સળ તનમેં પીડિબીના મૂળે ઉચાટરે;
 પેહેલી અગનથા પીડિકી, ચોર જેઠને બાલી મુળે;
 સજન તેહે કયા કીઆ જુલમ, હો આગમે ધાલી મુળે;
 જગી પુકારે હુરતકુ, લેવંસો તેરા નામરે,
 મેંભી પોકારં દરદસું તુજશુંહે મેરા કામરે,
 એસી ગરમ ધરતી ઉપરે, દોડી ફીરં સંસારમે;
 દીલમેં મેરે યાં આસહે દેખું કહીયે યારમેં;
 ગમેં ફેફલે હો ગયે; તોભી ના દેખા પીઉકુ;

નોમે મે પાવુંગી પીયા સમુઝાય રાખ્યા હવકુ; માસ ૯
 નોમા મહીના હે સખી નીપજે જંગલમે ધુમરે;
 અશાડમે અળ ના ફીરા, લાયા બપઘ્યા ખુમરે;
 હરદમ બપઘ્યા યૌજપે. બીના પીક મે ખ્યાસ મરં;
 તેરા નામ સુનકે પીઆ; મે દુખનમે અઢી ઝરં;
 ગરજે ધન અતી જોરસુ, ઓર બાજ ચમકે અતીધની;
 બીજાખુ ખડો સખા આગલે, કળ આવે ઘર મેરા ધની;
 બર્યા કરી ઉશ રતુનમે, આતમ જે તુમકું પાકીંગી;
 પાકી લાગકર મેરે પીઆ, તુજપર વારો જાકીંગી;
 હરીં યા હુવા સારા જગત, પન સાગ મેં પીલી રહી;
 ના દેખીઆશ્વામી સજન, આ સળ બેદના લે સહી. માસ; ૧૦
 દશમા શાવન રસ ભરા. બરશેસો રમઝુમ જોરરે;
 ખ્યારે તેરી રટના મુજે, મધરાતે બોલે મોરરે;
 એસી અંધારી રેનમે, સગરન કફં તેરા ખડી;
 પન કંથને નાગસુ બેહે, ભારેરે શાવનકી ઝડી;
 સળ લોક દીકે ચાહ લાગે, ખેતી કરે ખેતનમેં;
 બીન દરશ મેરે પીકકે. તરફકું પડી મેરા મનમે;
 માતા પીતા ઓર સળ સગે, ફરજદ ઓર ભાધરે;
 છોડેહ સળકુ ઝુરતે, તુજસુ મોહોળત લાંધરે,
 મુજકું મત તરસાવો પીઆ, અળ દેતું મુજકું તેરા દરસ;
 દશમાસ બીનતીમે ગયે, નજદીક આ પોહોઆ બરશ. માસ ૧૧
 બાદો મહીના અગીઆરમા, આયા અતીધન જોરસુ,
 ખતા બોહોતમે ગીરપંડી, ઉશકી ધગક ઓરધોરસું;
 ગરજે ગગન ડરમાવને, જોરણ બીતર ધોસા બજે;

ઉશપુર પાંનીકે ભીતર, બીનાકંથ સીર થરથર ધુજે;
 બરસેવન અનીજેરસુ. ઓરબીજ ચમકારે કરે;
 મુજ દીલમેં દુખડા કહીન, પીઉજી દીલમે ના ધરે;
 બોલે પપઘયા પીઉપીઉ. દાદુર બોલે લોરને;
 મેં પીઉકી પીઉ મોરડા, તું પીઉ કેહેસોકોનરે;
 તેરે મીલનેકે સોહાગમેં, ભાદોબી અબપુરા હુવા;
 ઓહાડ પંજર માસગલ. તુજ નેહ મુજે પુરા હુવા માસ. ૧૨
 આયારે મહીના બારમા, આસોએ આસા સુલ ભીનરે;
 ભેટુંગી અબમેં પીઉસુ, ઓ દુઃખ દારીદ્ર સખહીનરે;
 ખેલે દીવાળી હરખસુ. સખીયાંસો અપને કંથસુ;
 ઓ દીલમે મેરે ચાહહે. ભેટુંગી મેરે પીઉસુ;
 ચોલીપેહેની લાહકી, સીનગાર સાલેમેં કીએ;
 પીયાજીકે મીઠે નામપર, થાલ ભરમોતી દીયે;
 સીનગાર સારે પેનકર, પેહેનીજડેત્ર બેગદલ;
 જયું ચંદપુનમ મુખ દીસં, સરમાએ હીરા મુજ અગલ;
 સખ જાનખના કરમેં ખડી, લાલને મુજે યું કયા;
 ફીની કમુલસખમે તુજે, તેરા દુઃખ દાલીદ્ર સખહી ગયા;
 જો તેહેને ચેહ મેનત કરી, બારે મહીને પાઉકી;
 તુજ બીના નહી કોઇ દુસરી, પ્યારી શોમેરેજીઉકી;
 બેઢના બારે માસકી, શાંમનેકીની કમુલ;
 પોહોચેગી તુ જનત મુકામ, કદમોંમે રખેજેરસુલ.

પંડરતીથીઆ.

સાંભળ સૈયર વાતડી, મુજ દીલની આજે;

હાંહાંરે મુજ દીલની આજે,
 સ્વામ સખી તજી ગયા, જુર દીવસને રાતે;
 હાંહાંરે જુર દીવસને રાતે, ૧
 પડવે પ્રીતા મેં કરી, પાતળીઆ સાથ. હાંહાંરે,
 દુઃખ દરીઆમાં મેહેલીને. ગયા મુજને નાથ. હાંહાંરે. ૨
 જીજી અંતર જીડીયું. તપે વહેને તાપે. હાંહાંરે.
 જોખીધામને મારીઓ, કહીએકો આગે. હાંહાંરે. ૩
 ત્રીજે કેમ તજી ગયા. શો વાંક હમારો, હાંહાંરે,
 કુખજસું રંગે રમો, ઘટે તોલ તમારો. હાંહાંરે. ૪
 ચોથે ચોતમેં જાણીયું, હરી આવા મળશે, હાંહાંરે,
 સુખ સખો સહુને થશે. દુખડાં દુર ટળશે. હાંહાંરે. ૫
 પાંચમે પીડ હું જાણુતી, કરતી નવ પ્રીતી, હાંહાંરે,
 કાળજ કેરી નાખીયું, કરી દુશમન રીતી. હાંહાંરે. ૬
 છઠે છગકરી છેતરી, ગયા ગોકુળ મેલી, હાંહાંરે,
 વહે અગનીની આંચમાં, મુકી મુજને દેલી. હાંહાંરે. ૭
 સાતમે સક સખીઓ મળો, વિચાર શો કરવો, હાંહાંરે.
 જીવણ જો આવે નહી આ દેહ નથી ધરવો, હાંહાંરે. ૮
 આઠમે ઓધવ આવીયા, તેણે જોગ જતાવ્યો, હાંહાંરે.
 બહુ રીતે સક મમજવીયાં, ગોપી મન ન જાવ્યો. હાંહાંરે. ૯
 નામે નમી ઓધવ કહે, તમ પ્રેમે હું રાચું, હાંહાંરે;
 પ્રેમ લક્ષિત મુજને મળે, હરી પાસે હું જાચું. હાંહાંરે. ૧૦
 દસમ દીન મથુરાં વિષે ઓધવજી આવ્યા. હાંહાંરે.
 આવતાં હરીએ પુછીયું, સમાચાર શા લાવ્યા, હાંહાંરે. ૧૧
 એકાદશી ઓધવ બોલીયા, મુજ ગર્વ ટળ્યો છે; હાંહાંરે;

ગોપીના પ્રેમ આગળે, જોગ ઝાંખો પડ્યો છે, હાંહારે. ૧૨
 દ્વાદશી દીને દવ બળે જે રીતે વનમાં; હાંહારે;
 તે રીતે વૃહે વ્યાપીયો ગોપીના તનમાં, હાંહારે. ૧૩
 તેરશે તન વિચારીયું પ્રભુએ મન માંહી; હાંહારે;
 ગોપી સહુને સુખ દેડું જનજી ગોકુળમાંહી. હાંહારે. ૧૪
 ચક્રદશ દીન ચીંતા કરે સહુ શ્રીજનની આત્મા, હાંહારે;
 હજી સુધી ના આવીયા સખી નંદના લાલા, હાંહારે. ૧૫
 પુનમ દીન પ્રભુ આવિયા આનંદની હેલી. હાંહારે.
 ઘાળ લરી શમ મોતીએ, ગોપી થઈ છે ઘેલા, હાંહારે, ૧૬
 પંદરે તથીએ પ્રેમની સહુ સુખજો કરણે, હાંહારે;
 રણછોડ કહેછે કરગરી, પ્રભુ રાખજો શરણે, હાંહારે. ૧૭

આઠવાર.

કારતકે કાજળને તણયું એ રાગ.

આદીને અકળ કળા તારી, જનવુંરે હુંતો વદન કમળ વારો;
 ત્રીકમજી હુંતો છું તારી, આવોને ઘેર જસોમતીના જયા;
 મને તારી લાગે છે માયા, આવો ટેક. ૧
 શોમેતો શોમે સોહાગી, મને તો તારી લેહે લાગી;
 કટારી કાળજડે વાગી, આવોને. ૨
 મંગળેતો મન વિચાર કરીએ, ધીરજતો કેઇ પેરે ધરીએ;
 દીવસ રાત રોઈ રોઈને મરીએ. આવોને. ૩
 જુધેતો જુદી વિચારો, દુઃખરે માઈ દીલ મધે ધારો;
 મુને વહે અગ્નિમાં શીદ બાજો, આવોને. ૪
 ગરવારે ગુણ ગાઉ તારા, અવગુણ શાછે હમારા;

આંખે વેહેછે આંસુની ધારા, આવેતે. ૫
 સુદરે શૂ કરીએ હેલી, નમેરાતો નાથ ગયા મેલી;
 હવે માંડે કાણુ થશે બેલી, આવેતે. ૬
 સનીવારે સામળીયો ગાવ્યા, થાળ ભરી મોતીડે વધાવ્યા;
 ગોપીના સુખ સાગર કાવ્યા, આવેતે, ૭
 સાતેવાર સમજીતે ગાશે, તેના સહુ દુઃખ દારીદ્ર નશો;
 કવિ કહે સુખ સંપત્ત થાશે, આવેતે. ૮

શ્રી રણછોડજી મહારાજનો ગરબો.

અન્નબેલીરે આંખે માન જોવાને જઈએ ટેક.

છોગાળા છમીલા છેવ રણછોડ રંગીલા;
 કરી બોડાણાપર મહેર હો મોરલીવાળા. ટેક.
 અકળકળા અન્નબેલા તારી પાર ન પામે શેપરે હો.
 વેદ વિચારી વીસમેપામ્યા સમગ્રયો નહોલેસ. રણુ. ૧
 મહા મોટમ મહારાજ તમારી મૂખથી કેમ કહેવાયરે,
 સમુદ્રમાંથી આંચલરે જેમ પક્ષીની તૃપા જાય. રણુ. ૨
 મંદગતી મહારાજ મારી મલીન માંડે મનરે.
 સરણે રાખો સામળીઆ મને જાણી તમારો જાન. રણુ. ૩
 દ્વારકાના વાસી રાય રણુછોડ તમારું નામરે.
 ઘણી દયા ગુજરાત ઉપર કરો આવ્યા ડાકોર ગામ, રણુ. ૪
 બોડાણાની ભક્તિ ભાવી ભૂધરજી ભલી તમનેરે,
 અઢળ કઢળીઆ ધરણીધર દુલભ, છોઅગમ નીગમને. રં. ૫
 ધન બોડાણા ધીરજ તારી, ધનધન તારી માતરે;
 પૂતળીઓ પોતાના કાંધા હેતે લીધા હાથ. રણુ. ૬

સ્ત્રીત્તર વર્ષ તેં સેવા કરીને સાંમળીઓ સમજાવ્યારે,
 ડાકારથોતો દ્વારકામાંયે વર્ષે એ ત્રણ ફેરા ખાવા. રણુ ૭
 કરમાં તુળસી વાવીને જઘ ચત્રુભુજને ચડાવીરે.
 પ્રભુજીનો પ્રસન થયાને દીક્ષમાં દયા આવી. રણુ ૮
 અન્નભેક્ષો બોલ્યા એમ મુખથી બોડાણાની સાથરે;
 એકાંતે આવીને કહ્યું તે કોઈએ ન જાણે વાત. રણુ ૯
 ધણા દીવસ તેં મારે કાજે મોટું કષ્ટ કીધુંરે;
 વિપુ તારું વૃધ થયું તે જોઈ મારું મન બીધું. રણુ ૧૦
 તે માટે હું તારી સાથે આવું તારે ગામરે,
 તારે ચરણે નથી ચત્રાતું તે માટે તજવું ધામ. રણુ ૧૧
 કહ્યું મારું માની કાલે જાતું ડાકાર ગામરે,
 વેહેલ લાવતું વાત ન કુટે મનમાં રાખી હામ, રણુ ૧૨
 બોડાણો કેહે બાપજી હું વેહેલ ક્યાંથી લાવુંરે;
 મારે ઘેરતો નથી મહારાજ કેમ કરીને આવું. રણુ ૧૩
 મોહનજી કહે માગી લાવો જોતીતેવી વેહેલરે
 જાત જોયાનું કામ નથી એ જોડી લાંબા બેલ. રણુ ૧૪
 બોડાણાને વચનજ આપી વિદાય કીધો વળતીરે;
 સનમાળી કહે તારે મારે વાત આવિછે મળતી. રણુ ૧૫
 વારું કહીને વિઠલજીને ચરણે પડ્યો કરજોડરે;
 લજ્યા મારી લટકાળા તમે રાખજો શ્રીરણુછોડ. રણુ ૧૬
 અતી આતુરતા અંગમાંને આબ્યો ડાકાર ગામરે.
 ખાડાશીને પેરચ કહી મારે તમ સરખુંછે કામ. રણુ ૧૭
 ઉપકાર માનું તમ તણો જે આપો બળદને વેહેલરે;
 જાવું દ્વારકાં છેલ્લો ફેરા ત્રીકમજીની ટેલ, રણુછોડ. ૧૮

પુરવાસી પાડાસી કેહે ભાઇ જેવી તેવી મળશેરે,
 જેમ તેમ કરીને નેડીજી ભાઈ ભાયગતાઈ કૂળશે. રણુ૦ ૧૯
 હેવું સાંભળી ઉઠ્યો પોતે વાઈ કહી વેહેલ નેડીરે,
 વેહેલા કરતાં વનમાળીના મંદીર પાછળ છોડી. રણુ૦ ૨૦,
 ગુગળી સહુકો હસવા લાગ્યા કૌતક સરખી વાતરે,
 બોડાણો તો આણે આવ્યા લેછ જવાને નાથ. રણુ૦ ૨૧
 વેહેલને એ બગદ નેતાં હસેછે મુખ મોડરે,
 અરે ભાઇ ભુતળમાં ના મળે આવી યીજી નેડ. રણુ૦ ૨૨
 બોડાણો કહે હસોભાઇઓ હસવા સરખી વાતરે,
 ઈશ્વર ઇચ્છા કોઇ ન જાણે કેવો થશે પ્રભાત. રણુ૦ ૨૩
 શંધ્યા થઈને સેન કરાવ્યું રણુછોડજીને રંગભેરરે,
 અડધી રાતે ઉઠ્યા પોતે પ્રિતમે કરી પેર. રણુ૦ ૨૪
 તાળાં તોડ્યાં ભૂગળ ભાગી આવ્યા મંદીર બહારરે,
 બોઢાણાની પાસે આવી પ્રેમે કયો પોકાર રણુ૦ ૨૫
 જગ જગ તું ઝટપટ કરીને વીઠલ કહે વેલ નેડરે,
 બોડાણો ઝગકીને જાગ્યો દીઠા શ્રીરણુછોડ. રણુ૦ ૨૬
 ગદગદ કંઠે ગળગળુ બોલે થરથર ધરજે અંગરે,
 ગોવિંદજી હવે શીગત થાશે તમો રાખજો રંગ. રણુ૦ ૨૭
 બગદ તો બેસે ને ઉઠે ચાલે નહીં લગારરે,
 પ્રાતઃસમે તો પકડશે મુંને મારશે બહુ માર. રણુ૦ ૨૮
 જગજીવન કહે જેમ તેમ કરી તું ઝાંપા સુધી કહાડરે,
 હાકીસ હું પછી હેત કરીને માનીસ તારો પાડ. રણુ૦ ૨૯
 જેમ તેમ કરતાં ઝાંપા સુધી પાછલી રાતે પહોંચ્યારે,
 રાક્ષ પ્રેરોણો પોતે લીધો બોડાણો માંહે સુતા. રણુ૦ ૩૦

વેગે વેહેલ ઉરાડી પોતે અંત્રીક્ષથી અલખેલેરે,
 ભમરેઠને ડાકેરની વચ્ચે આણીને તો મેલે. રણુ. ૩૧
 ખોડાણુને કહે જગજીવન જાગી જોતે વાટરે,
 પ્રાત થયો ઉઠ આજસ મેલી જો આવ્યો કંઈ ઘાટ રણુ. ૩૨
 આંખ ઉઘાડી ઊંચુ જોયું ખોડાણુ તેણીવારે,
 સાંમળીઆ સીંમડો મારા ગામ તણો નીરધાર. રણુ. ૩૩
 અલખેલો ઉતરીઆ હેઠે લીંચ તળે લટકાજોરે,
 વિશરામ કીધો વાજાજીએ થંભીને થાક ટાલ્યો. રણુ. ૩૪
 લિંખડાનું લટકાળા તમે એક ડાળ કીધું મીઠુંરે,
 કરઅરકાડી કડવાસ કહાડી તે સહુએ નજરે દીઠું. રણુ. ૩૫
 પાતળીએ ત્યાં પગલાં પાડ્યાં પોતાના સાક્ષાતરે,
 અઘાપી એઘાણી તેની સર્વે જાણે વાત; રણુ. ૩૬
 એમ કહી અલખેલો આવ્યા, દડળડ ડાકેર ગામરે;
 ખોડાણુ પ્રત્યે એમજ ખોલ્યા, મને રેહેવાનો કરકામ, ર. ૩૭
 ધરણીધર કહે ધામ તજ્યું મે તે સૌકોએ જાણ્યુંરે;
 મંદીરમાં મુજને નહી દેખે, જ્યારે વાશે વાણું. રણુ. ૩૮
 ધસમસ કરતા ધાઈ આવશે ગુગળી ધર વાજારે;
 સાંમળીઓ કહે મુજને સંતાડી, તું ઝાત્રી બેસને માળા. રણુ. ૩૯
 ગોમતીમાં ગોવીંદજી પેઠા વાવ્યમાં વનમાળીરે;
 ગાજો દેતા ગુગળી આવ્યા થોડે દીવસે ચાલી. રણુ. ૪૦
 ખોડાણુને બાંધી લાવો મુગળી એમ ખોલ્યારે;
 ખોડાણો ગોરસ લઈ મળવા ગયા સહુના પહેલા, રણુ. ૪૧
 આવંતામાં આંખ ચડાવી ગુગળીએ વિકાગરે,
 ધીર તુ કેમ ચોરી લાવ્યો બૂધરજી જીપાળ, રણુ. ૪૨

બોલ બોલ કહી જરછી મારી મુછાગત ત્યાં પાડયોરે;
 અંગીકાર કરી અલબેલે હજીએ દીસે ખાડો. રણ. ૪૩
 જોમતીમાં ફધીર થયું તે જાહેર જુગ મોજરરે;
 એ એધાણે અનબેલોજી શે વિ કાલાડયાનીર જાહાર. રણ. ૪૪
 જે વચને ત્યાં જળવંત બેલ્યા, હું હવે નહી ત્યાં આનુંરે.
 મુજ જરાજર સોનુ લંછને કરો તમે મન લાવ્યું. રણ. ૪૫
 લાલચમાં લપટાયા સર્વે લોભમાં લેવાયારે;
 સરકાર સર્વે પંચ મળીને તાસ તીરે લાવ્યા, રણ. ૪૬
 સામા સામો લખ્યું લઈને બોડાણો એમ બોલ્યોરે;
 એકાંતે અલબેલા સાથે પ્રિતે પડદો બોલ્યો, રણ. ૪૭
 માહારાજ મુજ પાસે નથી વાલ કેરી વીંટીરે;
 સોનુ જોઈએ શામ જરાજર ચિતમાં ચીંતા પેદા, રણ. ૪૮
 ગોવીંદજી કહે ઘેર જઈને, ગંગાજાઈને પુછોરે,
 સવા વાલની વાળા છે તે લાવો ક્યાં તમે ધુજો, રણ. ૪૯
 ઘેર આવીને ગંગાજાઈને વાત કહી વિસ્તારીરે;
 વાળી લઈ વનમાળી તેડે ગોવિંદની ગત ન્યારિ, રણ. ૫૦
 તરત લઈને તીરે આવ્યા, પાળી રાખી પાસરે;
 લજ્યા રાખજો લટકાળા હું ચર્ણકમળની દાસ, રણ. ૫૧
 વડની ડાળે ત્રાસ ખાંધ્યો ત્રીકમજીને તોલ્યારે;
 વાળી નમિતે વાલમ કસ્યા, પછે જોજો સહુકો બોલ્યા, રણ. ૫૨
 જાંખા થઈને જગજીવનને યુગળી ગાળો દેછેરે;
 કાળા તુજમાં કયઃ બર્ધુ છે જુઠાં ઝાંઝેરી રહેછે, રણ. ૫૩
 જાળ પછે તે મામો માર્યો મથુરાં નગરી માંજરે;

આજલગી તેં અમને અથડાવ્યા હવે જઈએ ક્યાંય, રણ. ૫૪
 પ્રભુ કહે પાછા ફરી જાઓ દ્વારકાં મોજારે;
 સ્વરૂપ માફ સેવત્રિમાં છે તે કાઢાડજો બાહાર; રણ. ૫૫
 નીરાશ થઈ નિસાસો મુઠી યુગળી ઘેર પધાર્યારે;
 સેવત્રીમાં જઈને જોયું પ્રભુ ત્યાંય સધાર્યા, રણ. ૫૬
 સંવત બારને બારમાં પ્રભુ બાકી કશી ન રાખીરે;
 દયા કરી ડાકોરમાં આવ્યા તે સરવે પુરે સાર્ખા, રણ. ૫૭
 વરસ પાંચસે અગનોતેર સુધી અલખેલે એમ કીધુંરે;
 ત્યાં લગી તો ગોમતિતેરે સહુને દરશન દીધું, રણ. ૫૮
 અભેસંગ એક રાજા આવ્યો મારવાડથી મોટારે;
 પીલાજીસુ પરપંચ કીધો મનમાં મેલછે ખોટો, રણ. ૫૯
 તેણે મન માન્યું મોહનજીનું મંદીરમાં તો આદરવુંરે;
 જગજીવનને જોગ મેળવવો પરમેશ્વરનુ કરવું, રણ. ૬૦
 કારજ કિધું જાણી વજર રત્ન સંગને તેડેરે;
 મોહનજીનું મંદીર મોટું કર તું દીવસ થોડે, રણ. ૬૧
 મંદીર કરીને માહારાજને પધારાવ્યા ત્યાં પ્રિતેરે;
 સંવત સતર એકાશીમાં રંગીલોં રંગ રીતે. રણ. ૬૨
 માણકઠારીએ મેળો કીધો મોહનને મન લાવેરે;
 વૈષ્ણવ વાજાંત્ર લેઈને સર્વ સમાજે આવે. રણ. ૬૩
 મોટું મહાત્મય જાણીને જન સરવે દરપને આવેરે;
 ભેટ સાંમમી સણગાર સારા, સાંમળોઆને લાવે. રણ. ૭૪
 મેળો મહાભારથ થયો તે મંદીરમાં ન માયરે;
 જગજીવનને જોવાનેતો જન તણા જીવ જાય. રણ. ૬૫
 ત્યારે મહારાજે મનસુખો કીધો મંદીર મોટું કીજેરે;

ઉંચે આસન અમે બેસીને દરશન સહુને દીનું. રણુ ૬૬
 ત્રાંબેકરને ત્રત કહ્યું તે ક્ષણું ન લાગીવારે,
 ડાકોર મધ્યે દોડી આવ્યો પુનાનો રેહેનાર. રણુ ૬૭
 આવીને અલબેલા ક્રેડું આરંબ્યું મંદીરરે હો,
 શનાટ શારા શોધી કેહેછે વેગે કરજો વીર. રણુ ૬૮
 કામ કરતાં કસર ન કરશો પૈસો પુરો પાડું રે હો,
 ધન્યતો ધરણીધરનું સરવે સ્વાન મુશતક ગાડું. રણુ ૬૯
 પાયામાંતો પથર પુર્યા સીસું ટાળ્યું સારરે હો,
 મોહનજીનું મંદીર કીધું શોભાનો નહી પાર. રણુ ૭૦
 માહારાજનું મંદીર કીધું ત્રીજે વરસે તદ્યઆરે. હો,
 પ્રભુજીને પધરાવા તણો કીધો છે નીરધાર. રણુ ૭૧
 સર્વ મળીને શાંમળીઆની પાસે આવ્યા પ્રીતેરે. હો
 મહુરત જોવા મોટા જોશિ તેડાવ્યા રંગ રીતે. રણુ ૭૨
 મહુરત જોધને જોશી કેહેછે મંદીરમાં પધરાવોરે. હો
 મોટું મહુરત આજ દહાડો ફરી ન આવે આવો. રં ૭૩
 અલબેલાને ઊચકે પણ ખસે નહિ તલમાત્રરે. હો
 વીચારી સહુ વીસમે પાંખ્યા ગળીયાં સહુનાં ગાત્ર. રણુ ૭૪
 શું થાશે શામળિયા મોટું મંદિર મિથ્યા થાશેરે હો,
 ત્રાંબેકર કહે ટેક રાખજો લજ્યા મારી જશે. રણુ ૭૫
 પુન્યદાન બહુપેરે કીધાં પાતળિયો પધરાવારે. હો
 તોયે પણ મોહન ન માને મોટે મંદીર જવા. રણુ ૭૬
 સાંજ પડીને શહુકો થાક્યા કાંઈ ન સુજો વાતરે હો,
 અલબેલાને એમ ગમ્યું કહી હેઠા પડિઆ હાથ. રણુ ૭૭

પ્રભુએ પેરયો પુરવાશી કોઇ બોલ્યો આવી વાતરે હોં
 જુગજીવનને જોધ્યે ભાધ્યો બોડાણાની જાત. રણુ ૭૮
 તેના કુળમાં કોઇ હોયતો અલખેલોજી ઉઠેરે. હોં

ખોળ કરીને ખખર મંગાવો તો ત્રીકમજી તૂટે. રણુ ૭૯
 શોધ્ય કરીને શોધી કહાડ્યો કુળ મધ્યેથી કોઇરે હોં
 જોતામાં જુગજીવન કેરૂ મન રહ્યું છે મોહી. રણુ ૮૦

અલખેલાતે અંગે અડક્યા શંગે સધજો સાથરે હો,
 અત્રીક્ષ ઉડ્યા અલખેલો તે કોઈ ન જાણે વાત. રણુ ૮૧
 પ્રીત કરી પાતળિયો લેઈને મોટે મંદીર આલ્યારે હોં

સીંધાસન ઉપર સાંમળીયો હરજી હેતે માધ્યા. રણુ ૮૨
 સંવત અઢાર અઠાવીસેં પ્રીત કરી પધાર્યારે હો,
 સહુને સૂખ આપ્યું શામળિયે અંગે રંગ વધાર્યો રણુ ૮૩

બોડાણાનુ બદ્ધ જણાવા વંશ ખોળાવ્યો વાલેરે હોં
 ત્રાંખેકર તેને તેડીને સરપાવ સારા આલે. રણુ ૮૪
 ડોકોર કીધું દ્વારકાં તે ત્રીકમજી તતકાળરે હોં

લવણ માની લેખે ગણુને તમો પીતાહું બાળ. રણુ ૮૫
 સીંધાશનની શોભા સારી આરસનું મહી કામરે હોં
 મધ્યે મોહન તમો બીરાજે જોવા સરખું ધામ. રણુ ૮૬

અરણુકમળનુ ચીતવન કરતાં ચીંત્યા ચીતા ઓલાયરે હોં
 નેપુર ઝાંઝર ધુત્તરીઓ અલખેલા લેવું બલાય. રણુ ૮૭
 પીતાંબર પીળું છે તેની કશબની છે કોરરે હોં

જડીત કંદોરો જોડે શોભે ધુત્તરીનો ધનધોર. રણુ ૮૮
 દશબી વાલો કનક શરોખો પટકો પીળો શોભેરે હોં
 કોર કશબની છેડા ઉપર અલખેલાને ઓપે. રણુ ૮૯

ચારે હાથે ચત્રભુજને કડાંચુનીઓવાળાંરે હોં
 શાંકળી સંગે સારી શોભે બાળુબંધ નખરાળાં રણું ૯૦
 આંગળીએ અંગુઠી ઉજવળ વેદ અને વળા વીંટીરે હોં
 પહોંચી સાંકળાં પાતળિયાને મુખમાં મોરલી મીઠી રણું ૯૧
 મોતી માળા ત્રણ ત્રેવડી અલખેલાને ઓપેરે, હોં
 મોહનમાળા મોટી માંહે ચરણે જઈને ઓપે. રણું ૯૨
 સોનાની શાકળીયો દોરો હુગહુગીયો માંહી જળકેરે હોં
 શંખ ગદા પદ્મને ચક્ર ચારે હાથે ચળકે. રણું ૯૩
 ગળુબંધ ગળામાં શોહીયે કાને કુંડળ મોતીરે હોં
 જડાવતુ તીલક જડુવરને અખંડ ઝોત ઉદોતિ રણું ૯૪
 મુગટ મનોહર માહારાજનો જુગમાં ન મળે જોડો હોં
 મધ્યે ચુનીયો ચળકે ઝાઝી કલંકીનો તોરો, રણું ૯૫
 અદ્ભુતરૂપ અકલમાંનાવે એક રશનાશું ભાંખુરે હોં
 અપાર એનો પાર નથી હુ કેમ કરીને જાંખુ રણું ૯૬
 જેને જેવો જોઈયે તેને તેવો અલખેલોરે હોં
 ગવાય તમ ગુણ એના ગાળે રખ્યે મુળગો મેલો. રણુ ૯૭
 ધન બોડાણા ધીરજ તારી બળવંતને તેં બાંધ્યોરે હોં
 જોગી મુનીને જોછે દુર્લભ તે પ્રભુ તુમને લાધ્યો. રણુ ૯૮
 હાશરામાં ઠીક નિકળ્યો પ્રગણામાં પ્રીતેરે હોં
 દુનિઆમાંતેં ઉઠો કીધો ડાકોર રહે રંગ રીતે. રણું ૯૯
 ચાર જુમમાં જાણ થયો તુ બોડાણો બલીહારીરે હોં
 તન મન ધન તેં ત્રીકમ ઉપર શરયે નાંખ્યું વારી. રણું ૧૦૦
 અલખેલાને ચરજ અમારી એકાંત્યે તમે કહેજોરે હોં

અવગુણનોતો આંક નથી તમો શાંભળીયાહ શેહેજો. ર૦ ૧૦૧
 જો મોહન મનમાં જાણોતો જુગમાં ન મળે જોડે હો.
 ત્રાહ ત્રાહ શરણાગત રાખો રંગીલા રણછોડ રણ૦ ૧૦૨
 જેજે અવગુણ જોશેતો પ્રભુ મુજમાં ભર્યા ભરપુરે હો.
 આળ કરોતો ઉડી જાવુ જેમ આકડાનું તુર. રણ૦ ૧૦૩
 શાંભળિયા તમો શાંમુ જુવો શનેહ ધરીને શાંમરે હો.
 મન ફેરવો મોહનજી માંડે શેજે યાએ કામ. રણ૦ ૧૦૪
 ચરણકમળમાં ચીતડું માંડે તાણીને તમો રાખોરે હો.
 ધણી થઇ ગીરધારી મુજને તરછોડો ના નાખો. રણ૦ ૧૦૫
 ખેજી કર જોડી ચરણે લાગુ, સોસો કર શલામરે હો.
 રણછોડને તમો રાખો રશીયા ખાંના જાત ગુલાંપ્ર. રણ૦ ૧૦૬
 રાય રણછોડનો ગરખો જે કોઈ ગાશે પુરણ પ્રીતેરે હો,
 તે ઉપર રીજે રંગીલો રશમશ થઇ રંગ રીતે. રણ૦ ૧૦૭
 શહુ મળીને સાંભળજો લાઇ કહુછુ વારંમવારે હો,
 લુલ્યુ ચુકચુ માફ કરજો કરતાછે કીરતાર. રણ૦ ૧૦૮
 સંવત અઢારને અગનોતેરો આઠમ આશોમાસરે હો,
 કસન પક્ષને રવીવારે ગુણગાયછે રણછોડદાસ. રણ૦ ૧૦૯

નરસિંહજી માહારાજનો ગરખો રાગ ઉપરનો.

ગણપતી શરસ્વતીને શમરે ખેરહુકર જોડે હો,
 નરસિંહજીનો ગરખો ગાતાં કેઈમાં કેશો ખોડ. નરહરીલટકાળા
 ધણી મેહેર કરો માહારાજ ગુણ નીધી છોગાળા. ટેક. ૧
 લારીપૂરે દરવાજો જાતાં જમણા હાથની ઓળરે હો,

રાજ રાજેસ્વર શીવજીના શાંભી નરસિંહજીની પોળ. નર૦૨
 શેહેર તણી તેશી કહુ શોભા વર્ણવસેછે અઢારરે હો,
 નરસિંહજીના રાજમાં કોઇને દુઃખ નહી તણભાર. નર૦૩
 ડોશીવાણીયા નાણાવટીને ગાંધી શરૈયા શારરે હો,
 બેજો ઓળમાં બહુછે વસ્તી ચુડગરને કંશાર. નરહરી૦ ૪
 પૂર્ય દીશાએ અષ્ટભુજને ઉત્તર બહુચર ગાજરે હો,
 પશ્ચિમમાં તો પીર વશેછે દક્ષિણ હનુમંત જીરાજે. નર૦૫
 ચાર દીશાએ જખરી ચોકી જીજ્ઞ દેવ અપારરે હો,
 શેહેર વચ્ચે નરસિંહજી ગાજે શો શત્રુનો ભારરે. નરહરી. ૬
 સિદ્ધાશન આશન ઉપર અલ્પમેસો જીરાજેરે હો,
 મંદારનો તેશી કહુ શોભા નિત્ય ચોધડીયાં વાળે. નરહરી. ૭
 પિતાંખર જરકશીના વાગા પાંચ કલકી પટકોરે હો,
 મોરમુગટને કાંને કુંડળ જોઇ ચિતમાં લાજે ચટકો. નર૦૮
 હીમહીરાને માંણુક મોતી શોભાનો નહી પારરે હો,
 આભુપણુની શોભા દેખી મન કરે વિચાર. નરહરી. ૯
 નીતનીત શોભા નૌતમ દીસે જોતાં પોહોયે આશરે હો,
 જમણે હાથે જોત દીવાની અખંડ પારેમાશ. નરહરી. ૧૦
 નરસિંહજીની નીતી કહીયે ત્રણ લોકથી ઝાજરે હો,
 ધીનાં ટાંકાં ઘેર ભર્યા પણુ નરસિંહ લોટ પરરાજ. નર૦૧૧
 શમે આરતી શોભે કેવી આનંદ સરખુ થાયરે હો,
 ધંટને ધડીયાજો વાગે ગ્યાન ગુણીજન ગાય. નરહરી. ૧૨
 દશરાને દીવશે વાસો અંબાડીમાં જીરાજેરે હો,
 અધરાયતની શોભા દેખી કામ કોટીક તો લાજે. નર૦૧૩
 આક્રમ ચક્રદશ દીવાળીયે આનંદ ઓછવ થાયરે હો,

શ્રાવણ માસની શુ' કલુ' સોભા એ નવ વરણી જાય. નર૦ ૧૪
 શ્રાવણ વદી ત્રીજને દાહાડે કાજળીનો મહીમાયરે હો,
 પાછલી રાતે હીડોળાના ગુધરા છુટી જાય. નરહરી. ૧૫
 કારતક માસની શોભા કહીએ પ્રભુનું લગનજ થાયરે હો,
 શુદ્ધ ચક્રદશની દીવીયો જોનાં ગાત્ર નરમ થઈ જાય. નર૦ ૧૬
 ચક્રદશની તો દીવિયોને પુનમનો વરધોડારે હો,
 તુળશી વાડિયે દરશન કરવા શજન સહુકો દોડો. નર૦ ૧૭
 ચારે પાસે ચમર ઢળેને જહુ જોલે છડીદારે હો,
 ખમા ખમા સહુ મુખથી કેહેછે શોભાનો નહી પાર. નર૦ ૧૮
 ઈંદ્રાદીકને નારદ શરવે અંત્રીક્ષ જોવા આવેરે હો,
 ધન લાણા ભાઈ ભાગ્ય તારું નિત્ય લાડલડાવે. નર૦ ૧૯
 ધનતાત ધન માતા મારી ધન તારો અવતારે હો,
 નિત્ય પ્રભુને લાડલડાવે ભાગ્ય તણો નહી પાર. નરહરી. ૨૦
 પરણાવિને પાછા વહ્યા ને આવ્યા રાજ અવાસરે હો,
 તરેહ તરેહનો આતશ જાણ ઉઠે પ્રભુની પાસ. નર૦ ૨૧
 ત્યાંથી પ્રભુ આગળ પધાર્યા આવ્યા મંદીર મોંજરરે હો,
 દેવ સર્વ વિમાંને ખેશી કરે પુરુષ વરદી અપાર. નર૦ ૨૨
 મંદીર સાંભો શોભા કેવી દીક માળની શોભેરે હો,
 પોળ મધે મદન મોહનજ જોઈ દરશનને મન લોભે નર૦ ૨૩
 દયા કરીને દરશન દેજો અંગમાં ઉલટ આંખીરે હો,
 કૃષ્ટ મારાં સહુ કાપી નાખો દાસ પોતાનો જાંણી. નર૦ ૨૪
 રંક ઉપર તો રીશ નકરવી મેહેરે કરો માહારાજરે હો,
 શાંડો ઘેશે દાસ તમારો જાંય ગ્રહાનિ લાજ. નરહરી. ૨૫
 નરસિંહજીનો ગરબો ગાયો શુભજો સહુ નરનારે હો,

ખેડ કરજોડિ શીવલાલ કેહે પ્રભુ જિનારે ભવપાર, નર૦ ૨૬

બહુચરાણનો ગરબો.

સરસ્વતિ માતને વિનવું કરજોડિકહું છું હાંહારે કરજોડી.
 મેહેર કરે મુજ દાસને તમ શરણે રહું છું, હાંહારે તમ.
 શેહેર તેવીરજ ક્ષેત્રની શોભાછે સારી, હાંહારે.
 વરણ અદાર વસો વસે વરતી છે ભારી; હાંહારે. ૨
 ધર્મરાજ ગાયકવાડનું લાંગેછે સાફ, હાંહારે.
 સહુ વસે સુખ ચેનમાં જોઈ મન હસે માફ, હાંહારે. ૩
 ધનસાફ કરે એક રીતથી નહીં વાસો વેરિ, હાંહારે
 બ્રાહ્મણ સહ આશીશ દીયે ફરે શેરી શેરી. હાંહારે. ૪
 સહુને સુખ આ રાજમાં છે સોસો ધણેર, હાંહારે.
 પ્રભુ અખંડ રાખ આ રાજને સુકહું ઝાઝેર, હાંહારે ૫
 બ્રાહ્મણને બહુ પ્રેમથી દે દાન અતીસાં. હાંહારે.
 શ્રાવણ અધીક માસમાં નવ કરવા દે હિસા*, હાંહારે ૬
 સદા વાસ એ રાજમાં પ્રભુ આપો હમને, હાંહારે.
 દેશી રાજ ગમે ધણું પ્રભુ શુ કહું તમને, હાંહારે, ૭
 શેહેરમાં સ્થાનક દેવનાં શોભા શી કહીએ; હાંહારે.
 એક એકથી અતિ ઓપતાં જોઈ વીસમે થઈએ, હાંહારે ૮
 ચુંવાળથી બહુચર માવડી ત્યાં આવી રહ્યાંછે; હાંહારે.
 સુખ આપે દુઃખ કાપીને સહુ કષ્ટ ગયાંછે, હાંહારે. ૯
 શેહેર સમીપે સ્થાન છે માનુ ઉત્ત દશાએ, હાંહારે.

*શ્રાવણના અધિકમાસમાં મહારાસવ ગાયકવાડ હીંસા કરવા દેતા નહીં

દિવસના નવ વાગતાં બહુ શોભા થાયે, હાંહારે ૧૦
 ધ્રુપ દીપે થાય આરતિ સહુ દરશને આવે, હાંહારે.
 ઘણા લોકને નીમ છે કંઈ આવે ભાવે. હાંહારે. ૧૧
 બહુ લોકને એમ છે દરસન નવ થાયે; હાંહારે;
 તે દિવસ અપવાસ કરે તે અન્ન ન ખાયે, હાંહારે ૧૨
 એવો નીમજી રાખીને જે દરસને આવે; હાંહારે.
 માછ ચીંતા રાખીને પુરે આશા ભાવે, હાંહારે ૧૩
 શયુગાર માના શોભિતા રચના છે સારી, હાંહારે-
 હીરા રત્ન ને હેમના માંહી ચુનિયો ભારી, હાંહારે ૧૪
 કંઠે એકાવળ આરોપિયો દિસતો રૂડો, હાંહારે.
 બાંહે બાબુજીંધ બેરખા માંહી સોના ચુડો, હાંહારે ૧૫
 હીરા રત્નની કાંગણી માંહી ચુનિયો ઝળકે, હાંહારે;
 ખરા મોતીના ગળચવા માંહી લિઝમ લળકે, હાંહારે. ૧૬
 કાંને કળાકૃત્ત શોભિતાં નાકેછે વાળી, હાંહારે.
 મોતિની બાંધી દામણો મહી મણિયો ભાળી હાહાં. ૧૭
 આંગળીએ વેઢ વીંટિયો છત્રે ધ્રુવરી ધમકે, હાંહારે.
 પાયે તે કલ્પાં કાંગિયો તોડા અંઝર ઝમકે હાંહાં, ૧૮
 જગ મોતીનું કાપડું લેલાવટે ટીકડી ચોડી, હાંહાં,
 પાંચ પટાનો ધાત્રો સાડી કસળી ઓઢી; હાંહાં ૧૯
 પાછળ બાંધ્યો ગોઢણો મહી ધ્રુવરી ઝાછ, હાંહાં,
 આયુધ શયુગાર સરવે સજી ઉભાંછો માછ, હાંહાં, ૨૦
 ઝોતો બે ધીની બજે જોઇ રવી શોભ થોભે, હાંહાં,
 તેજ જોઈ મધ્યા તણું માર મનડું લોભે, હાંહાં. ૨૧

તેજ ન મળે ત્રણ લોકમાં રવી જાંખો થાયે, હાંહાં.
 અકળસ્વરૂપ બિંબ પ્રકાશીયું બહુચરી માયે, હાંહાં. ૨૨
 વીરક્ષેત્રમાં વાસો વસ્યાં સહુ સુણજો કાને; હાંહાં.
 બહુ લાવે વધામણાં મસ માનતા માને; હાંહાં; ૨૩
 દુઃખ કાપી સુખ આપોછો મા દિન દયાળી, હાંહાં,
 વીરક્ષેત્રની રક્ષા કરો મા બહુચર બાલી, હાંહાં. ૨૪
 શેવક પોત નો જાણિને મા રાખો પાસે, હાંહાં.
 અરજ સાંભળી તેહની મા પુરજો આશે, હાંહાં. ૨૫
 દિન શેવકની વિનતી રૂદિયામાં ધરજો, હાંહાં,
 લીડ પડે ત્યાં બહુચરી આવી સંકટ હરજો; હાંહાં.
 ગરબો શિખી સાંભળી નિત પાઠે કરશે, હાંહાં. ૨૬
 કાટીક પાપ પ્રસે થઈ તે સેજમાં તરશે, હાંહાં.
 રણછાડ દાસનો વિનવે બેઠ કરજોડી, હાંહાં, ૨૭
 સાય કરો મુજ દાસને બુદ્ધિછે થોડી હાંહાં;
 બુદ્ધ ચુક હોય માહરી તે માફજ કરજો; હાંહાં;
 વિનતી સુણી આ દાસની તે કાંને ધરજો હાંહાં, ૨૮
 વાસ તે વીરક્ષેત્રમાં પરાંરાવમાં રહુધું હાંહાં,
 રાત દિવસ મા રક્ષા કરો, કરજોડી કહુધું. હાંહાં ૩૦

અંબાજીનો ગરબો.

(ગોરમાના ગરબાનો રાગ)

હુનો ગણપત લાગુ પાયકે ગડગરબો આરાસુરી તણોરે ભોલ.

‡ રાવપુરામાં.

આરાસુરમાં બેઠી માતકે મહિમા અતિઘણેરે લોલ. ૧
 માને પારે આવે લોકકે દુર જહુ દેશયોરે લોલ,
 આવે જાળ જોગનને વર્ધકે અતિ ઘણે હેતથીરે લોલ, ૨
 માજી દીવસમાં ત્રણ રૂપકે ધરે અતા શોભતાંરે લોલ,
 જોગન જાળ અને વૃધકે આયુધ આપતાંરે, લોલ. ૩
 માને છત્ર સોનાનું છાજે કે, રત્નની જીવ્યછેરે લોલ,
 ફરતી હિરાનીછે કારકે છત્ર અમુલ્યંરે લોલ. ૪
 કેસરી ઉપર બેઠી માતકેસહુ આયુધ ધરાંરે લોલ.
 કોટી સુરજ ઝાખા થાયકે લેલાવટે આડકરીંરે લોલ. ૫
 માને સોભિના સણુ ગારકે સોભા શી કહુરે લોલ,
 માનો સેશન પામે પારકે હું તે શું લહુરે લોલ. ૬
 માને કંઠે એકાવળ હારકે સોભે અતિ ઘણેરે લોલ,
 માને જાંહે બાજુબંધકે ચુડો સોના તણેરે લોલ. ૭
 હિરા રત્નતણી કંગણીઓકે ચુનાયો મહિ અતિઘણીરે લોલ,
 સાચા મોતિના ગળુબંધકે મધ્યેછે મળીરે લોલ. ૮
 માને કાને કળાકૃતકે નાકે વાળિ સોભતિરે લોલ,
 માનો સેંધો પુચો અનુપકે દામણિ આપતીરે લોલ. ૯
 માને દશે આંગળીએ વેઢકે ધુધરી ધમધમેરે લોલ,
 માને કલાં કાંચી તોડાકે ઝાંઝર ઝમઝમેરે લોલ. ૧૦
 માને ચણીઓ યોગિને ચીરકે ઓઢી ચુંદડિરે લોલ,
 માના ચોક વચે સહુ નારકે ફરે જહુ પુદડિરે લોલ. ૧૧
 માને ધીનિ જળેછે જોતકે જોષ રવિ ચોભિયોરે લોલ,
 માનુ તેજ જોષ મન માહેકે હુંતો સોભિયોરે લોલ. ૧૨
 માના દરશણથી દુખ જાયકે પાપ સહુ જળેરે લોલ,

શું કહું મંડપની સોભાયકે મુખથી અમિઝરેરે લોલ. ૧૩
 માને માન સરોવર સારકે માંહિ અમૃત ભર્યુરે લોલ,
 તેહમાં જે કોઈ જાણે નાહકે તેહનું કામ સરચુરે લોલ. ૧૪
 શું કહું સ્થાનકની સોભાયકે કામ મીના તણુરે લોલ,
 માનો પુનમે સંગ ભરાયકે શું વરણુવ કરેરે લોલ. ૧૫
 ફરતી ખંગત્રા ને એઠકોકે અતિ ધણી ઓપતીરે લોલ,
 માને સનમુખ છે એક વાવકે સુંદિર સોભતીરે લોલ. ૧૬
 ત્યાંથી આલ્યા ઉત્તર માંદકે સુંદીર પાગછેરે લોલ,
 શું કહું આરા સુરની સોભાયકે રચના અથાકછેરે લોલ. ૧૭
 માને સુરીજન મુનીજન સેવેકે બ્રહ્મા ધ્યાન ધરેરે લોલ,
 માને નીશદીન સનમુખ ઉભાકે સ્તુતી કરેરે લોલ. ૧૮
 માનો ગરબો જે કોઈ ગાયકે નીત્ય પાઠે કરેરે લોલ,
 કોટીક પાપ પ્રલે થાયકે તે સેહેજે તરેરે લોલ. ૧૯
 માજી સેવક જાણી તારોકે કરણા કીજીએરે લોલ,
 માજી દીન સેવકની વિનતીકે ઉરમાં લીજીએરે લોલ. ૨૦
 માજી ગુણ ગાવાનીશ દીનકે બુદ્ધી આપજોરે લોલ,
 શુણી રણુછોડલાલની વિનતીકે શરણે રાખજોરે લોલ. ૨૧

સીતાનો કાંચળીનો ગરબો.

પરમેસ્વરીને પાએ પડી હોખહુચરી કહું કળીજુગનાં કર્મ. એરાગલ
 કેકે કોધમાં બોલીયાં હોખહુચરી, રામ લક્ષમણ વન જાય;
 એહલું તે વન રામે મેલીયું હોખહુચરી, બીજે તે વન આલ્યાંજા
 લીજે તે વન મહોવાળીયાં હોખહુચરી, સીતાએ રાખ્યા વૃક્ષ;

અમરનેડમરો રોપીયો હો બહુચરી રોખ્યાછે દાડમ દ્રાક્ષ. ૨
 રાજ રાવણનો મરગતો હો બહુચરી, વનફળ ચરીચરી જાય;
 સરતાં સિતાએ ભાળીયો હો બહુચરી, કાંચલડી સીવડાય. ૩
 શાવ સોનાનો કાંચવો હો બહુચરી, ચામડામે સે સાર;
 નહી કાકાના કટગમાં હો બહુચરી, નહી મામાને મોસાળ. ૪
 નહી મધયરમાં બંધવો હો બહુચરી, કોને ચડાવું પહાડ;
 સીતા મહીયેરનાં પાતળાં હો બહુચરી, કોણ લડાવે લાડ. ૫
 સીતાના બોલ રામે સાંભળ્યા હો બહુચરી, ધનુષ્ય લીધું હાય,
 પેહેલું તે બાણ રામે ફેંકીયુહોબહુચરી જાધ પડ્યું દરિયાસાથ.
 બીજેતે બાણ અગ મારીયો હોબહુચરી ધાળો હો લક્ષ્મણચીર;
 સીતા કહેજાઓ.દીયેર હો બહુચરી, હાણ્યા તમારા વીર. ૭
 ઘેલી સીતા ના ઘેલું બોલીયે હો બહુચરી. રામ હણ્યા કેમ જાય,
 આંજી આપીછેશ્રી રામની હોબહુચરી, લક્ષ્મણ વાંસે ધાય. ૮
 રાવણ અઘ્યો જોગીવેશયીહો બહુચરી. ભીક્ષા દો સીતામાય;
 આંજી આપીછેશ્રીરામની હોબહુચરી. ભીક્ષા આપી નવ જાય. ૯
 એક પગ મૂકો આણ માંહે હોબહુચરી, બીજે તે આણ્યો બાહાર
 ખીંધે કરીને રાવણ ચાલિયો હો બહુચરી. હરીછે સીતા નાર. ૧૦
 અગ મારીને રામ ચાલિયા હોબહુચરી, નાખ્યો મડીની બાહાર;
 સુતાં મંદીર દીસે માળિયાં હોબહુચરી, ક્યાં ગઈ સિતા નાર. ૧૧
 રામ રવેને લક્ષ્મણ ચીઝવે હોબહુચરી ઘેહેલા ના રોશો રામ;
 સિતા સરીખી પરણાવીશુ હો બહુચરી. સિતા ધરાવીશું નામ. ૧૨
 જળજળ કમળ ના નીપજે હો બહુચરી, વનવન અગર નાહોમં
 ઘેરઘેર સિતા ના તિપજે હો બહુચરી, બંધવ વિચારી જોય. ૧૩

રામે તે પાન બે ડાં ફેરવ્યાં હો બહુચરી, કાઢછે બળીયો જોઈ; ૧
 બાહુ જીતે હનુવો જતી હો બહુચરી, લાવુ સિતાનીશોધ. ૧૪
 કામ થકી ઉપડ્યો થેકડે હોબહુચરી, ગયો લંકાં મોઝાર; ૧૫
 જોયાં ચોરાશી ચૌટડાં હોબહુચરી, જોઈતે આવન બજાર. ૧૫
 જોયાં મંદીર જોયાં માળીયાં હો બહુચરી જોયું રાવણનું રાજ
 કંઈ સિતા દીકાં નહીં હો બહુચરી, ગયો પાણીયારીને ઘાટ. ૧૬
 બાઈ પાણીઆરી તને વીનવું હો બહુચરી ક્યાંછે સિતા માય;
 અશોક વાડીને ઝાડવે હો બહુચરી, ત્યાં સે નવ તું જાય; ૧૭
 ત્યાં થકી હનુમંત થેકીયો હો બહુચરી આશો પાલવને દાર;
 પડતી મેદેત્રી પવિત્રી હોબહુચરી લીધી તે સિતા નાર. ૧૮
 મુંદ્રીકા મારા રામની હો બહુચરી ક્યાંથી લાવ્યો હનુમાન;
 કોણે જોવા તને મોકલ્યો હો બહુચરી કોણે આલ્યાં એધાણ. ૧૯
 રામે તે જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી લક્ષ્મણે આલ્યાં એધાણ;
 ભાળ લેવા હું આવીયો હો બહુચરી પંચવટીથી પ્રમાણ. ૨૦
 તરશો તે હુશ બાઈ સાવળ હોબહુચરી, તાહાડાંતે નીરપીજ
 જુખ્યોતે હુશ ભાઈ સાવળ હોબહુચરી પડ્યાંજ વનફળખાર. ૨૧
 ઝંઝોડેને ઝાટકે હો બહુચરી ખંખેરેને ખાય;
 માળી તે આવ્યો માયાં ચુંચતાં હો બહુચરી રાવણ પાસેજાય. ૨૨
 રાવણ બળથી બોલોયો હોબહુચરી મારો બળીને બાણ,
 મારજો લોઢે ને લાકડે હોબહુચરી મારજો એરણુને ધાણ. ૨૩
 કુંભકરણે બાથા લીડીયા હોબહુચરી મારચું બળીને બાણ,
 ઇંદ્રજીતે બાથા લીડીયા હોબહુચરી કેહું વાળુ એનો ધાણ. ૨૪
 નહીં મરૂ લોઢેને લાકડે હોબહુચરી નહીં મરૂ એરણુને ધાણ.

સાચુ તે બોલ્યાછ સાચજ હોયઉચરી સેણે તને તું પ્રાણુ.૨૫
 ખૂધી લંકાનાં ગોદડાં હોયઉચરી શેસ્ત્રધાણીનું તેલ,
 મારે તે પુછડે બાંધજો હોયઉચરી અગ્ની તેમાં મેલ. ૨૬
 મોહોત વાંદરનું તે થકી હોયઉચરી ચેતજો મનમાં જડ,
 ત્યાં થકી ઉપડ્યો ઠેકડે હોયઉચરી જઈ બેઠો લંકાંગઢ. ૨૭
 બાળાં ચોરાશી ચડટડાં હોયઉચરી બાળાંછે બાવન બજર.
 રાખ્યાં વીલીપણુ બોલડાં હોયઉચરી આસો પાલવનુ ડાળ.૨૮
 લંકા બજે અતુલ્યની હોય ઉચરી હતુમાનને હસવું થાય,
 જુના તે ઘઠને ગાંદરે હોયઉચરી નાગર નરસંયો ગાય. ૨૯

ગીરધારીની ગરબી.

(સખી આધરે કમટ ધુમટ ઘર આઈ એ રાગ.)
 ગીરધારીરે વાત કહું છું વાચારો, મુને મોહન આંખન મારો;
 મુને જતારે મારગડે સીદવારો, મારો પાલવડો નવ ધારો ટેક

મુલ.

મુને રોકીને શું ઉભારોરે. જુઓ જુવે છે લોક હજારોરે.
 આસો પડ્યો સ્વભાવ નઠારોરે, વનમાળીરે થારો ઘણો ફટકારો;
 મુને મોહન. ૧

પ્રભુ મારારે આમ ન કીજે વાટે, હીક રહિયે પોતાને ધાટે.
 નથી મળતીરે પ્રિત બજારે હાટે, કંઈ જોર જુલમને સાટે;

મુલ.

મધી જાણુતા ધર્મ હમારોરે. અમો અબળા લાજનો ભારોરે,
 નથી રાખતાકંઈ એક આરોરે, રસીયાજીરે પ્રિત તણોપંથ ન્યારો,
 મુને મોહન. ૨

હજુ સાંખીરે રહી છું વાલમ વાર, હાવાં કહીસ કંઈક નઠારે,

નથી કે'તીરે હું સમજી શા સારું, મુને લાગેછે કાંઈ પ્યારું;

બુલ.

પછી જાસે બાર તમારોરે, નહીં વાંકે હમારો લગારોરે. '
 એમાં લાલ નથી કંઈ સારોરે, અલખેલારે છાનામાના સધારોરે;
 મુને મોહન. ૩

પાતળીયારે વાત કહું એક છાની, તમે સાચી લેજો માની,
 મધ રાતેરે મંદીરીયે પ્રભૂ આંખા, મુખે લ્યો લાખેણો લદાવો.

બુલ

પછી રાખસો ના કંઈ ઉધારોરે, મારા જોખન મદન ઉતારોરે,
 મારા તનના તાપ વીડારોરે, ગુણવંતારે છોટમદાસ તીહારો.
 મુને મોહન આંખ ન મારો. ૪

મરખી બીજી રાગ ઉપરના.

બલિહારીરે વીડવનું મુખ ન્હાળી, મુને લાગી એ શું તાળી.
 છખી જોઈનેરે શાંમ સુન્દર લટકાળી, એની સુરત હેલ છોગાળી;
 આજમખાચોરે વાટે જતાં વનમાળી. મુનેવાંકો નજરે લાળી. ટેક

બુલ.

મુને ત્યારનું તે કંઈ થાયેરે, મેં મુખડે નવ કહેવાયેરે.
 મારો જીવ ઝકોળા ખાયેરે. કંઈ મહારીરે સુધખુધ સરવે ટાળી.
 મુને લાગી એ શું તાળી. ૧

અલખેણેરે વાળ્યો વાંકો અંખોડો, કાને કુંડળનેછે જોડો,
 મત્રકાચીરે મુખડે હસતો ઘોડો, કરે આંખ તણો મચકોડો.

બુલ.

દારે હસગતી ઠકરાળીરે, હાથે વાંસલડીછે રસાળીરે,

તન કોમળને વય બાળીરે, વસ્ય કરણીરે કીકી કામણગાળી;
 મુને લાગીએ શું તાળી. ૨
 નથી એવોતે આજ લગી કોઇ દીઠો, મુને મોહન લાગે મીઠો,
 મુને ધરમાંરે ઘડી પલતો નથી ગમતું, માફ ચિતડું રેહેછે ભમતું.

બુલ.

વાગે રાત દીવસ ભણકારારે. વ્રહે તાપ તણા જણકારારે,
 મોહ બાણુ તણા સણકારારે, કાળજડુરે કોરી ધરણી દાળી,
 મુને લાગી એ શું તાળી. ૩
 સખી મારીરે પાવણડે કંઈ લાગું, બેહુ કરબેડીને માગું,
 મુને મેળવ્યરે એ રસાયો રૂપાળો, પ્રભૂ છોટમનો નંદલાલો;

બુલ.

મળુ મોહનને મન મે'લીરે, રમુ રાશ કર રસ કેલીરે,
 મ્હારી બેડી બને અલબેલીરે, તુને આપુરે માળા તે રતનાળી;
 મુને લાગી એ શું તાળી. ૪

અંબાજની ગરખી. ૩

(ગીરધારીરે વાત કહુંછુ વીચારો એ રાગની.)

અલબેલીરે આઘ ભવાની માતા, આઘ અભય વરની દાતા;
 ઘટ ઘટમાંરે બ્યાપી રહી વીક્ષાતા, જનનીછો જતની બતા;

બુલ.

ભક્તોનાં શંકટ કાપોરે, મન વાંછીત ફળને આપોરે;
 પોતાનો કરીને સ્થાપોરે, બરદાળીરે દાસને કરમુખ સાતા;
 આઘ અભય વરની. ૫

(૪૧)

માહાદેવીરે મુખ જોવા મન થાયે. દે દરશન વંદુ પાયે,
છો અકળીતરે માહેશ્વરી મહામાયે, બ્રહ્માદીકથી ન કળાયે. ૬

ઝુલ.

મા કરુણા દ્રષ્ટી કરનેરે, ખુડતાં બાવડી ધરનેરે;
દુઃખીયાનાં દુખડાં હરનેરે. ત્રિપુરાંબારે ગીરધારી ગુણગાતા;
આઈ અભયા વરની દાતા. ૨

કાળકાની ગરબી ૪.

(રાગ ઉપરનો)

આરાસુરીરે અકળઃજા ન કળાણી, મા પાવાધડ પટરાણી;
તુલ સમાનરે ભૂતળ અવર ન જાણી, સાંભળ સનખલપુરરાણી;

ઝુલ.

દેદરશન દુઃખ પળાયેરે, નીરખતાં ભવ ભય જાયેરે;
મુખ જોતાં માહાસુખ થાયેરે, ત્રિપુરાયરે ત્રિગુણા વેદવખાણી;
મા પાવાધડ પટરાણી. ૧

ઉર ધરજેરે અંબા વીનતી મારી, હું માગું કરુણા તારી.
તેં માયારે ત્રિભૂવનમાં વીરતારી, સચરાચર ત્રિશૂળા ધારી;

ઝુલ

આઘ આઘ્યાં વિઘ્ન નીવારેરે, બગડેલાં કાર્ય સુધારેરે,
ખુડતો બેડો તારેરે, ઉગારેરે અંબા આનંદ આણી;

મા પાવાધડ પટરાણી. ૨

મુણ્ય સામારે મુખ આજેછે શૃષ્ટી, તુ કર્યને કૃપાયા દ્રષ્ટી,
અખંડિતરે થાયે અમૃત વ્રણ, ભક્તોની ભાંગે કણી;

સુલ.

તે કીધો પંડીત કાળીરે; પરમેશ્વરી પર્મ કૃપાળીરે.
કર પાંચન પાવાવાળીરે, માહાકાળીરે આપો નિર્મળ વાણી;
મા પાવાવડ પટરાણી. ૩
રવેનાચળેરે નિવાસ ભોળી બાળ, આઈ આન્યાં ચોક ચુવાળ;
મેરોનોરે મરદ કૌં તતકાળ સુખાંચો કીધો ભુપાળ.

સુલ.

માને માન સરોવરે નહાયરે, અડસડ તીરથ ફળ ધાયરે;
જમ કીંકરનો જાય જાયરે. ગુણ ગાયેરે ગોરધર જોડી વાણી
મા પાવાગઢ પટરાણી. ૪

ગરબી પમી રાગ ઉપરનો.

તને જોઈનેહું મોહી મોરલી વાળા ન કરો આંખના ચાળા;
નિત રમવાને આવો મેરીએ મારી. મુને ઘેલી કરી ગીરધારી
ચીત ચોરણુરે સ્યામ સુરતછે તારી. મુને વાગી કાળજકટારી

સુલ.

હુંતો ઘરનો ધંધો ચુકીરે, નીત જોઈં ઝડપે ઝુકીરે;
નારા દરશનની ઘણી ભુખીરે, દીસો કાનુડારે કપડી કામણ
ગાળા. ના કરો આંખના ચાળા. ૧
કીધું ચેટકરે ચેત પડે નહીં જરીએ. ધડી ગોઠે નહીં સા-
સરીએ; ચીત બટકેરે જાઈં નીત મદિએરીએ,
પાછળ તમારી ફરીએ.

સુલ.

ના દેખું ધડી એક પલરે, ન ભાવે અન્નકે જળરે;
એવું કામ કરેછે બલરે, ઉડી અગન જરે અંગ પ્રહેની

જન્માગા; ના કરો આંખના ચાળા. ૨
મન મ્હોરપિરે નેણુ તુમારાંસાલે. બળુ વગર અગનની જ્યાજે;
ગને સુવુરે ગમતું નથી સુખપાજે, જપું જપ તમારામાજે.

બુલ.

નીત જોઉ તમારી વાટેરે. નથા ગળતા જુમનાં ધાટેરે;
મારું કામળા રહીયા ફાટેરે, એવું સુણીનેરે થયાં પ્રસન્ન
શંકરના વાલા. ન કરો આંખના ચાળા. ૩

ગરબી ૬ ઠી.

(નરસિંહજી માદારાજની રાગ ઉપર પ્રમાણે.)

ધન નરસિંહજીરે છોતમે દીન દયાળ. નીત જપુ તમારીમાળ;
કરો કૃપાદ્રષ્ટિરે સૃષ્ટિમાં નામ તમારું. ધર્યું રૂપ પ્રદક્ષાનેસારૂં
એમ દયા કરી કામ કરો પ્રભુ મારું, કરજોડી સ્તુતિ ઉચારૂં.

બુલ.

છે દેશો દેશમાં નાગરે, વરયા વડોદરે નીજ હામરે;
કરોછો ભક્તોનાં પુરણકામરે, કૃપા કરીનેરે છોડાવો મોહની
જાળ. નીત જપુ તમારી માળ. ૧

બળે જોતજરે અખંડ લીલા અપાર, ભર્યાં ધીનાં ટાંકાં ચાર
કારતક સુદીરે ચક્રદશે બહુ બાહાર, બેસે મંડળી હારોહાર.

બુલ.

ભક્ષો ભરાયછે બજારરે, વેચે મેવા મીઠાઈ સારરે;
તેનો કેતાં ન આવે પારરે, સરવે મંડળીરે મંદીરનુઘીબાજે;
નીત જપુ તમારી માળ.

પ્રભુ પુનમેરે તુલસી વાડીએ જાય, દરસાલ લગનજ થાય;

(૪૪)

મઠે વરઘોડોરે શોભા વરણી ન જાય, ટેકરીએ લોક ન માય.

જુલ.

પે'રી પાધને ઓઢી સાલરે, શોભે તિલક કેસરી લાળરે;
એસી જાય છે સુખ પાળરે, રૂપ રસાળરે મનોહર મુરતી
ખાળ.

નીત જપુ તમારી માળ. ૩

મધરાનેરે આવે ધુમધી પરણી, વાગે વાળી નીશાનને સરણી;
ધનં ધનંજરે વડોદરાની ધરણી, ગાય ગેશીનાથ ગુણુ વરણી

જુલ.

ધણી ઉડેછે આતસ ખાજરે, છુટેછે હવેયો ઝાઝીરે;
સુખડીથી થાયે પ્રભુ રાજરે, કરન્નેડીરે કહે કીલાભાઈ ગો-
પાળ.

નીત જપુ તમારી માળ. ૪

ગરબી.

નહિરે મેરે બસકો, કનૈયા તુ નહિરે મેરે બસકો;
પડ્યો તોકું ઘર ઘરકો ચસકો, કનૈયા તુ નહિરે મેરે બ-
સકો; ટેક.

અંપની ગરબકો બેલી તુ બલમા, વાલારે મારા લોભીન
પન રસકો; કનૈયા તુ નહિરે મેરે બસકો. ૧

સીર સટેકો પીવનો પ્રેમ રસ, વાલારે મારા બેલ નહી
હસકો. કનૈયા. ૨

દયા કો પ્રિતમ બ્યાકો સંગ કરે વાકું, કામ ન જગ જ-
શકો; કનૈયા તુ નહિરે મેરે બસકો; ૩

૧ તુળશીવાડાની ટે.રી.

હરે કુસવાને આવો રાજ; ટેક,
 શ્રી ચંદ્રમાગાજના બાગમાં હરે. કુસ; ૧
 ધારોછો તે વાત આજ લાગમાં હરે; કુસ; ૨
 મળ્યાં રાધિકાને ચંદ્રાવળી હરે, કુસ;
 મિસ્ત્રન કરીએ બે એ-હાં મળીહરે. કુસ; ૨
 ત્યાંતો વાટોકમાં હિંદોજો બંધાવીયે હરે. કુસ;
 માંહી પ્રાણુજીવન પધરાવીયે હરે. કુસ; ૩
 ઘેમર વટા છે વણી વક્ષની હરે, કુસ;
 નુન્યતા નથી એક પક્ષની હરે, કુસ; ૪
 લલિતાનાં વચન સુણી છેવડા હરે. કુસ;
 તનક્ષણ પધાર્યા અન્નખેડડોહરે, કુસ; ૫
 હીંદોજો ખેડાંછે બનો ખેલડી હરે, કુસ;
 કુડી કુડી કુસાવે સાહેલડીહરે, કુસ; ૬
 ધીવિધનાં વાજંત્ર વેણા વાયછેહરે, કુસ,
 નૌતમ નારી હિંદોજા ગાય છે હરે, કુસ. ૭
 રસ તણો સમુદ્ર લેરાં ખાયછે હરે કુસ;
 તેમાં દાસ દયો ઝીલી, ગુણ ગાયછે હરે, કુસ. ૮

તરછોડી તણ્યાં, ઓધારે અમને તરછોડી તણ્યાં; ટેક;
 ધડી કરેરે એને ગુણ ન આવ્યો, મોહને ફેડિ મરજિયાં
 ઓધારે. ૧

જે અખિયાં અમો પ્રેમ ભરી જોતાં, તે અખીયાં થઈ ની-
 રલજિયાં. ઓધારે. ૨

સાચી પ્રીત્યું હમો જાણી સ્યામની. તે અવળી નીપણ્યાં.

ઓધારે. ૩

કુળના નારીનો સંગજ કીધો, તે શું નેડી પ્રિયું ઝાઝિયાં;

ઓધારે, ૪

લીલાધર સ્વામીને કેળે, હસ્ત નેડી અરજ્યાં; ઓધારે. ૫

ચુંડીની ગરબી.

રશીયાણ મુકે હમારી ચુંડી.

બનવાદો છવણ જળ ભરવાં કાળજે;

સખી કરેશે વાર ક્યાં લાગી આવડી,

મોટી મોહન લોકડીઆની લાજજે. રશીયાણ. ૧

ધેરોછે મુજને જાણી એકલી.

પાછળ આવે સૈયરોનો સાથજે;

મનસુખો મનનો હું જાણી ગઇ,

એમ કરે નટવર નહીં આવે હાથજે. રશીયાણ. ૨

દુરજન કંઈ કેહેશે મારા કંઈને,

રશીયા તેને રીસ ધણીછે મંનજે;

સાસુડી મુજને બહુ સંતાપશે,

નણુદી મુજને કેહેશે કઠણ વચનજે. રશીયાણ. ૩

એવી તે વીઘા કોણે શીખવી,

નીત ઉડીને આવડો શો ઉદમાતજે;

મોટ પણે મમતા કંઈ આવી નહીં,

છેલ તમારી ના ગઈ છોકર વાદજે. રશીયાણ. ૪

આધા રહો અડશોમાં અલખેલડા,

આળા કરો તે શાખે બીજી નારજો;

સાણા થઈ વળગોછો શા કારણે.
 હું નહીં રાખું તમારો ભારજો. રશીયાછ. ૫
 ઘેર જઈ કહીશું તમારી માતને,
 મુજ સાથે ના બોલો વાંકું વેણજો;
 પાતળીયા પાલવ મુકો માદરો,
 હિર ઉપર શા માટે નચાવે નેણજો. રશીયાછ. ૬
 આજ પછી તમ સાથે બોલું નહીં,
 ઢંગ તમારા જાણા જાણવ રાયજો;
 શું કરીએ સામળીયા સાચું કહું,
 તમ સાથે મુજ મનહુ આતુર થાયજો. રશીયાછ. ૭
 સ્વારથ તો સકળ થશે મન રીઝવે,
 નવ જાણો કંઈ પ્રીત કર્યાની રીતજો;
 શુ સમજે ચારી જાણે ગાવડી,
 કહણ ચડીછે પરશું કરવી પ્રીતજો. રશીયાછ. ૮
 મન વીના દોષને ના બોલાવીએ,
 માણસ માંહી જન્ય પોતાનો તોલજો;
 આગળથી ચરચા જોઈએ તે તણી,
 ત્યાર પછી ગમતાં કહીએ વેણજો. રશીયાછ. ૯
 આતુરતા તમ કરતાં અમને ઘણી,
 લાજ તજને મુખડે ના કહેવાયજો;
 પ્રાણ ગયે પ્રીત કરી ના મુકીયે,
 મારગ વચે રોકો તે શું થાયજો. રશીયાછ. ૧૦
 વાલાજી વાઈ તે કરીયે માહર,
 ઘોણુ વારની કહુંજી જોડી હાયજો;

મારગડો મુકીને અલગા રહો,
કરજોડી વીન'તી કરે' રધુ રાયજો. રથીયાજી. ૧૧

ગરબીયો રાસ લીલાની.

ગરબી ૧ લી.

હગમાં તે ઠરેરે જગમાં જે જનગોલે જીહું. એ રાગ.
વનમાં લેધ જૈરે, મુજને ભુલાવી કાનુકે. ટેક.
આંખ તણે આણસારે મુજને, સાંન કરી સમજાવી,
મેં જાણું આજ રજની રમવા. હેન કરી જોડાવી. વનમાં. ૧
મંદીરથી હું બહાર નિશરી, આવી એની પાસે;
કર જાલી મુજને લેઈ ચાલ્યો, જાણ્યું કંઈ લેધ જાશે. વનમાં. ૨
અથોર વનમાં ઉભી રાખી, કહ્યું ખાવા કંઈ લાવું,
સાંમથી બહુ ભાત ભાતની. જલદીથી લેધ આવું. વનમાં. ૩
એમ કહી આ મારગ ચાલ્યો, બોલી વેણ રસાવું;
વાટ જોતામાં રાત પડી ગઈ, ઉભી રસ્તો નીહાળું; વનમાં.
ધન ગાજે ને ધોર અંધારી, રાતે વીજસી ચમકે;
હું ગભરાણી કાંઈ નામુજે, કાળજી હું માઢાઈ ફટકે; વનમાં.
દાદુર મોર બપોળ્યા બોલે. ઝરમર મેકલો વરસે;
રણ વગડામાં હું એકલી, પીક વિના જીવ તરસે; વનમાં. ૬
મહેની જ્યાં શરીરે વ્યાપી, તેથી થઈ હું ઘેલી;
એક દુઃખમા બાજું થયું બાઈ, વરસાદે કરી હેલી. વનમાં. ૭
ચાર પહોર રાતે અથડાણી, ના રહી દુઃખની બાકી;
મયારામના પ્રીતુગ સાથે, ફરી ફરી હું થાકી. વનમાં. ૮

ગરબી રજી. રાગ ઉપરનો.

હુંતો એકલીરે, મૂળને અધોર વનમાં મે'લી; ટેક.
 ઘમરાણી મારગ ના મુજે, અકળાયે જિવ જાશે;
 અરે દૈવ તે આ શું કીધું, પુ'કે વાતો થાશે. હુંતો ૦ ૧
 વેરણ મારી માવડી, મુને પેહુલેયિ ના મારી;
 ઉછેરિને મોટી કરી, ત્યારે સંગ થયો ગીરધારી. હુંતો ૦ ૨
 ત્યારે મુજને વનમાં લાવ્યો, આ સુખને હું પામી;
 કો'ની આગળ કહું વારતા, દુઃખની ના રહી ખામી. હુંતો ૦ ૩
 શું કહું હવે કો'ની પાસે, જઘ વીસામો ખાવું;
 રેણી નિરગમી રવિ પ્રગટ થાએ, મારગ ચાલી જાવું. હુંતો; ૪
 શું જાણે એ કંઈ ગયો, મુને વન વગડામાં મેલી,
 મુજ સરખી રસે મળી, કોઈ સુઘડ નાર અલગેલી; હુંતો. ૫
 તે'ની વાંસે ગયો હશે, એ કપટી કુંજ વિહારી;
 મઆરામનો પ્રિતમ ખ્યારો, થઈ ગયો વિભિચારી; હુંતો; ૬

ગરબી રજી.

મુજને દગો ક્યોરે, પેલા નંદજીને છાયે;
 માત તાતનું કહું ન માન્યું, ન કર્યું કોઈનું વાર્યું;
 અધોર વનમાં તેડી લાવી, કર્યું પોતાનું ધાર્યું; મુજને; ૧
 મારાથી છળભેદ કરીને, ક્યાં ગયો શું જાણું;
 સંત દીવસ વનમાં આથડવું, ધીરજ કેષપેર આણું. મુજને. ૨
 અરે વીશંભર આ શું કીધું, કેઈ નારે ભરમાવ્યો;
 વહાલપણામાં વેર કરીને, ગયો તે પાછો નાવ્યો. મુજને; ૩
 તેનો શાય ધણેરો મુજને, મનમાં સમજી રહીરે;

સુખ દુઃખ કરમે ભોગવતું તે કોની આગળ કહીએ, મુજને. ૪
 શાને કાળે વેરી થઈને. આગ્રિજ માંય ભભાવી;
 રસ્તે દુઃખ પામું ધણું. એને દયા કાંઈ ના આવી; મુજને. ૫
 એવો નીરદય થઈ ગયો, એને શિખામણ કોણ આપે;
 શોક સમુદ્રમાં હું પડી, માર કાળજી કાં કાપે. મુજને. ૬
 હું પરમેશ્વર કહું છું તુજને. મદારે તે શું કરવું;
 અકળાંમણ આવે ધણી. આ છવ્યાથી ભવું મરવું. મુજને. ૭
 એક વીચાર મનમાંય કરે, જાડી વંદાવનની વાટે;
 મયારામનો પ્રીતમ મળશે, જયું નાહને વાટે. મુજને. ૮

ગરબી ઢાંચી.

કાનો ક્યાં ગમેરે, અહીંયાં કોણ અમારું બેલી; ટેક.
 બીક ધણેરી લાગે મુજને. નીંદ્રા નાવે જાયું;
 ગિરીવરધારી કુંજ વિહારી, ચરણે એને લાયું. કાનો. ૧
 શ્રી નારાયણ શ્રી પૂરસોત્તમ, વારે મારી ધાજે,
 આ વનમાં અધારી રાતે સહાય આવીને યાજે. કાનો. ૨
 રૂઢન કરતાં રવિ પ્રગટ થયોને. લાગી તાલા વેલી;
 ઘેર જતાં ઘરનાં સૌ પુછે, ગઈતી કહાં એકલી. કાનો. ૩
 કશુંજે રંગેલી નાહારી, સાડી ચરણાં ચોળી; "
 વરસાદે લીજનઈને આવી, કોણે રંગમાં રોળી. કાનો. ૪
 તે સાઈ હું ઘેર જઉં અમ, એકે દશા નવ સુજે;
 કોની આગળ કરે વારતા, શરીર થરથર કુજે. કાનો. ૫
 એવામાં એક નારી દીઠી, મહી વેચવાને જાતી;
 ઉભી રહું બાઈ મારા સમ તૂજને, હીંડે છે મદમાતી. કાનો. ૬
 કરુણેડી તુજને પૂછું, ખખર હોય તે કહેને;

નંદજીના કુંવરની મુને, બાળ્ય ખતાવી દેને. કાનો ૦ ૭
હા બાઈ મે દમણાં દીદોતો, કદમ ખંડીની પાસે;
મયારામનો પ્રિતમ તુજને જલદી ભેજો થાશે. કાનો ૦ ૮

ગરબી ૫ મી.

હુનો ઘેલો થઈરે, પેલા કાનુડાની સંગે; ટેક.
સૈયર મારી શું કહું તુજને, દીલડાં કેરી વાત;
સાંન કરી મૂજને તેડી ગયો, મંદીરમાં મધરાત. હુનો ૦ ૧
શું જાણું એણે શું કીધું, શું મુજને ખવડાવ્યું;
શું ચેટક લગાડ્યું મુજને, તેમાં ચીત ભરમાવ્યું. હુનો ૦ ૨
તે દાહાડાનું મનડું ફટક્યું, કયાં આગળ જઈ કહીયે;
અહર નીસાં સમરણ કરું એનું, એ વિના ક્યમ રહીયે. હુનો ૦
પરથમથી સહુ વાંતો કરતાં. છે કાનુડો કપટી;
મૂજને ભોળવી ભૂરકી નાખી, તેમાં ગઈ હું કપટી. હુનો ૦ ૪
નાત જાત મરજાઈ તજને, કોઈની જીક ન આણી;
કામ કાજ ધરધંધો ભૂલી, લાલચમાં લોભાણી. હુનો ૦ ૫
એની મારી વાત સાંભળી, કોઈ દયા મન લાવો;
હરેક તારે એને સમજાવી, મંદીર તેડી લાવો. હુનો ૦ ૬
તો એની સંગે રમીને, હુખડાં મારાં વાંમું;
ચેટક મારા લવનું દુર થઈ, સુખ સાગરને પામું. હુનો ૦ ૭
તુજને મોકલું એ નહીં આવે, એનો નહીં વિશ્વાસ;
મયારામના પ્રિતમ વિના, હું ઘણી થઈ ઉદાસ. હુનો ૦ ૮

ગરબી ૬ ઠી.

સૈયર શું કહુંરે, પેલા કાનુડા કપટીને; ટેક.
દાસ સવારે મંદીર આવી, મુજને બહુ ભરમાવી;

પાતની વાતે ચટકો લાગ્યો, તરત ગયો રીસાવી. સૈયર૦ ૧
 આતે હવે એને શું કહીયે, નથી કરતો મન તોલે,
 જાણે પ્રિત વિસારી લીધી, મુને લીધી વણ મોલે. સૈયર૦ ૨
 એ થયો એવી નથિ થાતિ, રાખુંધું મરજદ;
 મારે અંતર સ્નેહ લાવ છે. નથી છુટતો નાદ, સૈયર૦ ૩
 મારે મન એ પ્રાણ અમારો, એને મન કંઈ નાવે;
 પરનારીને મંદીર ભટકે, શાંને માન ઘટાવે. સૈયર૦ ૪
 કંથ પલંગે પોઢ્યા પછી હું, મંધરાતે નિત જાતી;
 મારગમાં કંઈ જોક ન આણું હું કહણ કરંતી છાતી;
 રંગ રમી હું એને રીઝવી, ભોર થયે ઘેર આપું;
 અરસપરસ ધરનાં સોજાણે, કેટલી વાત છુપાવું. સૈયર૦ ૬
 સામુ સસરે જોઈ જોઠાણી. સડકો મુજને વારે
 વૌવાઈ તમો ખહાર ન જાણો, નણદી મેળાં મારે. સૈયર૦ ૭
 કહણ વચન મે સડનાં સહીતે, એ સંગે રહી મળતી;
 મયારામના પ્રિતમની હું, ખુશામત નિત કરતી. સૈયર૦ ૮
 ગરબી ૭મી.

એને ના ઘટેરે, મુજને કાનુકે તરછોડી; ટેક.
 હે બાધ તુજને વાત કહું તે, જોને મન વિચારી;
 વિલિચારીનો સંગ કર્યાથી, થઈ ફજેતિ મારી. એને૦ ૧
 જારે એને ગરજ હતી ત્યારે, વનમાં તેડી જાતો,
 અહર નિસારંગ મારી સાથે, માણી સુખીયો થતો એને૦ ૨
 સાત પાંચ દશખાર મળીને, એને કોઈ ભરમાવે.
 તે સાઈ મારગમાં જાતાં, બોલું તો ના બોલાવે. એને૦ ૩
 તમણા સાથે નેહ કદાપી. કોટી જન્મ ના કરીએ,

તરણાથી હળવાં થઇ જઈએ, લોકમાં લાજ મરીએ. એને ૦ ૪.
 પેહેલેથી મા આડે ખાડે, કરે પોતાનું કાવ્યું,
 એવા સાથે પ્રિત કરીને, પાછળથી પસ્તાવું. એને ૦ ૫
 આવડું વેર તે સાનેકાજે, રૂપે મારી સાથે,
 શો બિગાડ કર્યો મે એનો, કરે ફજેતી હાથે. એને ૦ ૬
 રીસે જગતિ તૂજને કહું બાઈ. કપડીને શું કહીએ,
 ભૂખ તરસ આ વનમા વેદી, નિત એ સંગે જઈએ. એને ૦ ૭
 તન મન ધન હું એને શોંખી, સરણે રહીશુ નારી,
 મયારામના પ્રિતમ સાથે, સઘળી વાતે હારી. એને ૦ ૮

ગરબી ૮ મી.

મુજને દગો કરીરે, પેલો ક્યાં ગયો કાનુડો. ટેક.
 પહેલેથી મુજને હેત દેખાડી, કપટે કરતો વાતો,
 મૂજ સરખી અલખેલી મુકી. પર મંદીરમાં જતો. મુજને ૦ ૧
 આડુ અવળું ધણુય હેરું. કંઈ નથી કાવતો લાગ,
 ત્હારા સમજે દેખું વાટમાં, ઊતારી લેજી પાત્ર. મુજને ૦ ૨
 શી એમાં એની તે શાલા. નથી કરતો વીચાર,
 દૂરિજન ત્રિજના લોક જાણુશે, હાંસી કરશે ત્રિજનાર. મુજને ૦ ૩
 જ્યારે મારે મંદીર આવે, કરજોડી રહું ઉલી,
 કેઇ શોક્યે એને ભરમાવ્યો, સા વાંકે મૂને દુલી. મુજને ૦ ૪
 એના મનનું હારદ સમજી. વળતો ઉતર આપુ,
 શા માટે ન ગણો થઇ બેઠો. મુજને ૦ ૫
 માટે જઈ કહેજે કાનાને, થઈ રહેજે હું શીયાર,
 લોક લાજની ગરજ હોય તો. મળજે એકજવાર. મુજને ૦ ૬
 મારા મનમાં એવું આવે, એના ઉપર મરીએ,

નહિ તો જોગ ધારણ કરીને. વંદ્રાવનમાં ફરીએ. મુજને ૭
 બહેની ભારી વાત સાંભળી. કોઇ દયા મન લાવો,
 હરેક તહરે એને સમજાવી, મંદીરમાં તેડી લાવો. મુજને ૮
 એને શીખામણ દેઈ સમજાવે, તેની થઈ રહું દાસી,
 મીયારામના પ્રિતમની આ, ત્રિજમાં થાશે હાંસી. મુજને ૯

ગરબી ૬ મી.

વાલો ક્યાં ગયોરે, મારો શુગડ સનેહી. ટેક.
 ચાર ઘડી પહેલો અહીં આવી, મુજને દેખા દીધી,
 કેઈ ઠગણી એને સેધને, આ રસ્તે ગઈ સીધી. વાલો ૧
 ભારી નજરે એતો ચાલ્યો, વંદ્રાવનની વાટે,
 હું પણ એની પુઠંગ ગઈતી, જૂમનાંજીને ઘાટે. વાલો ૨
 બંશી ભટના ચોકમાં જોયું, જોયું કુજ ગલનમાં,
 મે એને નજરે ના દીઠો, પાછી આવી ધરમાં. વાલો ૩
 બાળપણની પ્રિત એ સાથે, શી રીતે રહું અળગી,
 તન મન ધન એને સાંધ્યુંછે, તેથી રહી હું વળગી. વાલો ૪
 ચંદ્ર લાગા ચંદ્રાવળી તમને, વાત કહું સાંભળજો,
 લલિતાને જઈ એટલું કહેજો, જઈ કાનાને મળજો. વાલો ૫
 જે રીતે સમજો તે રીતે, સમજાવીને લાવો.
 તાહારો ગુણ હું નહિ વિશરું, ઝટપટ વહેલાં આવો. વાલો ૬
 એટલું કહેતાં નહિ આવે તો, શુંછે એનું કામ,
 જાતે જઈ કર ઝાલી લાવું, વળતી મારે ધામ. વાલો ૭
 શું કર વચને બંધાણી, મારે એની આશ,
 મયારામના પ્રિતમની હું, વણ મુલે લીધી દાસ. વાલો ૮

(૫૫)

ગરબી ૧૦ મી.

રાધકાજી વંદાવનમાં શ્રી કૃષ્ણને શોધેછે તેવામાં

એક સખી મળી તે કહેછે.)

તુ કયાં ભૂલી પડીરે, ચાત્ર હું ખતલાવું કાનુડો. ટેક.
તુ અગળા નિરગળ થઈ બેઠી, શોધા તુર શા માટે,
પ્રિત કરી તો કરી બળજો. રાખીયે સીર સાટે. તુકયાં ૧
પહેલેથી વીચાર ન કીધો, પાછળથી પસ્તાવું,
શું મુખ લેવા આવી વનમાં, હાથે આપ ગમાવ્યું. તુકયાં ૨
એવી કેવી પ્રિત કરી તે, રસ્તે મુકી ચાલ્યો,
તુગને તો તરજોડી નાખી, કેમ સંજેજે મહાલ્યો. તુકયાં ૩
નગણા સાથે નેહ કર્યાથી, એવું ફળ તુ પામી,
લોકીકમાં હસારત તારું, સીર બેઠી બદલામી. તુકયાં ૪
માટે નાદ છોડી ઘેર જાતે, એમાં નથિ કંઈ સારું,
કાનુડાને સંગ કર્યાથી, માન ઘટે બાઈ તારું. તુકયાં ૫
સીખામણ તુ માનજે મારી. કારણ તારું સરશે,
કાનુડાને ગરજ હશે તો, આવિતુગને મળશે. તુકયાં ૬
તુ તો એની વાંશે ફરેછે, એને મન કંઈ નાવે,
લાજ મુકી આ વનમાં ફરવું, સાને લોક હસાવે. તુકયાં ૭
કપટીનો વિશ્વાસ કરીને, તેના લીધો હાલો;
મયારામના પ્રિતમ સાથે, અગળાનો શો દાવો. તુ કયાં. ૮

ગરબી ૧૧ મી.

(રાધકાજી સખી પ્રતે કહેછે)

બાઈ હું શું કહુંરે, મારો પ્રાણજીવણ કાનુડો; ટેક.

પેલા લવની પ્રિત બ'ધાણી, આ જન્મે ક્યમ છુટે;
 તન મન ધન મેં એને સાંખ્યું, હવે પ્રિત ક્યમ દુટે. બાઈ હું
 ચાર પોહાર નિંદ્રા નવ આવે, દીવશે અન્ન ન ભાવે;
 ઘેલી થઇ વનમાંય ફરું, એ કપટી ચીત્ત ભમાવે, બાઈ ૦ ૨
 અંતરમાં વહાલો ઘણો બાઈ, મુખથી શું કહેવાય;
 એક ઘડીદીઠા વિન મુજને, કોટિ કલ્પ સમ થાય. બાઈ ૦ ૩
 ધરનાં મુજને નિત્યે વારે, તેંતું કહ્યું નથિ કરતી;
 અધોર વનમાં જાતે એકલી, વાંસે વાંસે ફરતી. બાઈ ૦ ૪
 એના પ્રેમ આગળ બીજાનો. પ્રેમ નથી મેં દોહો;
 માટે બાઈ તુને ઘણું કહું શું, પ્રેમ વચનથી મીઠો. બાઈ ૦ ૫
 એ મારે છે અંતર જામી, હું છું એની દાસી;
 વિધાતાએ લેખ લખ્યાથી, પડી ગળામાં ફાંસી. બાઈ ૦ ૬
 તે હવે ક્યમ કાઢી નીસરે, કરીએ કોટિ ઉપાય;
 પ્રેમ કટારી વાગી કાળજે, કાઢાડ્યાથી જીવ જાય. બાઈ ૦ ૭
 તેંતો મુજને સારા માટે. શીખામણ કંઈ દીધી;
 મયારામના પ્રિતમે મારિ, સૂઝ બુઝ હરિને લીધી, બાઈ ૦ ૮

ગરબી ૧૨ મી.

(રાધકાજી શ્રીકૃષ્ણને શોધે છે ને રાસ લીલાનું સુખ
 સંભારે છે ને છેવટે રાધાનો કૃષ્ણને સમાગમ થાયછે
 વનમાં જુલી પડીરે, પેલો ક્યાં ગયો કાનુડો. ટેક.
 જરમર જરમર મેહલો વરસે, પુરણ કરીછે એલી;
 અધોરવનમાં મુજને મે'લી, ત્યાં કોણ અમારૂં એલી વનમાં. ૧
 ગોકુલ ગામની ગોવાલણી, સૌ મહા વેચવાને આલી;
 મારગ મળીયા માવજી, ત્યાં રોકી રાધે પ્યારી. વનમાં, ૨

મારગ મળીયા માવજી, મને રોવા સરખી કીધી;
 માથાપરની મટૂકી મારી, હુલારીને લીધી. વનમાં ૭
 જસોદાજી લાલ તમારો, આડા અવળી ચાલે;
 સોળ સેહેજી ગોપિમાં કાનજી, એ મનમાને ત્યાં મા'લે. વનમાં ૮
 આગળ પાછળ મેહેલ તમારા, વચમાં અમારી મેડી;
 અગાસીમાં અમેજ રમતાં, શાન કરી શીદ તેડી. વનમાં
 મોર મૂગટ ને કાને કુંડળ, હરખે વાગે તાળી,
 આગળ પાછળ ગોપો નાચે, મધ નાચે વનમાળી. વનમાં ૬
 ભમરી ખાતાં ભૂધરજીએ, એવી માયા કીધી;
 હરીતો અંતર ધ્યાન થયા. એક સખી શંગાતે લીધી. વનમાં ૭
 પુરસોતમને પગલે પગલે, જોતી જોતી જાઉં;
 નારાયણના દરશણુ વિન હું આકુળ વ્યાકુળ થાઉં, વનમાં. ૮
 જોતામાં એક અબળા દીડી, તેને પુછી વાત,
 રાધા કહે અલીમાન આવ્યું તારે તજ્યો અમારો સાથ, વન ૯
 જાડે જાડે જોતી ચાલું, જઈને જાલું હાથ;
 તમાલ જાણી ત્રીકમજીએ. પ્રેમે લીડી યાથ. વનમાં. ૧૦
 વંદાવનની કુંજ ગલનમાં. મળીયાં રાધે પ્યારી,
 મયારામના પ્રિતમ મળતાં, વેળા અમારી વારી વનમાં ૧૧

ગરખી ૧૩ મી.

(રાધાને કૃષ્ણનો સમાગમ થયા પછી રાધા

શ્રી કૃષ્ણને કહે છે.

વાલમ ક્યાં ગયાતારે, સાચું બોલો મારા સમ. ટેક;
 છેતરપંડી કરી મુજ સાથે, મેં અવગુણુશો કીધો;

સાચું ખોલો કુંજ વિહારી, કેમ શંખે લહાવો લીધો. વાલમ ૦ ૧
 તમારે સ્નેહે બંધાણી, શીદ માયા કિતારી;
 મુજ સરખી અલખેલી મુકી, કોણ મળી હુતારી. વાલમ ૦ ૨
 હું ભરોંસો પુરણ રાખી. તમ સાથે લોભાણી;
 આ ત્રિજનાં નરનારીમાં હું, ઘેરઘેર ગવાણી. વાલમ. ૩
 વેણ વગાડી મોહ પમાડ્યાં, સરદપુનમની રાતે;
 હેત દેખાડી વાલમ અમને, રાશ રમાડ્યાં ખાંતે. વાલમ ૦ ૪
 એવું સુખ આપી દુઃખ દીધું, શા માટે મોરારી;
 હું અખળા નિરખળ થઈ કહું છું, કેમ દીધી વીસારી. વાલમ ૦ ૫
 વાટ તમારી જોતાં જીવણ, ચોદીશે જોડિ ન્યાણી;
 બાર વનચોવીશ ઉપવનમાં. દીઠા નહી વનમાલી વાલમ ૦ ૬
 જેવું હેત તમારૂં હૃદયે, તેવું મારું જાણો;
 હું દાસી વેચાણ તમારી, કાંઈ દયા મન આણો. વાલમ ૦ ૭
 એમ કહી કંઠે કર નાખ્યો, શીદ કરોછો હાંસી;
 મયારામના પ્રિતમની હું, થઈ રહી છું દાસી, વાલમ ૦ ૮

ગરબી ૧૪ મી.

(શ્રી કૃષ્ણ રાધકાનો હાથ ઝાલીને કહે છે).

તુ પ્રાણ થકી પ્યારી છું રે, કીરતીની કુમારી, ટેક;
 સાચો પ્રેમ વનિતાનો જોઈ, પ્રગટ થયા ગીરધારી.
 કરે જાણી આતુર થઈ કહેછે, હરખે કુંજ વિહારી. તુ પ્રાણ ૧
 ત્રૈણ લોકને ચાંદ ભોવનમાં. તુજ શમાન નહી નારી;
 તારા પ્રેમથી હું લોભાણો, જોને મન વિચારી. તુ પ્રાણ. ૨
 માટે તારે વશ થયો છું, તુજ વીના નવ ચાલે;
 તારું મુખ દીઠા વિના, મુને શોક શરીર પરજાળે. તુ પ્રાણ. ૩

અહર નીશાં તુજને સંભારે, ક્ષણુ જંપ નથી વળતો,
 તારા રામ આધને કહુંછું, આયો હું નથી મળતો, તુ પ્રાણુ૦૪
 પુટે દુરીજન લોક વિજના, નીંદ્યા કરે નરનારી,
 તે સાઈં હું પ્રગટ પ્રિતડી, કરતો નથી વિસ્તારી, તુ પ્રાણુ૦૫
 તોપણુ સડકો વાત કરેકે, તેથી મન અનુરાગી,
 કામ ક્રોધ લોભાદીક આદે, તેથી સદા હું ત્યાગી, તુ પ્રાણુ૦૬
 લહારી વાંશે વાંશે ફરુંછું, નથી આગો ક્ષણુવાર,
 માટે માનૂને લહારે વશછું, તુ પ્રાણુ તણા આધાર, તુ પ્રાણુ૦૭
 એવાં વચન સુણીને રીઝ્યાં, બ્રજુ ભાન દુનારી,
 મયારામના પ્રિતમ સાથે, લોટ પોટ થઇ નારી, તુ પ્રાણુ૦૮

ગરબી ૧૫ મી રાગ ઉપરના,

ગીરધર લાલજીરે, મારી ગાવડલી સંભારે. ટેક.
 સાંજ પડે સંભારી લાવો, આડે રહી દોવડાવો,
 દુધ ભાતમાં સાકર ભેળું, વાળું કરવા આવો. ગીર૦ ૧
 બહાણુને પોર વહેત્રા ઉઠો, શેર વલાંણુ સાવા,
 ગીઈ તાવણીમાં લોટ શેકાવું, ખાંડ ભેગીને ખાવા. ગીર૦ ૨
 ધરમાં નથો કોઇ નાનુ મોટું, કોઇની બીક ન ધરીયે,
 એક રાત વાસો આવો તો, બોલા ચાલી કરીયે. ગીર૦ ૩
 ગોવાળીયાને ગર્વ શોછે, જે તેડે ત્યાં જઇએ,
 નરસૌયાનો સ્વામી મળે તો, સૌ વાતે સુખીયાં થઇએ. ગીર૦ ૪

ગરબી ૧૬ મી ઊંદરની રાગ ઉપરના.

ઊંદર કેર કરેછેરે, દુઃખડાં કોને કેવા જઇએ,
 અમને નિત્ય નડેછેરે, ધરમાં કંઠ કરીને રહીયે. ટેક૦

દર મધેથી દોડી આવે, બિછાંતા પર બેસે,
 ડુંકી ડુંકી ચાંચજ ભારે, ના ખળર તેનીરેછે. ઊંદર૦ ૧
 ચાર પ્હોરની રજની માંહે. એક ધડી નવ જ'પે,
 નિદ્રામાંથી જાગું જાગી, તવ કાયા ભારી ક'પે. ઊંદર૦ ૨
 પોથી પુસ્તક કાપી નાંખ્યાં, બાકી ન રાખ્યું એક,
 ઝાઝી ઝાઝી થાકી ગયો, પણ પાર ન આવ્યોએક. ઊંદર૦ ૩
 ઘોતી પોતી કાપી ખાધી, દોરી કાપી આખી,
 અબોટીયું અંગરખુ કાપ્યું, તેના સુરજ સાખી. ઊંદર૦ ૪
 જળ પીવાનું બોટી ગયાને, તેલ ઢોળી દીધું.
 બરણીમાં બાકી રહ્યું તે, સરવે મળાને પોધું. ઊંદર૦ ૫
 ચુંચું ચુંચું ચિસો પાડે. લિંડી ઝાઝી પાડે,
 ઢંઢોળીને લાંકુ તારે, દોટચો ઝાઝી કા'ડે. ઊંદર૦ ૬
 ગણપતિનિ ચોથ કહિયે, તે કરતાં નથી ચુક્યા,
 લશ લશતા લાડુ કરી, ઊંદર મામાને મુક્યા. ઊંદર૦ ૭
 દીવો જો બળતો રાખું તો, દીવટ તાણી જાય,
 એમ કરતાં જો જીવી ગયા તો, લાંકાં જેવું થાય. ઊંદર૦ ૮
 જે દીવસના ગામ ગયાતા, તે દીવસના ઘરમાં પડીયા,
 કોઠીપેટી કાપી ખાધી, એ રીતે મુને નડીયા. ઊંદર૦ ૯
 પાંજરાં મુકી મુની થામ્યો, તોયે જાલ્યા નવ ખુટે,
 ખાવાનું ઉઘાડી નાખી, જાણે જાળનું ગાડુલુટે. ઊંદર૦ ૧૦
 એ પશુને શુ કરીએ, મુને રીસ ગઇછે વાપી,
 માળા ભારી ફેરવવાની, ગૌ મૂખિ સુધાં કાપી. ઊંદર૦ ૧૧
 નિત નિત દુઃખડાં અમને દેછે, કયાં જઇયે ધરમેલિ નાસી,
 લક્ત પિતાંબર એમ કહે, એને મળજો વાધની માસી. ઊં ૧૨

ગરબી ૧ લી.

જવાબા મુને સ્નાને રોકાણો વાટમાં,
 હારે દાણ લેવા સરીખાં નથિ મનમાં. જવાબો ટેક.
 આજ તો અમારે પ્રભુ કામનો દીનછે,
 હારે મારે એકલાં જવુંછે નાતમાં. જવાબો ૧
 મારારે સમ મારી ગાગર નાદી,
 હારે જળ ભરવાં જુમનાંજના ધાટમાં. જવાબો ૨
 સગળી સૈયેરે ઉભી જુમનાની તીરે.
 હારે મુને વચન આપ્યાંછે હાથમાં. જવાબો ૩
 મોતીના નાથને સગે લેધને,
 હારે મારે જવું સૈયરના સાથમાં. જવાબો ૪

ગરબી ૨ છ.

હું વાત કહું ઉભાં રહાને અલખેલી,
 હારે દાણ રીતનાં ઘટે તે જાઓ મેલી. હું વાત ટેક.)
 ક્યાંથી આવોછો આજ રમ જુમ કરતાં,
 હારે આજ ક્યાંછે સંગની સાહેલી. હું વાત ૧
 ધુન્નટ તણીને શું જોરમારે જાઓછો,
 હારે નથો દેતાં જવાળ, મન મેલી. હું વાત ૨
 ધ્યાન ધરીને શું ધ્યાનમારે જાઓછો,
 હારે આજ બોણી કરવીછે મારે પહેલી. હું વાત ૩
 મોતીના નાથને તુલું પ્યારી,
 હારે ઘણે દાહાડે થઈછું આજ ભેળી. હું વાત ૪

ગરબી ૩ છ.

જામી પરજળનાં દાણ કાણ લેછે;

હાંરે નથી જન્યું લેવા વાળો રહે; જમીપર; ટેક.
 નથીરે સાંભળ્યું પ્રથિવ ઉપર;
 હાંરે લેવા વાળો અહીંયાં કોણુ રહેછે. જમીપર૦ ૧
 નાંત્યે નવા નવા ચાગા કરોછો;
 હાંરે એવી કોણુ શીખામણુ દેછે. જમીપર૦ ૨
 વચન કાઢોછો પ્રભુ વદતા સૂરીખાં;
 હાંરે કોણુ વસ્તી તમારીમાં રે'છે. જમીપર૦ ૩
 મોતીના નાથને એમ કહીને;
 હાંરે ગોપી રસ્તો ગોકુળનો લેછે. જમીપર૦ ૪

ગરબી ૪થી.

છખીલી દાણુની રીત કોણુ કાઢાડી;
 હાંરે દાણુ આપો લાડકડી લાડી. છખીલી૦ ટેક
 શ્રી જુમનાંજીતા મો'ઠારે આરા;
 હાંરે જળ ભરવા આવેને દા'ડી. છખીલી૦ ૧
 વંદાવનને મારગ જતાં;
 હાંરે હુતો લેધશ લાગત મા'રી. છખીલી૦ ૨
 એવાં વચન પ્રભુ કોઈયે ન સાંખે;
 હાંરે એતો સાંખે તે પરણી નારી. છખીલી૦ ૩
 મોતીના નાથને સરવસ સોંપ્યું;
 હાંરે ગોપી રાજ કર્યાંછે મોરારી. છખીલી૦ ૪

ગરબી.

(એધવ આઘ્યારે વજમાં એ રાગ).

વનમાં વાગેરે વાંસળિ તેતો મારે મંદીરીયે સંભળાય,
 વનમાં વાગેરે વાંસળી ટેક

મોહ સહુ પામીરે માનુની છવડો યાકુળ વ્યાકુળ થાય વન ૧
 વેગે ચાલીરે વીનતા મેહેનો ઘરમાં નવ રેહેવાય. વન. ૨
 દેહેનિ દિશારે વસરિ અંગે આલુપણુ બદલાય. વન. ૩
 ભોવન ભોવનથિરે ભાંભનિ ચાલી કાંગ કરી સહુ તાજ વન. ૪
 શૈયર મૈયરે મેહેલીયાં લોપી લોકડીયાંની લાજ. વન. ૫
 વન સહુ આવીરે ગોપીયો નઈજો નીરખ્યા શામસરીર. વન. ૬
 રંગનાથ રીન્નેરે રંગમાં સુંદર જુમનાંજને તીર. વન. ૭

ગરબી

(મારે મંદિર આવો મલપતા ઝો રાગ)

મારી શેરિયે આવો સાંમળીયા વાટડીયે વેર કુચ

પ્રીતમ પાતળિયા. ૧

મેહેનો જુગમાં જોયો સાંમળિયા કાંઈ નહિ તમારી તોલ

પ્રીતમ પાતળીયા. ૨

માર મનડું મોહ્યું શામળિયા મેં જોયું તમારું રૂપ;

પ્રીતમ પાતળિયા ૩

ધન ધન દેવકીના સાંમળીયા કાંઈ તાર અકળ સ્વરૂપ;

પ્રીતમ પાતળિયા ૪

તારાર મુખડુ સાર સાંમળિયા જાંજો શરદ પુતમનો અંદ

પ્રીતમ પાતળિયા ૫

મારી સાસુ સંતાપે સાંમળિયા ઘેર આવો પુરણાનંદ

પ્રીતમ પાતળિયા. ૬

તમે સુખના સાગર સામલિયા હો નાગર નવલ કીસોર

પ્રીતમ પાતળિયા, ૭

(૬૪)

હુતો ધાળ ભરે સામળિયા માંહી મેલ્યાં મોતી અમૂલ્ય
પ્રીતમ પાતળિયા. ૮
રંગનાથના સ્વામી શાંમળિયા મારા ચીતડાં ડેરા ચોર;
પ્રીતમ પાતળિયા ૯

ગરબી

(મોહન મહીવાલે મહી વાલે એ રાગ.)

મહી હુટે મહી હુટે મોહન મહી હુટે મહી હુટે. ટેક.
વળગાડુમી શાને કરોછો હાર હૈયાનો દુટે. મોહન૦ ૧
પીચોતોહરી પેટ ભરીને તારે પીધે મહિ નહી છુટે. મોહન૦ ૨
પ્રીતમના સ્વામીને શુ' કહીયે તાણુ કરોતો પ્રીત દુટે. મોહ૦ ૩

મુગટપર મેવારી મેવારી મેવારી,
મુગટપર મેવારી મેવારી ટેક
જળ જીમનાપર જંગલા જનાયા ફરતી મેલાવી જારી મુગટ. ૧
જળ જીમનાં કા ઠંડા પાણી ભર ગધ રાધે પ્યારી. મુગટ૦ ૨
જળ જીમનાકી ચીકણી મટુડીયાં લસ ગઈ રાધે પ્યારી મુગટ૦ ૩
મીરાંઆઈ કેહે પ્રભુ ગીરધરનાગર ચરણકમળપર વારી મુગટ૦ ૪

મોહન મહીવાલે મહીવાલે મહીવાલે મહીવાલે
મોહન મહીવાલે મહી વાલે, ટેક.
ફારી કોરી મટકીમે' દહી જમાયા સકર નાખકે ચખખને
મહીવાલે મહીવાલે. ૧
આજ સખીમે ગોવાં દોહી પ્યાલે ભરકર પીજને મહીવાલે
મહીવાલે મહીવાલે. ૨

માખણમે વાસો સાકર ભેગે ઊગધી ભરકે ચખખને મહીવાલે
 મહીવાલે મહીવાલે ૩
 આઠપેહરકો ચોસટ ઘડીયાં પાવ પલકમે જાને મહીવાલે,
 મહીવાલે મહીવાલે. ૪
 મીરાંઆઠ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર હમકુ દરસન દે જાને.
 મહીવાલે મહીવાલે ૫

ગરખીઓ.

(કાનુડે વનમાં લુટી ઓ ખેની પેલે કાનુડે વનમાં લુટી ઓરાગ)
 સારે ગુનામે લુટી વાલમ મને સારે ગુનામે લુટી;
 નથી તમારી સંગે ચુકી વાલમ મને સારે ગુનામે લુટી. ટેક
 સહામી તે મેડાએ હાર પશેવતાં મોતી કુટુને સેર દુટી. ૧
 જળ જમુનાં જળ ભરવા ગયાં તાં હાથે થકી દોર છુટી. વાં ૨
 વંદ્રાવનને મારગ જાતાં જરકશી ચોળી તુટી. વાલમ ૩
 વંદ્રાવનને ચોકે રમતાં મોતન માળા તુટી. વાલમ ૪
 મીરાંઆઠ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર પ્રીત તમારી નથી છુટી. વાં ૫

કહો મનડાં કેમવારીએ ઓધવજી કહો મનડાં કેમવારીયે ટેક.
 જરે દહાડાના મોહન ગયા છોડી દહાડી આંસૂ ઢાળીયે. ઓ ૧
 મોહનતો મથુરાં જઈ ખેડાં વશકયાં કુળજ કારીયે. ઓ ૨
 કુવા હોયતો ગાળીએરે સમુદ્ર કેઈ પેરે ગાળીએ. ઓધવ ૩
 કાગળ હોયતો વાંચીએરે કર્મ કેઈ પેરે વાંચીયે. ઓધવ ૪
 મીરાંઆઠ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર શર્ણુ આવ્યાને તીરીયે. ઓ ૫

કાનુડે વનમાં લુટી ઓ ખેની પેલે કાનુડે વનમાં લુટી. ટેક
 આગળથી મારો પાલવડો ઝાલ્યો, નાસતા વહેની છુટી. ઓ ૧

હાથ ઝાલી મારી બાંહ મરોડી, તડતડ યોળીતુટી ઓઁ ૨
 વળગાળુમી કરતા મારી મોતન માળા તુટી, ઓઁ ૩
 મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર મહીની મટુકી કુટીઁ ઓઁ ૪

ઝુમકદાર શીદ તોડ્યો હોરાજ મારો ઝુમકદાર શીદ તોડ્યો.
 હારની પડીછે ત્રણ ઓળોહોરાજ મારો જુમકદાર શીદ તોડ્યોટક.
 જળ જુમના જલભરવા ગયાંતાં ઘટ મારો શીદ ફોડ્યો હો. ૧
 વંદ્રાવનને મારગ જતા કાંડુ ઝાલીને દાર તોડ્યો. હોરાજ. ૨
 વંદ્રાવનને ચોકે રમતા કુડાં વચન કાણુ જોડ્યો. હોરાજ. ૩
 પ્રીત કરી પણ કરતાંન અવડી નંદ આહારનોછોરો હોરાજ. ૪
 મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર આવ્યને નટવર ઓરો. હો. ૫

ગરબી.

ગગરી ઉતારરે વનમાળી મટુકી ઉતારરે વનમાળી,
 ઉતાર ઉતાર ઉતાર જલદી ઉતારરે વનમાળી,
 મેરે શીરપર હો ગઘ ભારી ગગરી ઉ ટેક.
 સુનેકી ગગરીને રૂપલા ઉટેણી ભર ગઘ રાધે પ્યારી. ગ. ૧
 જળ જુમનાંકી ચીકણી મટુકીયાં લસ ગઘ રાધે પ્યારી ગ. ૨
 મે પહેરી કશુબંલ સાડી તેરે મુગટકી છય ન્યારી. ગ. ૩
 મે પહેરી જરકસકી યોળી તેરી મોરલીકી છય ન્યારી ગ. ૪
 મે પેહેરી મોતનકી માળા તેરે ગુંજ માળકી છય ન્યારી ગ. ૫
 મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર ચરણ કમળપર વારી ગ. ૬

ગરબી.

વીઠલ રહ્યોરે વશી મારે મન વીઠલ રહ્યોરે વશી ટેક.
 કાનુડો કપટી છેરે કાળો કાળજડેરે ડશી. મારે. ૧

ઝાસડીયાં મેલેનેરે અળગાં શીદને પાવેરે ગશી.	મારે.૨
ગોઢુળ ગામનો સોઢ ઠગારો શીદને કરાવે હશી.	મારે.૩
સોનુતો સરખું છેરે સરવે મીનો ન જાણે કશી.	મારે.૪
વલ્લના પ્રભુનેરે નીરખો દુખડાં ગયાંને ખશી.	મારે.૫

અરુણી.

હુંતો ઈશ્વરને પુજવા નીસરીરે લોલ. શામ. ૧
 શામ સહુણા કુંવર નંદનારે લોલ,
 તેં મને નાખી કુંદમારે લોલ; ટેક.
 હુંતો ઝગકીને બેવા નીસરીરે લોલ,
 ઓઢવાનું અંગર વીસરીરે લોલ. શામ. ૨
 હુંતો ગાવડીને દોવા નીસરીરે લોલ;
 શેલો લીધો ને તામડી વીસરીરે લોલ. શામ. ૩
 હુંતો દરશન કરવાને નીસરીરે લોલ,
 સાળુ પેહેલોને ચોળી વીસરીરે લોલ; શામ. ૪
 હુંતો જુમના તે જગને નીસરીરે લોલ,
 ગાજર લીધી ને ધડો વીસરીરે લોલ; શામ. ૫
 જમતાં તે જીવણુ સાંભર્યોરે લોલ,
 કંઠે ના ઉતરે ડોળીગોરેલોલ; શામ. ૬
 પલવના સ્વામી શ્રી હરીરે લોલ,
 તનમનથી હું તમને વરીરે લોલ. શામ. ૭

ગરબીએ.

હાંરે રશીયા મુને જવા દીજે તાર દાણ થાય તે લીજેરે,
રશીયા મુને. ટેક.
હાંરે હુંતો ગોકુળની ધિજ નારી હાંરે હુંતો મહી વેચવને.

ચાલી; હાંરે મારગડે આળ ન કોળેરે. રશીયા. ૧
 હાંરે હુંતો બ્રહ્માણીની છોરી. હાંરે મારે માંથે છે મહીની
 ગોળી; હાંરે લ્યો ખાટાં ગોરસ પીળેરે. રશીયા. ૨
 હાંરે મારી સંગની સાહેલીઓ ચાલી. હાંરે મને રોકી રહ્યા
 ગીરધારી; હાંરે મારગથી અસગા રહીનેરે, રશીયા ૩
 બાઈ મિરાં કહે હે પ્રભુ ગીરધરનાગર, તનમન અરપણુ
 કીનેરે. રશીયા. ૪

હાંરે મારે ચીર દયો વનમાળિ હાંરે હુંધું અળળા નારિરે;
 મારે ચિર. ટેક.
 હાંરે વાલો ચિર હરીને કદમ ચડી બેઠા, હાંરે હુંધું જળમે
 ઉઘાડીરે, મારે ચિર. ૧
 હાંરે ચિર કે બદલે પીતાંબર લેવુંગી, હાંરે જો જલસે હો
 જાગે ન્યારિરે. મારે ચિર. ૨
 હાંરે પાહે પત્ર કરિ ન કશી રાધે હાંરે કૃષ્ણ હસત દે તાલીરે;
 મારે ચિર. ૩
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર, હોરે તમે પુરૂષ હમે
 નારિરે; મારે ચિર. ૪

હાંરે બેની આપનો સ્થામ ખોટો, કયા દોષ દેવુ કુળજકોરે,
 બેની અપનો. ટેક.
 આ પત્ર એ કાગદ નહી લેજ્યો કયા કાગકો ટોટોરે;
 બેની અપનો. ૧
 જોકુળ મેલિ વાલો મથુરાં પધાર્યા, ત્યાં માર્યો કંસરાય મો-
 ટોરે; બેની અપનો. ૨

ખાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, માહાર મહિ પિને થયો
મોટારે; જોહેની, ૩

હારે કુળજને જાદુ ડારો, જસકીનો સ્યામ માહારોરે;
કુળજને જાદુ. ટેક,
જાદુકી પુકીયાં ભર ભર મારિ કયા કરે જાઈ જિયારોરે;
કુળજને. ૧
આણી તેડે ગંગાને પેલો તેડે જુમનાં, બીચમે વેહે જળ
ધારોરે; કુળજને ૨
ઈય ગોકુળ ઇથ મથુરાં નગરી, જાય પીયો જળ ખારોરે;
કુળજને ૩
કુળજસે વાલો રંગ રમતહે, હમકું કર ગયો ન્યારોરે;
કુળજને ૪
ખાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર, આખર સ્યામ હમારોરે
કુળજને ૫

ગરીબીઓ.

સખી કામલુગારો કાન, કાંમલુ કીધારે. ઐ રાગ.
મારા નેણાં તણા શણુગાર, રણુછોડ છોગાળા;
અળગાના પ્રાણુ આધાર, વીનતાના વાલા. ૧
તાર મોહની મનોહર રૂપ, રણુછોડ.
તમે ચક્રે ભોવનના ભુપ, વિનતાના વાલા. ૨
તમે ગોકુળ ચારી ગાય, રણુછોડ છોગાળા;
હૃદયરાવે જશોદા માય, વિનતાના વાલા, ૩
તમે રમતાં ગોવાળાની સાથ, રણુછોડ;

રૂપી પત્નિના લીધા ભાત, વિનતાના વાલા. ૪
 તમે ગોવરધન તોળ્યો હાથ, રણછોડ;
 રાખ્યો ગોકુળીઆનો સાથ, વિનતાના વાલા. ૫
 તમે ઇંદ્રના મોડયાં માન, રણછોડ છોગાળા;
 નંદ જસોદાના જીવણ કાન, વિનતાના વાલા. ૬
 તમે પધાર્યા મથુરાં ગામ, રણછોડ છોગાળા;
 મામા કંસનો ફેડયો ઠામ; વિનતાના વાલા. ૭
 તમે કુચળનો કીધો સાથ, રણછોડ છોગાળા;
 તેની જુગમાં ચાલી વાત, વિનતાના વાલા. ૮
 વાલે પુર્યો દ્વારકાંમાં વાસ, રણછોડ છોગાળા;
 દેવકી જશોદાની પોચી આશ, વિનતાના વાલા. ૯
 જોડાણની જાણી પ્રિત, રણછોડ છોગાળા;
 તમે જાણ્યો રસની રીત, વિનતાના વાલા. ૧૦
 તમે પધાર્યા ડાકોર ગામ, રણછોડ છોગાળા;
 મારે વાલે ક્યો વિશરામ, વિનતાના વાલા. ૧૧
 દાસ વજ્રવ કહે કરજોડ, રણછોડ.
 મારા પુરો મનના કોડ, વિનતાના વાલા. ૧૨

વંદાવન મોરલી વાય, મારી બેહેનીરે;
 સહુ ગોકુળની ગોપીયો જાય, મનકું રહે નહીંરે. ૧
 મારે કાનુડા સાથે પ્રિત મારી બેહેનીરે;
 મારી નણુદીયો બોલે વિપરીત, મનકું રહે નહીંરે. ૨
 મેતો ધરમાં નવ રહેવાય. મારો બેનીરે,
 મારૂં મંદીર ખાવા ધાય મનકું રહે નહીંરે. ૩

વાજા શુરંગીયે આજ મારી બેહેનીરે,
 મેહેનો મેત્રો કુળની લાજ મનકું રહે નહીરે. ૪
 મારી સાસુ મુકે આજ મારી બેહેનીરે,
 મારો પોડકો દેછે ગાળ મનકું રહે નહીરે. ૫
 ઘેહેલી થઇ સહુ વૃજનાર મારી બેહેનીરે
 તે ભુલી ગઈ શણુગાર મનકું રહે નહીરે. ૬
 લાગુ વલયના પ્રભુને પાય મારી બેહેનીરે,
 તમે કરજો હમારી સાથ મનકું રહે નહીરે ૭

સખી કામણુ ગાજો કાંત કામણુ કીધારે.
 મને માર્યા મેહનનાં બાણુ મનહરી લીધારે, ૧
 હુનો ઘેલી થઇ ધરમાંય કામણુ કીધારે,
 કાળજડે કંઈ કંઈ થાય, મનહરી લીધારે. ૨
 વાજો મધુરીશી મોરલી વય કામણુ કીધારે
 જોવા જઈયે શી જનદવરાય, મનહરી લીધારે. ૩
 કોણે આવળાં પેહુરયાં ચીર કામણુ કીધારે,
 સહુ ચાલી જમુનાં તીર, મનહરી લીધારે. ૪
 કોણે પગનાં પેહુરયાં કોટ, કામણુ કીધારે,
 લાગી તેન કમળનાં ચોટ, મનહરી લીધારે. ૫
 બાગુ બંધ બાંધ્યા પાય કામણુ કીધારે,
 સ્નિગ્ધ અગળા બ્યાકુળ થાય મનહરી લીધારે. ૬
 કોણે હાયનાં બાંધ્યા લાલ કામણુ કીધારે,
 કોણે કાળજ કીધુ ગાલ મન હરી લાધારે. ૭
 સ્નામુડી દેછે ગાળ કામણુ કીધારે;

કોણે રેતાં મુક્યાં બાળ મનહરી લીધારે ૮
 ગોકુળની સહુ વૃજનાર કામણ કીધારે;
 ચાલી વંદાવન મોઝર મનહરી લીધારે ૯
 વાલો બેલે રાસવીલ્લાસ કામણ કીધારે
 વલિ હમને તેડ્યાં પાસ મનહરી લીધારે. ૧૦
 હુંતો સુખમાં ગાળૂ દંત કામણ કીધારે
 મારે માથે જુગજીવન મનહરી લીધારે. ૧૧
 અબજાની પુરી આસ કામણ કીધારે;
 બલીહારી વલવદાસ મનહરી લીધારે. ૧૨

વાલો ઉભલો જુમનાંતીર કાંત ગોવાજોરે,
 વાલો હળધર કેરો વીર કામણ ગાજોરે. ૧
 બ્યાંહ શીલી કદમની છાંય કાંત ગોવાજોરે;
 વાલો મધુરીશી મોરલી વાય કામણ ગોવાજોરે ૨
 ગોકુળની ગોપી જન્ય કાંત ગોવાજોરે,
 સહુને હધડે હરખ નગાય કામણ ગાજોરે. ૩
 વાલે કીધાં પુરણ કાજ કાંત ગોવાજોરે.
 વલવનો રશીયો રાજ કામણ ગાજોરે. ૪

એને છેવ છત્રીતો કાંત કેડો લીધારે
 હુતો ના લેહો એનું નામ કેડો. ૧
 એને વારયાનુ નહી કાંત કેડો
 એને કોઇ શીખામણ દ્યો આજ કેડો લીધારે, ૨

માહારે મોહોટા કુળની લાજ કેડો લીધીરે.
 મેતો કંઈયે નવ જવાય કેડો લીધીરે, ૩
 જ્યાં જઈ ત્યાં પુઠે થાય કેડો લીધીરે
 રશીયો વલવનો નાથ કેડો લીધીરે ૪
 મને ગમે તમારો સાથ કેડો લીધીરે,

સામગીયા જાણુ શુભાણુ મારે મન વશીયારે,
 અખાના જીવણુ પ્રાણુ હો રંગરશીયારે, ૧
 તાહારી વરણાગી મે જોઈ મારે મન વશીયારે.
 માહાર મનકું રહ્યુંછે મોહી હો રંગરશીયારે.
 આપણુ રંગ ભેર રમીયે રાસ મારે મન વશીયારે,
 મારા મનમાં મોટી છે આસ હો રંગ ૩
 મને અધુર તણો રસપાવ મારે મન.
 મારે રૂડો આવ્યો છે દાવ હો રંગ. ૨
 વલવના પ્રાણુ આધાર મારેમન.
 નાખુ તન મનતમ પરવાર હો. ૩

મારે આંગણીયે નંદલાલ મોરલી વાધરે
 મને કીધી છે બે હાલ મોરલી વાઈરે. ૧
 વાલે મારયાં લોચન જાણુ મોરલી વાધરે
 વાલે હરયા હમારા પ્રાણુ મોરલી વાધરે ૨
 મારે કાળજડે પડીયા છેદ મોરલી,
 તેહેનો કોઈ ના જાણુ બેદ મોરલી. ૩
 વલવનો સ્વાંમી કાંન મોરલી,

ઝેની પુટે હું ફરતી રાંત મોરલી

૪

વાત્રા ઊભલાં જુમનાં ઘાટ ધેનચરાવેરે

મહીયારી રોકીવાટ ધેનચરાવેરે

૧

અહ્યા તું તે કંઈનો વાસી ધેનચરાવેરે

મથુરાંચી આવ્યો નાશી ધેનચરાવેરે

૨

હુને કોણે દાણી ચાખ્યો ધેન ચરાવેરે;

તને કોણે લેખ લખી આખ્યો ધેન ચરાવેરે. ૩

હમે કંસને કરીશું જાણુ ધેન ચરાવેરે;

તેની બીક શી મન આણુ ધેન ચરાવેરે; ૪

તું મારમડે શાંતે છુટે, ધેન ચરાવેરે;

મારી મહીની મટુકી પુટે ધેન ચરાવેરે. ૫

હમે નાંદની લખ્યા રાખું. ધેન ચરાવેરે;

તુ જે બોલે તે સાંપુ ધેન ચરાવેરે. ૬

મેનો જોર તમારું દીઠું ધેન ચરાવેરે;

તુને જોરસ લાગે મીઠું ધેન ચરાવેરે; ૭

મારું મન માને તો આપુ ધેન ચરાવેરે;

હુને રૂદ્યા સાથે ચાંપુ ધેન ચરાવેરે; ૮

ત્યાં ગોળીયો જોરસ પાય ધેન ચરાવેરે,

વધત જલ્લીલારી જાય. ધેન ચરાવેરે; ૯

અલી જોરસ વાળી નાર હબી રહેનેરે,

તારાં મહાડાં ફેરાં દાન મુજને દેનેરે; ૧

દાહાડા યોરી જતી દાણુ આજ હાથ આવીરે;
 સરવે લેઈશુ હમારે લાગ, મટુકી ઉતારીરે, ૨
 તમે કોરે રહાને કાન, દાણુના રશીયારે;
 એકત્રડી જાણી આજ. આવો ધસીયારે; ૩
 તમે શેના માગો દાણુ પ્રીતમ ખ્યારારે;
 વાસા નાગર નંદના નંદ, રહાને ન્યારારે; ૪

ધણે દાહાડે આવી હાથ, દાણુની યોરીરે;
 મહી દાણુનાં માટ ઉતાર. આવને યોરીરે; ૧
 હઠ મેલી મઈયારડી મહી પાનેરે;
 પછે કોણ રોકે તુને વાટ ચાલી જાનેરે; ૨
 આતી આ વાટે મહી વેચવા જતાં વાસારે;
 દાણુ ના દીઠો કોઈ આજ, થયા લાસારે; ૩
 પરનારી ડેરી છોડ ઝાઝી નવ કરીએરે;
 વાસા નાગર નંદ દીશોર, કોઈથી ના ડરીએરે; ૪

તારે મરોડે ધણેરાં મન. રહ્યાં છે મોહીરે;
 પછી લેઈશુ હમારે લાગ રહીશ જોઈરે ૧
 કોઈને ગણુતી નથી મનમાંહી તુ મહીયારીરે
 થશે તારે મારે કુજેતી ઝાઝી ભારીરે. ૨
 હાવી જક ના કરીયે સાંમ હો વૃજરાયરે
 મારે જાવું મથુરાં ગામ અસુરજ થાયરે ૩
 આવું ઘેલું ન બોલીયે કાંહાંન દોષિ પર નારીરે

ધાલા નાગર નંદના નંદ કુંજળીહારીરે ૪

એવી મરમ ભરેલી વાંણુ બોલી ગોપીરે,
હમ સાથે બોલી આજ લજ્યા લોપીરે. ૧
એવી જુહા બોલિ નાર બોલ વિચારિરે
મહિની મટુકી કુટશે આજ ગોપી તારીરે. ૨
તમે લજ્યા વાળાછો બહુ તે હું જાણુરે
ઢાંકી રાખું તમારા ઢંગ મુખે ના આણુરે. ૩
આવા છેલ ના થયે કાંદાંન વિચારો વાતેરે
ધાલા નાગરનંદના નંદ ફરીયે નહીં સાથેરે. ૪

વાત કરેરે રહી વેગળા સુણુ વાલારે
પેલા દેખે દુરીજન લોક આ શા ચાળારે. ૧
હમે વહુવાર વીઠલા શુણુ વાલારે
કંઈ ઉલટા કેમ રહેવાય આ શા ચાળારે. ૨
મહિ માગેતો આપિયે શુણુ વાલારે
તમે શાંને વળગો શાંમ આ શા ચાળારે. ૩
તમે તક જુઓ તે આ નથી શુણુ વાલારે
ફરી મળજો કોઇ એકવાર આ શા ચાળારે ૪
રાજેના રશીયા નાથજી શુણુ વાલારે
તમે વિચારો મનમાં આ શા ચાળારે. ૫

ગરબીઓ.

કાંદાન કાળારે મારી ચુંદડીના ચોર

હૈયા નંદનારે મારા કાળજની કોર. કાંદાન. ટેક.
 ચુંદડી ચોરીને પ્રભુ કદમ ચડચારે
 સાહેલીના સંગમાં મારી નજરે પડચારે. કાંદાન. ૧
 અજળ તરેની ચુંદડીને માહી ઝાઝો રંગ
 વેગળારહો વરણાગિયા માઈ શાંમ થાશે અંગ. કાંદાન. ૨
 લાખ ટકાની ચુંદડીને છેડે ઝાઝા તાર;
 શ્રીકૃષ્ણજી લાડ લડાવે તેમાં શાંતો પાડ. કાંદાન. ૩
 ચુંદડી આપોતો પ્રભુ પામે લાગુરે
 નરસૈયાના સ્વામી પાસે માન માગુરે. કાંદાન. ૪

કૃષ્ણ જોડ્યારે નિકળ જળથી તુ બાહાર
 આપું ચુંદડીરે લેને રાધા ઓ નાર. ટેક.
 ચોરનાં વખાણુ કરે માલ નથી એમાં
 નગન થઈ જળમાં નાવો ડંડ દીધો તેમાં. કૃ. ૧
 ચુંદડી તારીનો કાંઈ ખપ નથી મારે
 સહુ સખી બાહાર આવો લ્યોને આત્યારે ક. ૨
 સહુ સખીયો વિચાર કર્યો જનુ હવે ઘેર
 કૃષ્ણ કેરૂં કહ્યું માંગી કરીયે એવી પેર કૃ. ૩
 હારી સહુ બાહાર આવ્યાં દેઈને બેડ લાય;
 ચીર આપી આશા પુરી નરસંહયાનો નાથ કૃ. ૪

ગરબીઓ.

(મને માયા લગાડી મોહનીરે એ રાગ)
 મને બંસી વગાડિ કાંદાના વિસરિરે

તમે વિસરિ વિસરિ રાજ મને જાંસિ વગાડિ
કાંઠાના વિસરિ ટેક

મને મુકી ગયા જાળે વેસમાં
લિલિ સુધિ ન મારિ લવલેસ. મને. ૧

દાશી જીણીને આવે મારા મોલમાં
વિના છત્રપતિતો નથી એન મને. ૨

મને નિદ્રા ન આવે સેજે એકલીરે
ખિના જાલમ કટે કેશે રેન મને. ૩

મારા જોળનનાં પુર વહી જાયછે
તમે આવિ માણો માહારાજ મને. ૪

ઢાઈયે લારમાં લીધો મારા છેલનેજે
કીધાં ધાયેન પ્રિતમ તારાં નેણુ. મને. ૫

ઓઘવ સંદેશો કેજે મારા શાંમનેરે
વેહુલા વળે ત્રિભોવન રાજ. મને. ૬

કર જોડી ઓઘવ કહે નાથનેરે
વૃહે વ્યાકુળ સદા વૃજનાર. મને. ૭

એવું શુણીને રાજ પધારીયારે
ગોપી આનંદ ઉર અપાર. મને. ૮

મને માયા લગાડી મોહનીરે,
મોહની મોહની મોહની;
રાજ મને માયા લગાડી મોહનીરે; ટેક.
હુંતો હાલુ ચાલુને મને સાંભળેરે,
જોડ જોડેરે, પ્રિતમ તારી વાટ; મને ૧

વાલો જીમનાંની તીરે એકથોરે,

ભાંતો જોગલે ઉરાડે નીર, મને ૨

મુંબાઈ શેહેરનાં તે મોતી વાપરીરે,

તેતો આબ્યાં અમારે દેશ; મને ૩

પાતળીયો હાથતો મુલવેરે;

અલખેલો દરીઆ પાર; મને ૪

કાઠીઆવાડની તે કાંળીઓ વાપરીરે;

તેતો આવી અમારે દેશ, મને ૫

હાળીલો હાથ તો મુલવેરે,

છોગાળો દરીયા પાર; મને ૬

સુરત શેહેરના તે સાળુ વાપરીરે,

તેતો આબ્યા અમારે દેશ; મને ૭

પાતળીયો હાથ તો મુલવેરે,

સાંભળીયો દરીઆ પાર; મને ૮

હવે મોદન મથુરાંથી આવીએરે,

સર્વે વસ્તુની વોરત થાય; મને ૯

તમો નિર્દય નઠોર નાંદલાલછોરે;

કીધાં ધાયમ ન લીધી સંભાળ; મને ૧૦

એવું સુણી પ્રિતમ પધારીયારે,

આવી કીધી છે લીલા લેહેર; મને ૧૧

ગરખીયા.

(કોડીનાર ક્રીતીને જાયરે જોધાળ તારકોડીનારક્રીતીનેજાય.
એ રાગ.)

એ મોરલી શીદ વાધરે, ધુતારે વાલે એ મોરલી શીદ વાધ

ટેક. એ મોરલી મારે મંદીર સંભળાઈ;

કાળજ ગયુરે છેદાઇ;	ધુતારે ૧
જળ જમુનાં જળ ભરવા ગયાંતાં,	
પાલવડે શીઠ સાધરે;	ધુતારે ૨
પરધેર વાત પડી પુરષોત્તમ,	
શૈયરોમાં લજવાઈરે,	ધુતારે ૩
મીરાંળાઇ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર,	
ચરણ કમળ ચીત લાઈરે;	ધુતારે ૪

હરીવર મુક્યો ક્યમ જાયરે.	
સાહેલી મારો હરીવર મુક્યો ક્યમ જાય; ટેક.	
નંદકુંવરથી નેડોરે લાગ્યો,	
તે પ્રાણ ગયે ન છુટાયરે;	સાહેલી ૧
ઘેલિ કિધી ગોકુળના નાથે	
મોરલીનો શબ્દ સુગાયરે.	સાહે. ૨
નાનપણથી પ્રિત બંધાઇ	
તે હૈયેથી કેમ વિસરાયરે.	સાહે. ૩
પિયર તજ્યેને સાસરિયુ તજ્યે	
તજ્યે સરવ સગાયરે.	સાહે. ૪
બાંહ ગ્રહાની લજ્યારે રાખો	
સ્નેહીને દુઃખ ના દેવાયરે.	સાહે. ૫
આ અવસર હરી આવિને મળિયે	
તો વ્રહેઆગની ઓલવાયરે.	સાહે. ૬
મીરાંળાઇ કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર	
દરશન ઘો વૃજાયરે.	સાહે. ૭

ગરબીઆ.

- હારે ચાલો ડાકરમાં ન્હ વશિયે એ સમ
 હારે મારા સમ મોહન મળજો
 હારે મારી આશા પુરણ કરજો. મારા. ૧
 હારે મારે ઘેર આજ કોઈ નથી વાલા
 હારે માટે ધરભરિયું વળજો. મારા. ૨
 હારે હું આવી પણ આપ મળ્યા નહિ
 હારે કહો ક્યારે હવે મળસોરે- મારા. ૩
 હારે હરિભટના હરિ છો રંગ રશિયા
 હારે મળિ વૃહો હુઃખ માં હરજો. મારા. ૪

- હારે મોહન મળતા નથી હમને
 હારે વાત્રા માન શું આવ્યું તમને. મોહ. ૧
 હારે હુનો ઘેલિ થઈ ધર ધધો ભુલિ
 હારે આ તન મન સોપ્યું તમને. મોહ. ૨
 હારે પ્રભુ વૃહો આગે વ્યાકુળ થઈશું
 હારે માટે મળજો તાતના સમને. મોહ. ૩
 હારે હરિભટના હરિ નહિ મળોતો
 હારે હવે પ્રાણુ તજે હું પત્રમેરે, મોહ. ૪

- હારે વિઠલમાં વળજો હમનેરે
 હારે પ્રભુ લાજ નથી કંઈ તમનેરે. વિઠલ ૧
 હારે સહુ સખિયો ગઈ મુજને રોકિ

હાંરે રહો પરા કહું હું તમનેરે. વિહલ. ૨
 હાંરે ઘેર જઈ સહુ સખિયો કહેશે
 હાંરે તેની જીક ધામીએ હરિ મનમેરે. વિહલ. ૩
 હાંરે હરિભટના હરિ આજ જવાશે
 હાંરે વાલા કાલે મળીશ હું તમનેરે વિહલ ૪

હાંરે મોહનનિ મોરણિ વાગિ
 હાંરે હુતો ભર નિદ્રાથી જાગિરે. મોહન. ૧
 હાંરે મેતો ઘરનાં સહ નીદ્રામાં મુક્યાં
 હાંરે ગઈ સખીયો મળી જાંખડ ભાગીરે. મોહન. ૨
 હાંરે વાલે પ્રેમ ધરીને રાસ રમાડ્યાં
 હાંરે મારા ભવની ભાવટ ભાગીરે. મોહન. ૩
 હાંરે હરીભટના હરીયે દીધું દરશન
 હાંરે મારી વૃદ્ધેની વેદના ત્યાગીરે. મોહન. ૪

ગરબી.

મારૂં રવામી બોલોની વાલા
 જસોમતી નંદ તણા લાલા મારાં ટેક
 ઘેલીરે ચઈને ગોકુળમાં ભમતી
 જીનરે કોઈની વાતો નથી ગમતી. મારાં ૧
 બેલીરે તમને કોણ મળી હતી
 જોણે તારૂં ચીનડું લીધું લુંટી. મારાં ૨.
 વાલારે તારી વાટણડી જોતી.
 આંસુડાં ભરી ભરીને રોતી મારાં ૩

ભુઝારે લોકે લરમાવ્યા તમને	
તેથીરે તમે મળતા નથી હમને	મારાં ૪
વાઝારે તમને કશુંએ નહી કહીશું	
મોહન તારી મરણ મુજબ રહીશું.	મારાં ૫
ઝાઝુરે હવે શું કહીએ તમને	
મોહનવર મેહુર કરે અમને.	મારાં ૬
એવુંરે શુણી આવ્યા ગીરધારી	
દીધું આલીધન ત્યાં મોરારી,	મારાં ૭

ગરબી;

(તન્નેરે તમે કેદ કરમ કરલુ. એ રાગ)

ગરજીરે તમને દીઠા મેં ગીરધારી	
મતજબીયા છો મોહન મોરારી;	ગરજી. ટેક
મનેરે માયા લાગી છે તારી,	
મારે મન ઝાજીછે મોરારી;	
વાઝારે મને શા માટે વીસારી;	ગરજી ૧
પેહુલીરે મને ખબર આવી પડતી,	
એની સાર્યે પ્રિત નહી કરતી,	
વાલાતો મને મેલી ગયા રડતી;	ગરજી ૨
મેતોરે જાણ્યું ઉજળું તે દુધ હશે,	
તનેરે જાંને વાહી મને છાશે,	
રહીતી હતો સારે વીસવાશે.	ગરજી ૩
જસોદાના કાન તમેરે કાળા,	
કાળારે જહુ આંખ્યો તણા ચાળા,	

તે પર હુંતો મોહીછું નંદલાલા. ગરજ ૪
 હંમેરે હરજ ઘણું થયું ગીરધારી,
 ક્ષમારે કરો ચુક થઈ છે મારી.
 ચંદને રહીછું દાસી હું તમારી; ગરજ ૫
 પ્રીતમના સ્વામી મને મળીયા,
 દુઃખરે મારી જનમ તણાં ટળીયાં,
 ગોપીરે સહુ આનંદથી મળીયાં. ગરજ ૬

બાળા ચરીત્રનો ગરબો.

લાગુ ગણપતિને પાય, ગરબો ગાવાનું મન ધરંરે;
 સમરે સારદાજી માય, વાણી વીજળીની જિયરંરે.
 વાસુદેવ તણી નાર, જેનું નામ છે દેવકીરે;
 પુન્ય વાંચી મોરાર, આજ અંબા શેન્યા થકીરે.
 જેનો વીરો છે કંસ, મથુરાં પુરીનો રાજાઓરે;
 કાહાડી ભગનીની વંઈશ, મુરખ મનમાં ન લાજીઓરે,
 એણે માર્યા ખટખાળ હૈએ હીંસાથી નવ ડ્યોરે;
 સમે આવી પોત્યો કાળ, એમ પાપે પુરી ભયોરે.
 દેવકી ભજે ભગવાન, શુધ લેજે વૈકુંઠ ધાણીરે;
 વીનતી સુગુજે એ કાન. અમને આશા છે તમતણીરે.
 જુવો વિશ્વાધાર દીન જાણી દયા કરીરે;
 ધર્મો અષ્ટમોઃ અવતાર, પુર પ્રગટ્યા ત્યાં શ્રીહરીરે;
 જાણે કોટી જિગ્યા સુર્ય, એવું તેજ ત્રીકમતણીરે;
 તેને લાગીને પાય, ધ્યાન ધરીએ પરીબ્રજનુંરે.

ઐમ બોલ્યા વાસુદેવ, રખે વાત તેતો જાણશેરે.
 કૂર થઈને તતખેવ, કંસ નિશ્ચે તે મારશેરે;
 લેછ આલ્યા માહારાજ વેગે આઘ્યા ગોકુળ ગામમાંરે;
 ત્યાંતો મેલ્યા માહારાજ, વીજળી લીધાં છે સાથમાંરે.
 જીમનાજીએ દીધો માગ, શેશનાગે છાયા કરીરે;
 મેલ્યા હતા રખવાળ, શેવક સર્વે આયુધ ધરીરે
 તે સૌ પાંખીયુ નીદ્રાય, વાણે વાત જાણ પડીરે;
 જાળ પ્રગટ્યું ઘર માંય કંસ આઘ્યો ઘોડે ચડીરે;
 કૃષ્ણ દેખાડોને જાળ, મન મારયા નિશ્ચે ક્યુંરે;
 ખોજે મેલ્યું તતકાળ, જીવું મારવાતું મન ધર્યુંરે.
 વીજળી ઉડી આકાસ, ધરીધીર તેણે ધણીરે;
 વાણી બોલી પ્રકાશ તારો વેરી ગોકુળ જાણીરે.
 આબો થયો કંસરાય. વીલે મોઢે તે જોઈ રહ્યોરે;
 પછી વીચાર્યું મન માંય, કોક શત્રુ પેદા થયોરે.
 દેવકીજીને વાસુદેવ, કાળગ્રહમાં તે નાંખીયારે;
 પાપી આલ્યો તતખેવ, ઘોડે પાખર માંડીયારે.
 માતા જશોદાને તાંય, નવ નવા રંગ થાયછેરે;
 તરીઆ તોરણ ખંધાય, માનની મંગળ ગાયછેરે.
 કેહછે નંદજી તાત, મારા જાગ્યના ઉદે થયારે;
 હરખે આવે આશ્રુપાત, પ્રભુજીએ કીધી દયારે.
 દુધડે વરશાછે મેઘ, સાકર ફેરા કરા પડ્યારે.
 આજ આનંદના ઓઘ, કંકુ ફેરા પડા પડ્યારે;
 પુત્ર પાંખી સજ્જત, વાળાં વાળે વીવીધનાંરે;
 ધન્ય નંદજી તાત, જામણાં લેઉં એ માતનારે.

આન્યા આદ્યજીને ભાટ, પુન્ય દાન કીધાં ઘણારે;
 ગોકુળ થયું છે જેઠાટ અંગામાને દો વધામણારે.
 મોતીએ ભરાવી છે થાળ, ગાગર બેડીઆં ચડાવીયારે;
 માતો મહીમા અકળ, પુજા વીધવીધ લાવીયારે.
 પુત્ર લીધો છે જિતસંગ, ગાન ચરણે નમાવીયારે;
 માછ થયાં છે પ્રસન્ન, જોજે બેસાડી રમાડીઓરે;
 થશે પૃથ્વીનો ભુપ, પ્રજા સઘળી તે પાળશેરે;
 કોઈ કારણે એ રૂપ, શોક સરવેના ટાળશેરે.
 સંગે સઘળી વ્રીજનાર, મીઠડાં બોલે મુકંદજીરે;
 બેઠાણુ કરે છે અપાર જોને નિરખે છે નંદજીરે.
 બાળચરિત્ર અપાર, એક જીવ્યાએ શું કહુરે;
 પાંમર પામે નહો પાર, અકલ ગત્ય એની નવ લહુરે;
 પૈથા પીતાંબર સાર કર મહી સુંદર લાકડીરે;
 ગળે શુંજ્યાનો હાર, પાયે ચડવાને પાવડીરે.
 શીર નાંખી છે જીવ, ખાંધે નાંખી છે કામળીરે;
 વાલો કરે છે કલોલ કાન્તી દીશે છે સાંભળીરે.
 જોયારે જોવાળ, લીલા રચી પ્રદ્રાવનમારે,
 વળી વાપર્યો રસાળ પડ્યો રાધકાના તનમારે.
 મહીનાં લેખને દાણુ, રાસ રમતાં રીંજ્યા લાણુરે;
 રાધકા કેરો તે પ્રાણુ વાલો મેલે નહીં એ ક્ષણુરે.
 ગોપી પામી આનંદ વાલાજીના વીહારમારે;
 ગયો ગોકુળચંદ વાલો વરસ અગીયારમારે.
 નયણે ચપળ ચક્રાર, સુંદર વદન છે સોમતુરે
 કેડેતાં થાયે વિસ્તાર, વેદ પુરાણમાં ઓપતુરે;
 પછી માર્યો દંસરાય, કેશ મહી પછાડીયોરે,

ધ્યેો મથુરાંનો રાય, માત તાત છેડાવીયોરે;
 આનંદ ઓછવ થાય. સરવ સંતને તેડીયારે;
 કાન નાવાને જ્ય હાથી ઘોડા રથ જોડીયારે.
 જોડ્યા દેવકીજી માત, મેંતો માન્યાંછે નોરતાંરે;
 એવે આવી નવ રાત રૂંશે જોરને તેડાવતાંરે.
 અંખા તેડ્યાંછે ઘેર જેથી પહેંચે મનની રળીરે;
 મુગ્ધ કીધી જલુ પેર, પાયે લાગ્યા લળી લળીરે.
 મોઝા કીધાછે હોમ, પાડ વાંચ્યાછે અંખા માતનારે;
 પારણ્યાંની છે નામ, જોમ વીવીધ ભાતનારે.
 જની સુંદર સોભાગ્ય, ગરજો ગાયે સર્વ સુંદરીરે
 શીશુ વસ્ત્ર અપાય, જોવા જોડા ત્યાં શ્રીહરીરે.
 પોત્થો દેવકીના કોડ તુન્ય વાત કશી નથીરે;
 જોમો કરેછે કરજોડ. દાસ દલપત વીનતીરે.
 કોડ પુરયા વનમાળી, દુખ ટાળ્યાં દુરથીરે;
 મીરાં કેરો ત્રાસ ટાળી, સુખો મોકલ્યો હજુરથીરે;
 ગરજો શીખે સુખે ગાય પુજે પ્રભુજીની પાવડીરે,
 રીંછે ત્રીભુવનનો રાય, આશા પુરે અંખામાડીરે.

દાણુ લીલા.

ગરખી ૧ લી.

રાધા-પાલવડો મેલો મોહનજી,
 મારગડે મને જતા દો;
 આવતાં આપીશ દાણુ તમારૂં.
 મઠી મારૂં વેચાવો દો.

શ્રીકૃષ્ણ-વેચતાં તને કોણ ખાજે છે,

સાંભળને રાધે ખારી;

મહી ગોરસનું દાણજ દેની,

વેહેલી થાને વરજ નારી. ૨

રાધા-નારીને તું ન બોલાવીશ,

છાનો રેહેને છોગાળા;

કકણ રાજ છે કંસરાયતું

ગઉ ચારંતા બોવાળા. ૩

શ્રીકૃષ્ણ-હું ગોવાળીએ તું ગોવાલણી,

ફરી ગમે તો આવજે;

કંસ સરીખા સો હીમાયતી,

શાયે તેડીને લાવજે,

રાધા-તેડી લાવું દો મને જાવા

રોકી રહ્યા છો વ્રીજ નારી;

રઘુનાથના સ્વામી સામળાઆ,

ઘેહેલા દીશોછો ખીરધારી. ૪

શ્રીકૃષ્ણ ઘેહેલોછું પણ દાણ નહી મુકું,

દોકલડો એકે ગોછો;

ખીરધારીએ ગોકુળ વાશું,

ધંદ કરતાં કૃષ્ણ મોટો. ૬

રાધા-મોહોટોછું ત્યારે મથુરાં મેહેલો,

અડધી રાતે શું આવ્યો,

પરધેર રહીને પેટ ભરતો,

તને દાણી કોને કાઢાવ્યો. ૭

શ્રીકૃષ્ણ-વાંકા બેલી વાર કરેછે,
 કેહતો હયાનો હાર તોડું,
 દાણુ દધીતું દેરે અગળા,
 નહીતો માયાનો માઠ ફોડું. ૮
 રાધા-હાર નહી કુટે, માઠ નહી કુટે,
 નવા નગરમાં પુછાશે;
 રૂગનાથના સ્વામી સામગીઆ;
 કહો ગોકુળ કેમ રહેવારી. ૯
 શ્રીકૃષ્ણ-ગોકુળ રહો કે જાઓ અત્યારે;
 દાણુ દધીતું નહી મેહેલું;
 ચીર હર્યા તે ગયાં વીસરી,
 કાનડીઆ કારણ પેલું. ૧૦
 રાધા-નંદ તણે ધેર નવલખ ગાયો,
 નાંતું તે ધન કાચું છે;
 માતા તારી મહો વેચંતી,
 હમણાં રાજ્ય આપ્યું છે. ૧૧
 શ્રીકૃષ્ણ-હમણાં હમણાં કરતી રહેજે,
 મેહેણાં દેતી મહીયારી,
 ધુતપણામાં છું ધુતારી;
 ઠગપણામાં છું ઠગારી. ૧૨
 રાધા-તું ઠગારો તારી માનો પાળેજો,
 તારી માને મેણાં દેવરાવે;
 રૂગનાથના સ્વામી સામગીયા,
 જાણું તે શું કહેવરાવે. ૧૩

શ્રીકૃષ્ણ-કલ્યા પ્રમાણે લેતો નથી,
 પણ તું મોહું નથી રાખતી;
 અમે છેવે રાત્ર માદારાત્ર,
 અમને નથી ઓળખતી. ૧૪
 રાધા-ઓળખું તું આવ્યો નાશી,
 માદા વનમાં તું છાનો છું;
 જનકવકુળ મધ્યે જન્મ છે તારો,
 નંદ તણે ઘેર નાનોછું. ૧૫
 કૃષ્ણ-માતા જશોદા મોયાં જળ ભાગી,
 તેનાં અમે છેવે અધીકારી;
 મહોટા મુનીવૃત ના જાણે,
 ઝોકુળ વચીએ ઝાચારી. ૧૬
 રાધા-ઝાચારી ઝોપી ઘેર વળતાં,
 અમને તે તમે ઝોધાર્યા,
 રૂગનાયના રૂગમી સાંમળીયા,
 તમે જીત્યા હમે હાર્યા. ૧૭

દાણ લીલા.

રાધા-તમે અજાણ્યા અમે જાણીયેરે,
 મારો પાલવડો નવ તાણીએરે;
 તમે સમજી રહો મન માંદરે,
 સાંમળીયા વાત્રા રહો વેમળારે, તમે વાત્રા રહો. ૧
 શ્રીકૃષ્ણ-નારો શું સમજાવે મુજનેરે,

હુંતો નહીરે જાયા દેઉં તુજનેરે;
 તારી મરડીને રાખીશ ખાંભરે,
 મહીયારી રાધા દયા દાણુ શુરે, તમે રાધા, ૨
 રાધા-અહ્યા ખાંભ શું મરડે ચીકારે,
 મેતો તુજ સરખા ધણા દીઠનારે;
 કપડે છે કંસનું રાજરે,
 સાંભળીયા વાત્રા રહો વેગળારે, ૩
 કૃષ્ણ- નારી કંસ થકો શું પાયછેરે,
 એવા કંઠ આવેને કંઠ નયછેરે,
 તારા ઉરના ઉતારીશ હારરે,
 મહીયારી રાધા દયો દાણુશુરે. ૪
 રાધા-અહ્યા હાર હયાનો તુટશેરે,
 મારી મહીની તે મટકી કુટશેરે;
 ઘેર સાસુડી દેશે ગાળરે,
 સાંભળીયા વાત્રા રહો વેગળારે. ૫
 કૃષ્ણ-તારી ગાળને આળ તે નહી ચડેરે,
 જોડેનું લેણુ હોય તે લડેરે,
 એમાં દાણુ મેહ્યાં ક્યમ નયરે,
 મહીયારી. ૬
 રાધા-અહ્યા દાણી તે કંઠનો કાવીયોરે,
 મથુરાંથી ગોકુળમાં આવીયોરે,
 ચારા નંદ તણે ઘેર ગાયરે,
 સાંભળીયા. ૭
 કૃષ્ણ-નારી ગાય ચાર્યામાં શી લાજછેરે,

(૯૨)

એતો પોત પોતાનું કાજહેરે,

તેનાં મેણીયાં નવ હાયરે,

મહીયારી. ૮

રાધા-અલ્યા મેણાં માણસને લાગે ધણારે,

મુણો વઢતાં હોય જ્યાં બે જણારે,

તુને નિલંબને નહીં લાજરે,

સામળીયા. ૯

કૃષ્ણ-નારી લાજે તે કાજ નવ સરેરે,

અહીંયાં બીક તે તુ કોની ધરેરે;

આવ મળીએ આપણુ જણુ બેયરે,

મહીયારી. ૧૦

રાધા-એવું નીરલજ માં બોલો શામળારે,

તારા કરના ઉતારીશ આંમળારે,

મુકો મુકોને અમારો હાયરે,

સાંમળીયા. ૧૧

કૃષ્ણ-નારી હાથ ન મેઝું તાહરેરે,

અહીંયાં અમલ થાય છે માહરેરે;

માટે દાણુના દોકડા મેલરે,

મહીયારી. ૧૨

રાધા-અલ્યા નંદ બાવાનો તું છોકરેરે;

તારી પાસે નથી પૈસો રોકડોરે,

આવડો કેમ મચ્છર હોયરે,

સાંમળીયા. ૧૩

કૃષ્ણ-નારી બ્રહ્માણુની તું છોકરીરે,

તારી પાસે નથી પે રોકડીરે;
આવડુ કેમ અભીમાં હોયરે,
મહીયારી. ૧૪

રાધા-હુંતો વિનતી કરું છું ક્યારનીરે.
સ્વામી રચનાથના દારી તમ થકીરે,
મહીનુ તે દાણુ ના હોયરે,
શામળીઆ. ૧૫

દાણુ લીલા સામીયો.

શ્રી કૃષ્ણ- હંચીને અલબેલડી, સાંભળને કહું વાત;
વંદ્રાવનને મારગ જ્ઞતાં. કોણુછે તારી સાથ. ૧
ઉઘીરેને શ્રીજની નારીરે, પૂછુ પરણી કે કુંવારીરે
આંજ્યાવિના આંખડી કાળીરે બાળુઅંધ બેરખાં વાળીરે

ટેક

રાધા-સાથ વાળી તેને ઘેર બેઠી. તારે શી પડપુછ,
મારગ મુકી રહે વેગળો તારે મોઢે નથી મુછ. ૨
આલ્યો જા પાધરી વાટેરે, સાંખુ નંદરાયને માટેરે,
તુને ક્યાંતો કાંતુડા દાણીરે પાઉ તને પાંદડે પાણીરે

કૃષ્ણ- શીછે તારી જાતડી કીયુંછે તારું ગામ,
કોણુછે તારાં માતપીતા શુછે તારું નામ. ઉભો. ૩

રાધા-આહીરની અમે જાતડી ગોકુળ માફ ગામ
બ્રમુબાણુની હું બેઠડી રાણી રાધા છે માફ નામ. ૪
કૃષ્ણ-બોલતી નોતીને બોલવા શીખી, આવડું બોલી આજ
વંદ્રાવનમાં નિત્ય ફરેતુજનેતે શાંતી લાજ. ઉઘી. ૫

રાધા-લાજ વાળાછો તે જાણું ઢાંકી રાખો આપ,
 વંદાવનનો મારગ રોકી નિત્યે તપાસો લાગ. આ. ૬
 કૃષ્ણ-જાઝં રાખે મેંઢકાં જાઝી રાખે ગાય,
 છાશ પીને મોટી થઇ ભરવાડની જનત કેવામ. ઉ. ૭
 રાધા-ગોકુળથી આવી ગોવાલણી મથુરાંથી આવ્યો કાન,
 મારગમાં એકાં થયાં તુને સેનાં માગેછે દાણ. આ. ૮
 કૃષ્ણ-ગોકુળની ગોવાલણી મથુરાંને મારગ જાય,
 આડો કાંન ફરી વળ્યો તારો પ્રીને પાલવ સામ. ઉ. ૯
 રાધા-હમો ખેટી બ્રહ્માણની રાધા મારું નામ,
 દાણ લેવાની ગરજ હોયતો આવજો ગોકુળ ગામ. ૧૦
 કૃષ્ણ-નંદ્યાવાનો હું નાનડિયો કાનજી નામ પ્રમાણ,
 દાણ લીધાવના જવા દેઉતો નંદ્યાવાની આણ. ૧૧
 રાધા-આણનો માનુ કંસનીળીજી ન માનુ કોય.
 નવ નંદમારે નેસડે વસે તારો નંદતે કોણજી હોય ૧૨
 કૃષ્ણ-કંસ તારોતે કોણ છે મેં વશ કીધો તે સહુ ઠામ,
 વિચારીને બોલજો તારી સુધ્ય ગઇકે સાંન. ઉભી. ૧૩
 રાધા- સુધ્ય ગઇ નથી માહરી તારી ગઈ જોમ હોય,
 સાંભળ છૂંયા નંદના તારે મન વિચારીને જોય. ૧૪
 કૃષ્ણ-મનમાંહે તુ શું વિચારે રાધા દાણ લેવાનો સહી,
 તારી માને શું કહીયે તને વેચવા મોકલી મહી. ૧૫
 રાધા-આવોરે ગોપીના વાલા સાંભળ કહુ તે વેણ
 તારી માને શુ કહીયે તારી પાસે ચરાવે ઘેન. આ. ૧૬
 કૃષ્ણ-મેણાંથેણાં કરતી રેજો મહિયારી મદ માતી,
 છાશ પીને દા'ડા કાઢે તુતો રંગે થઈછે રાતી, ઉભ. ૧૭

રાત્રે-કાનજી કાળા ના કર ચાળા મોરલીયો વાળા,
 અડધી રાતે શુ નાઠા તમે ભરીને ઉચાળા. ચા. ૧૮
 કબ્બુ-દાણુના દોંકડા લેછશુ રોકડા બીજી ના કર વાત,
 તારે મારે ઝગડો થયો ફેડીરા મહિના માટ. ઉ. ૧૯
 રાધા-દાણુના દોંકડા આપીશ રોકડા બીજી ન થાયે આળ
 દાણુ લીધામાં શુ સગજે તુ નાનું સરખું બાળ. ૨૦
 કબ્બુ-મહિયારી તું મદની માતો હુ નાનું સરખું બાળ,
 બાળપણું તુજને દેખાડું થાવા દે સંધ્યાકાળ. ઉબી. ૨૧
 રાધા-સંધ્યાકાળે તુ શું બતાવે સાંભળ કાળા કાંન,
 મહી વેચીને આવતાં આપીશ તારાં દાણુ. ચા. ૨૨
 કબ્બુ-તું રંગીલી રૂપની રૂડી હું છળીસો કાંન
 મહિ બપેકે ન બપે તું આપની મહારાં દાણુ ઉ. ૨૩
 રાધા- મહિનાં દાણુ ના હોય મોહન મનમાં સમજે પેર,
 મહિ પીવાનો બપ હોયતો હરી આવજો માહરે ઘેર ૨૪
 કૃષ્ણ-ક્યારનો મેણું દેઈને કીધાં અઢકાં વેર,
 હેત કરી તુ આપવા આવે હવે લાગે તે કડવાં ઝેર ૨૫
 રાધા- કોહોતો હરી ઘેરથી લાવું કોહોતો પાવુ યાંમ,
 હિમાન સ્વામી સાંભળા તમે મનમાં ન લાવશો કાંચ;
 આવો આવો નંદના છૈયારે; તમે ગોકુળના મહીયારે,
 વાતતો વિચારીને કહીયેરે મારગથી અળગા રહિયેરે. ૨૬.

દાણુ લીલા.

ગોપી- અહ્યા કાઢાંનજી તુ ક્યાંરે ઘેસો થયોજો
 હુંતો શેનું માગેછે દાણુજો

ગદિની મટુકી મારી કુટશેન્ને,
 ગ્રીરસની થાશે હાણુન્ને. ઘેલુશું બોલે ગોવાળીયાન્ને. ૧
 અલ્યા ન જાણીશ કોઇ જાપડીન્ને.
 કોઈ મળશે માથા ફેરી નારન્ને.
 મારગ મુકીને રહેને વેગજોન્ને,
 મારા કંસને થાશે જાણુન્ને. ઘેલુશું બોલે. ૨
 કપ્પુ-તારો કંસ કમુદ્ધી નર શું કરેન્ને;
 મારા સંજેઠે સઘજો સાથન્ને,
 અલી દહાડી તે દાણુ ચોરી જતીન્ને;
 ઘણે દહાડે આવીમરે હાથન્ને. ઓછી તું જાત
 આહીરનીન્ને ૩
 જોપી-અલ્યા હાથની તે હોંશ રખે રાખતોન્ને;
 હાથે ચારી જાણુઠે ગાયન્ને,
 પાત્રવ મુકીને રહે વેગજોન્ને;
 મારી વ્રજમાં થાશે જાણુન્ને. ઘેલુશું બોલે. ૪
 કૃષ્ણ-અલી વ્રજમાં વશીને વેર વાળશુંન્ને;
 રખે રાખતી હૈયામાં હામન્ને,
 નંદલતા નામ પ્રતાપથીન્ને.
 હુંતો છેહું તારા કંસનો ઠાગન્ને. ઓછી. ૫
 જોપી-અલ્યા કંસે કરચું તે કમ વિસરેન્ને;
 બાઇ હણ્યા પોતાના ત્યાંયન્ને.
 નાશીને છુટો લાડકાન્ને;
 આવી ઉગર્યોછે વ્રજ માંયન્ને. ઘેલુશું બોલે. ૬
 કૃષ્ણ-વળી વ્રજમાં વશીને વેર વાળશુંન્ને.

તુંતો જોજો અમારાં કામજો;

અવનાતો ભાર ઉતારવોજો;

ધર્યું નંદકુંવર ઘેર નામજો.

ઝોછી. ૭

ઝોપી-અહ્યા સાચું કહેતામાં દુષ લાગશેજો.

પેટ મારે ચારેછે ગાયજો

તું આવડો મોટારે એમાં થશેજો;

તુંતે ઝોછએ ન આપો કન્યાયજો. ઘેલુશું જોલે. ૮

કુળ-અત્રી આહીરની કન્યા અમો શું કરેજો;

અમો સદા કહેવાય બ્રહ્મચારજો.

રખે પડછાયો પાડતીજો;

તુંતો ધાળખીની ઝોઢનારજો.

ઝોછી. ૯

ઝોપી-અહ્યા લાખ ટકાની મારી રોળડીજો;

હીરા જડીત્ર મારેછે હારજો.

ઝોછી પટોળી મારે પેરણેજો;

તુંતો કામળીનો ઝોઢનારજો. ઘેલુશું જોલે. ૧૦

કુળ-જેનો બ્રહ્માએ તાણો તણ્યોજો;

એનો શંકર સરખો વણનારજો,

તેરે ઝોઢણ મારે કામજોજો;

તેનો શેષ ન પામે પારજો.

ઝોછી. ૧૧

ઝોપી-અહ્યા શેષના સરખું તન તાણશેજો;

અમો અંપક વરણી નારજો,

અહ્યા કાચા કનકને વેર વધ્યુંજો;

તુંતો પશુ તણો પીડારજો. ઘેલુશું જોલે ૧૨

કુળ-તું શાને નિસરી મહી વેચવાજો;

- અલી એશી રહેજે ધર માંયજો,
દોષત ધણીછે તારા આપનેજો;
તું શાને આવે અહીંઆંયજો. ઓછી. ૧૩
- ગોપી-આ વાટે સદા મહી વેચતાંજો.
જઈ પુછો જસોદા માયજો-
બાંધી મુઠી સવા લાખનીજો;
ઉઘાડીએતો પતં જાયજો. ઘેલુશું બોલે ૧૪
- કૃષ્ણ-અલી ધણી ઇચ્છા છે મહી આખવાજો;
મીઠી મેળવણીનો સ્વાદજો,
દ્રીકું પડશે તો પાછું આપીશુંજો;
તું શાને કરે વિવાદજો. ઓછી. ૧૫
- ગોપી-અહ્યા ગોરસ તણું કોણ ગળુજો;
જેટલું પીએ એટલું પાતળે;
વચને વેર વાધ્યું ધણુંજો;
કદી મન મેળાવો યાતજો. ઘેલુશું બોલે. ૧૬
- કૃષ્ણ-અમે દાણુને ગજે શું દુહીએજો;
તુંતો ધણી દીસેછે રીસાળજો,
હશીને તાળી લે હાથમાંજો;
તું પ્રીત ધરીને રસ આલજો. ઓછી. ૧૭
- ગોપી-અહ્યા માઝ્યા મુગતાફળ પામીએજો;
હઠ કરે કંઈ નહી એકજો,
લાજ-નહી તુને લાડકાજો;
મન આણુને કંઈ વિવેકજો. ઘેલુશું બોલે. ૧૮
- કૃષ્ણ-અલી વિવેક ધણા છે મન માહરેજો;

જવા નહીં દેઉ નીરધારજો,
 આપ્યા વિના કેમ છુટશે જો,
 તારા મનશું તું વિચારજો. ઝોછી તું. ૧૯
 જોપી-તારા મનનો વિચાર મેં જાણીયો જો,
 હઠ શાને કરોજો હાંચ જો,
 મનમાં મન મજા ગયું જો,
 જેમ સાકર બેળી દુધમાંચ જો, ઘેલું શું જોલે. ૨૦
 કુસ્ળુ-મીઠાં વચન તારાં માતુંની જો,
 સાકર સરખા જોલ જો;
 પ્રીતનો બાંધ્યો તુજ પાસછું જો,
 આ આપું તમેને ડોલ જો. ઝોછી. ૨૧
 જોપી-રાઢ ભાગીને રસ વાધીયો જો,
 ગોવાલણી લાગી પાય જો;
 નંદજીના કુંવર કપાળને જો,
 ઉત્તટ તો અંજે ન માય જો. ઘેલું શું જોલે. ૨૨
 જે કોઈ ગાય શીખે ને સાંભળે જો,
 તે ફરો ન આવે ગર્ભ વાસ જો;
 દાણુ લીલા દીના નાથની જો,
 ગુણુ ગાય રતનીયો દાસ જો. ઘેલું શું જોલે. ૨૩

અભીમુન્યુના ચક્રાવો.

સરસતના સ્વામીને વિનવુંરે, ગણુપત લાગું પાયરે;
 અન્નોધ્યા નગરીમાં દહીતનો વાસો, તેના તે મસ્તક છોદોરે;
 દહીત કાળે કૃષ્ને કજ્જોરે માંડ્યો,

દહીતોમાંથી દહીતાણી નાઠાં, ગયાં ગયાં વનમાં ગયારે;
 વનમાં જઈ અષ્વોત્થન જનમ્યા,
 સોના કામડડીને રૂપાના ભાલા, અષ્વોત્થન રંખા નીસર્યારે
 જઈ રહ્યા જઈ રહ્યા વગડારે વચે,
 વનરે વગડામાં એક પંખી જનાવર.
 તેરે જનાવર અષ્વોત્થને માર્યો, ડોસી તે મેણું બોલીરે,
 બહુછે બળીયો, બહુ બળવંતો,
 એવો છે તો તારા બાપનું વેર લેને,
 ત્યાંથી અષ્વોત્થનને ઝાળો લાગી, આવી રહ્યા ધર આંગણેરે
 કે મારી મા મારો બાપ કેણે માર્યો,
 બારે બારે વર્ષે દીકરા બાપ કેમ સાંભર્યો,
 ડોસી તે મેણું બોલીરે.
 તારો તે બાપ ડાળા ક્રસ્ણએ માર્યો,
 ખભે કોવાડો અષ્વોત્થન ચાલ્યા, જઈ રહ્યા વગડા વચેરે.
 વનરે વગડાનાં લીલાં વ્રક્ષરે વાઢ્યાં,
 ડાળાં ડાળાં પડ્યાં મુક્યાં થડીયાં ઉપાડ્યાં, લાકડાંની બાંધી
 ભારીરે

ત્યાંથી અષ્વોત્થન સુતારીને ઘેરે
 ભાઈરે સુતારી તું મારો વીરો, પેટી ધડી મને આલરે.
 બોતેર ખાનાંને એકજ કોઠો,
 ત્યાંથી અષ્વોત્થન લવારીને ઘેરે,
 ભાઈરે લવારી તું મારો વીરો, આની મને પેટી જડીઆલરે.
 છત્રીસ તાળાંને બત્રીસ કુંચીઓ,
 ત્યાંથી અષ્વોત્થન ચિતારાને ઘેરે,

ભાધરે ચિતારા તું મારો વીરો, પેટી ચિતરી આલ સારીરે.
 ત્યાંથી અઘસોચન દરજીડાને ઘેરે,
 ભાઈરે દરજીડા તું મારો વીરો, આની મને ગાદી સીવીઆલરે.
 પેટી જીપાડી અઘસોચન ચાલ્યા,
 જઈ રહ્યા જઈ રહ્યા વગડારે વચે, વડની છાયે પેટી મુકીરે.
 આલખણને વેશે કાળો કશ્તજી આવ્યા,
 ક્યાં જાણોજો મારારે જજમાન, કશ્તજી વેર વાળવા જાગીરે.
 કહો ગોરજી કાળા કશ્ત કેવારે હશે,
 તુજ સરખાને તારારે જેવા, દેહીતું પ્રમાણું આલેરે.
 હ્યો મારા ગોરજી દેહીતું પ્રમાણું,
 ત્યાંથી અઘસોચન પેટીમાં સમાણા કાળા કરને તાળાં અડકાવ્યારે,
 ગોર મારા ગોર મને બહાર કાઢો,
 કોણ તારો ગોરને તું કોનો જજમાન, હું છું કાળો કશ્તરે.
 પેટી હતી તે આકાશે જરાડી,
 આકાશનાં દેવતારે જગાડ્યા, આ જુદું કોણે માંડ્યારે.
 અઘસોચન ને કાળા કશ્તએ માંડ્યાં,
 પેટી હતી તે પતાળે પછાડી, પતાળના શેષ નાગ ડોલ્યારે.
 આવું તે જુદું કોણે માંડ્યું,
 અઘસોચન ને કાળા કશ્તએ માંડ્યું, તેનો થયો ખરબડાટરે.
 ત્યાંથી અઘસોચન મરતુક પામ્યા,
 ખભે પેટી ને કાળો કશ્તજી ચાલ્યા, જઈ રહ્યા દ્વારકાં ગામરે.
 પેટી હતી તે શુભદ્રાને આપી,
 જોજોરે બેની આ પેટી ઉઘાડતાં, સાચવી રાખજો પાસરે.
 જુદું જોજોઈ બે માથારે જુવે,

નણુદલ તમારા ભાઈ શું લાવ્યા, તે મુજને દેખાડોરે.
 પેટી હતી તે શુભદ્રાએ ઉધાડીરે,
 ભાઈનું કલ્પું શુભદ્રાએ ન માન્યું, સાસમાં વાસ સમાઈ ગયોરે.
 પેહુલોરે માસ એળેવેળે ગયો,
 પીજેને માસે સૈયરને સંભળાવ્યું, ત્રીજનો મરમ ન જાણ્યોરે.
 ચોથે ને માસે માતાને સંભળાવ્યું,
 પાંચમે ને માસે પાંધો ને રાખડી, છઠે તે કદીઅલ દુધરે.
 સાતમે ને માસે ખોજો ભરાવો,
 ખોજો ભરાવીને મંધયર વંજાવ્યાં,
 આઠમાનો મરમ ન જાણ્યોરે;
 નવમે ને માસે અભેમુન્યુ જનમ્યા,
 સોનાની સળીએ નાળ વધેયો પાણી સાટે દુધડે નવાયોરે.
 ચીર ફાડીને જળોતીઆં કીધાં,
 જાદવનાંરે પારણાં બંધાવ્યાં, ચોખા સાટે મોતીડે વધાવ્યાંરે.
 સાત પાંચ વરસના અભેમુન્યુ થયા,
 લેઈ પાટીને ભણુવારે ગયા, ભણી ગણી નવચંદા થયારે.
 પોતાના કાકા સગઈયોરે લાવ્યા,
 જોતરા અભેમુન્યુ તારીરે નારી. વૈરાટની કુમારીરે.
 લીલાને પીળા વાંસ વઢાવો. નવરંગી ચોરી ચીતરાવીરે,
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ પરણુવાને ચાલ્યા, સારા તે શુકન થાયરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ સરોવરીએ આવ્યા, સુકાં સરોવર લીલાં થયાંરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ ભાગોળે આવ્યા, ભાગોળે ભેળો વગડાવોરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ ચઢટામાં આવ્યા, ચઢટામાં ચમર ઢળાવોરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ જાનીત્રાસે આવ્યા, કામણ ચલુવા કરાવોરે

ત્યાંથી અભેમુન્ય તોરણે આવ્યા, સાસુજી પુ'ખવા આનારે
 ત્યાંથી અભેમુન્ય મોહરામાં આવ્યા, મામાજી કન્યા પધરાવોરે
 ત્યાંથી અભેમુન્ય ચોરીમાં આવ્યા, મામાજી દો કન્યાદાનરે
 પેહેલુંને મંગળ હરતું ને દરતું, દાદાજી દો કન્યાદાનરે.

દાદાએ આલ્યાં ઘોડીલાનાં દાન,
 બીજાને મંગળ ચોરીમાં વરત્યું, માતાજી દો કન્યાદાનરે
 માતાએ આલ્યાં ગાવડીયોનાં દાન,

ત્રીજાને મંગળ ચોરીમાં વરત્યું, વીરાજી દો કન્યાદાનરે.
 વીરાએ આલ્યાં વેલડીયોનાં દાન,

ચોથાને મંગળ ચોરીમાં વરત્યું, ભાભીજી દો કન્યાદાનરે.
 ભાભીએ આલ્યાં જોડડીયોનાં દાન.

ત્યાંથી અભેમુન્ય પરણીને ઉડ્યા માતાને પાએ લાગ્યારે,
 પોતાની માએ આસીસ રે આલી,

ઘણું જીવો દીકરા જાણા આવરદા જોતરા તારી નારીરે.
 જોજો અભેમુન્ય તારીરે જોરી; ચોરી છે ગુણવંતીરે.

હજારા તે કુળમાં એવીરે રીતો; વર કન્યા ન હોયરે.
 પેહેલેરા પહોરનાં શમણાંરે લાગ્યાં

આરે શમણામાં કોરા કાંકણ નાધાં,
 એરે શમણાં દીકરી આળપપાળ, તારાં શમણાં પડે મુકે લાકડેરે
 બીજેલા પહોરનાં શમણાંરે લાગ્યાં,

આરે શમણામાં કોરાં ઘરચોળાં પેહેર્યાં,
 એરે શમણાં દીકરી આળપપાળ, શમણાં પડો રાંડીરેડીએરે
 ત્રીજેલા પહોરનાં શમણાંરે લાગ્યાં,

આરે શમણામાં રાયદો આણેરે આવે,
 એરે શમણાં દીકરી આજપંપાળ શમણું પડે સમુદ્ર એટરે.
 યોયેત્રા પહોરનાં શમણુંરે લાગ્યાં,
 બાળુડો અભેમુન્ય જુદે ચડેછે એતરાને આણું આવ્યાંરે.
 એતરાના બાપની ઊંચી હવેલી,
 સોના ક્યોલાં ને રૂપાના દોરા, એતરા માંથેલા ગુથેરે
 હીરડી વીરડી સાંઢે રતનો રખારી, વેંજે આવતો દીડેરે.
 મારીરે મા તમે પોઢેલાં જગો, મા મારા આણેલાં આવ્યાંરે
 ધણુરે જીવો દીકરી એ શું બોલ્યાં,
 બારીએથી રહી રાણી એતરાએ પુછ્યું,
 ક્યાંથી આવ્યા વીરા ક્યાં તમે જાશો.
 બાળુડો અભેમુન્ય જુદે ચડે છે, એતરાને આણે આવ્યોરે
 બારીએથી એતરાએ પડતારે મુક્યાં,ના રહી સુધને સાનરે
 એતરાને દાદે સોનીડા જગાડ્યા, વાળીઓ કાઢે આજ સારીરે
 સારી સારો કાઢે ને નંદાએડી નીસરે,
 દાદે સોનીડાને મારવા લીધો,
 એા મારા દાદા શીદને મારો છો, એતરાના કરમનો વાંકરે,
 એતરાને દાદે દોશીડા જગાડ્યા, ચુદડી કાઢે આજ સારીરે
 સારી સારો કાઢે ને તુકશાન નીસરે,
 દાદે ડોસીડાને મારવા લીધો,
 એા મારા દાદા શીદને મારો છો, એતરાના કરમનો વાંકરે.
 એતરાને દાદે મરડીઆ જગાડ્યા, ચુડીડા કાઢે બહુ સારારે,
 સારા સારો કાઢે ને નંદ્યલા નીસરે,
 દાદે મરડીઆને મારવા લીધો

ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે;
 ઓતરાને દાદે માલીડા જગાડ્યા,
 ગજરા કાઢે મોંઘા મુલનારે;
 ખીસેલા કાઢે ને કરમાએલા નીસરે,
 દાદે માળીડાને મારવા લીધો,
 ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે;
 ઓતરાને દાદે મોચીડા જગાડ્યા;
 મોજડીઓ કાઢે મોંઘા મુલનીરે,
 રાતી રાતી કાઢે ને કાળી કાળી નીસરે,
 દાદે મોચીડાને મારવા લીધો,
 ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે;
 ઓતરાને દાદે શરૈયા જગાડ્યા, સાર સાર કંકુ કાઢેરે,
 કંકુ કાઢેને કાજળ નીસરે,
 દાદે શરૈયાને મારવા લીધો,
 ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે.
 ટાઢે સાસરવાસે ઓતરા વળાવ્યાં, રાયકો તેડીને જાયરે.

વળામણાં.

કે મને મારીને રથડો ખેડરે,	બાળા રાજરે;
કે મને યુદ્ધે તે સાથે તેડરે,	બાળા રાજરે;
કે મને યુદ્ધ જોયાના રસ કોડરે,	બાળા રાજરે.
કે આપણે સરખા સરખી જોડરે,	બાળા રાજરે.
કે લાવ હું ધરું હથીઆરે	બાળા રાજરે;

(૧૦૬)

કે કર કૌરવનો સંહારે,	બાળા રાજરે
કે છોડી યુદ્ધ વળો ઘેર આજરે,	બાળા રાજરે;
કે તમને આપુ મારા બાપનું રાજરે	બાળા રાજરે
કે નારી કેશ સમુળા કાઢેરે	બાળા રાજરે
કે રથ ઉપર દેહ પછાડેરે,	બાળા રાજરે
કે રથ હાકે તો રામજીની આજુરે,	બાળા રાજરે
કે રથ ખેડો તો કાઢું મારા પ્રાણુરે,	બાળા રાજરે
કે મારા વગડામાં રથડા રોક્યારે	બાળા રાજરે;
કે મારા સસરા મેણાં બોલ્યારે	બાળા રાજરે
કે વહુ આવતડી ભગરાળારે	બાળા રાજરે
કે મેનો નથી દીઠી પગની પાણીરે	ઓતરા રાણીરે
કે તારૂં રૂપ દેખી જુદું ન ચડતરે	ઓતરા રાણીરે
કે મેનો નથી દીઠી નાકની દાંડીરે	શામળા નારીરે
કે મામા કૃપ્તનો જાગે વધંશરે	ઓતરા રાણીરે
કે મને પાટા બાંધીને પરણાવ્યોરે	ઓતરા રાણીરે
કે મને સમરથ સાસરી દેખાડે	બાળા રાજરે
કે મને સાસરી જોયાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે
કે મારા કાંકણ દોરા છોડાવરે,	બાળા રાજરે
કે મને સમરથ સસરે: દેખાડે	બાળા રાજરે
કે મને ધુધંટ તાણ્યાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે
કે મને દીયર દીવડો દેખાડે	બાળા રાજરે
કે મને હોળી રમ્યાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે
કે મને નાની શી નણુદી દેખાડે	બાળા રાજરે
કે મને લીંગણે રમ્યાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે

કે મને સમરથ સાસુડી દેખાડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને પાયે પડ્યાના રસ કોડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને જોડની જોડાણી દેખાડે,	બાળા રાગ્ગરે
કે મને જોડે લીંડ્યાના રસ કોડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને વાદુલી દેરાણી દેખાડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને વાદ લીંધાના રસ કોડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મારૂ માથુ વાઢીને દડો ખેલે	બાળા રાગ્ગરે
કે તારી કેડની કટાર મને ચાલે	બાળા રાગ્ગરે
કે મારી જમણી કુખ ધરો સુરે	બાળા રાગ્ગરે
કે તારી જમણી કુખના ધરોસરે	ઓતરા રાણીરે
કે તારી કુખે મોતીગર દીકરોરે	ઓતરા રાણીરે
કે સરી દેશે રામનું નામરે	ઓતરા રાણીરે
કે સરી રાખશે બાપનું નામરે	ઓતરા રાણીરે
કે તેથી સરશે તમારું કામરે	ઓતરા રાણીરે
કે તારી ઢાલડીના ઓઢે મને રાખરે	બાળા રાગ્ગરે
કે તારાં આવતાં ઝીલેશ બાણુરે	બાળા રાગ્ગરે
કે બલ્લી બલ્લી ઘોડલીયાની બાગરે	ઓતરા રાણીરે
કે મેલો મેલો ઘોડલીયાની બાગરે	ઓતરા રાણીરે
કે મારા ચડ્યા શા ભાઈઅંધ દેખેરે	ઓતરા રાણીરે
કે મેતો ધાવતાં બાળ વછોડ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને મેતો ધાવતાં ધન વછોડ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મેતો છાણું છાણું ભાગ્યુરે	બાળા રાગ્ગરે

કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજરે
કે મેતો દીવે દીવો કીધેરે	બાળા રાજરે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજરે
કે હુતો પથરે પાનીઓ ઘોતીરે	બાળા રાજરે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજરે
કે મેતો વેતી નીકે દીધો પાગરે	બાળા રાજરે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજરે

રાસ લીલાનો ગરબો.

૩ડી સરદ પુનમની રાતરે સુંદીર વેણુવાગે વેણુવાગે,
મારો વાલોજી રમીયા રાસરે સુંદીર વેણુવાગે વેણુવાગે ૧
વાલે નટવર ધરીયો વેશરે સુંદીર.

એના ધુવરીયાળા ખેસરે. સુંદીર. ૨

ગોપી અતી ઉતાવળાં આવેરે સુંદીર.

મોની મુગતા કૃજેજ વધાવેરે. સુંદીર. ૩

દેહીની સુધ યુધં સઘળી વીસારીરે. સુંદીર.

નૈણે નીરખ્યાતે શ્રીવનમાળીરે. સુંદીર ૪

ગોપી આંબ્યાંતે પુરણ પ્રીતેરે સુંદીર.

જઈ મળીયાંતે રંગની રીતેરે. સુંદીર. ૫

સાખી.

કેમ આવ્યાં તમે કાંમની એમ બોલ્યા જુગલ કીસાર,
અડધી નીશાએ વનમાં આ વેળાયે ચાલે ચોરરે;
કાંમની કેમ આવ્યાં કેમ આવ્યાં.

આ વનમાંને શુભે કામરે કામની,
 તમે જાવો તમારે કામરે. કામની. ૧
 સહુ લોકમાંને કલંક યાશેરે કામની,
 આ ધર્મ તમારો વનસેરે. કામની. ૨
 તમે ધરનાં તજ સહુ કામરે કામની,
 સ્વામી સુતા મુકાને ધામરે. કામની. ૩
 શ્રીવક્ત્રવ પ્રભુજ એમ કહેછેરે કામની,
 શુણી નૈણે તે ધારો વહેછેરે. કામની. ૪

સાખી.

પ્રભુ તમેતે ભોવન તગ્નચીયાં પ્રભુ તમે તજવ્યો સંસાર
 પ્રભુ તમેએ વનમાં તેડીયાં પ્રભુ તમે કરોછો તુચ્છકારરે
 શી નંદના નંદલાલા નંદલાલા. ૨

તારો છેલ્લાર્થ જ્ઞેષ્ઠ હુતો છાકીરે શી નંદના,
 મને વહાલું નથી તમે પાખીરે, શી નંદના. ૧
 હમે લોપીને કુળ કેરી લાજરે શી નંદના
 પ્રભુ આવ્યાં તમારે કાજરે. શી નંદના ૨
 મને આસો આનંદરસ દાનરે શી નંદના,
 મને લાગ્યું તમારું ધ્યાનરે. શી નંદના. ૩
 હમે શરણ આવ્યાં તીહારીરે શી નંદના,
 એ મોરલી સુણીને બીહારીરે. શી નંદના. ૪

સાખી.

વચન સુણી વૃજ નારનાં યૈયૈ રમીયા રાસ,
 હમઝુમ વાગે ધુન્નરી વૃજ સુંદરીની પુરી વાસે આશરે

શ્રી ગીરીવર ગીરધારી ગીરધારી. ૩
 પ્રજા સુંદરીની સંગે વાલો દોલેરે શી ગીરી,
 મુખે જોજો તે શબ્દ બોલેરે. શી ગીરી ૧
 મુખે ગાયરે લેછે તાળારે શી ગીરી.
 એકએકની વચ્ચે હાથ જતારે, શી ગીરી.
 કોઈની છુટીતે વેણો ગુંથેરે શી ગીરી,
 કોઈ સખીનો અધરરસ લુટેરે, શી ગીરી, ૩
 ત્યાંતો જુમનાંજી વહેછે ગંભીરે શી ગીરી,
 જુવે તેનું મન થાયે સ્થીરરે. શી ગીરી, ૪
 સહુ દેવતા ત્યાં જોવાને આવેરે શી ગીરી,
 તેતો પુરુષજ થકી વધાવેરે. શી ગીરી. ૫
 ત્યાંતો ચંદ્ર રહયો છે કર જોડીરે શી ગીરી,
 શું વરણવું બુદ્ધી થોડીરે, શી ગીરી
 પ્રભુ મુખેતે મોરલી ધરીછેરે શી ગીરી,
 ખટ મહીનાની રજની કરીછેરે. શી ગીરી, ૭
 સહુ રાસ રમીને આવ્યાં ઘેરરે શી ગીરી,
 તેની કોઈયે ન જાણી પેરરે. શી ગીરી, ૮
 ધન્ય ધન્ય આ વૃજની ભોગીરે શી ગીરી,
 જુવે તેનુંતો મન રહું લોભીરે. શી ગીરી, ૯
 ધન્ય ધન્ય આ વૃજની નારીરે શી ગીરી.
 રાસ કીડા કરે શી મોરારી, શી ગીરી ૧૦
 જે ગાય શીખે આ રાસરે શી ગીરી,
 તેહેની શ્રીકૃષ્ણ પુરે આશરે, શી ગીરી, ૧૧

શ્રી કૃષ્ણના દસ અવતારનો ગરબો,
 મારા કૃષ્ણજીરે લોલ કૃષ્ણજીતે કંઠ કેરૂં જુમણુંરે લોલ
 હરી હૈયા કેરો હાર મારા વાલારે કૃષ્ણજી વગાડે રૂડી વાં-
 સગીરે લોલ, ૮૬

મારા કૃષ્ણજીરેલોલ પેહેલેને રૂપે કાંનજીરે લોલ,
 ધર્યો મચ્છ તણો અવતાર મારાવાલારે મચ્છે સમુદ્ર ગોળિયોરેલો,
 માર્યો સાંખાતેસુર દૈત મારાવાલારે, કૃષ્ણજી, ૧
 મારા કૃષ્ણજીરે લોલ ખીજીતે રૂપે કાંનજીરે લોલ,
 ધર્યો કચ્છ તણો અવતાર મારા વાલારે
 કચ્છે સમુદ્ર મયન કર્યોરે લોલ મેરૂનો રવૈયો મારાવાલારે
 સમુદ્રની ગોળી કરીરે લોલ ધુમે ગોપીનો નાથ મારાવાલારે
 શેપનાગનાં નેત્રાં કર્યોરે લોલ કાઢાડયાંતે ચક્રે રતન ગા-
 રાવાલારે, કૃષ્ણજી, ૨

મારા કૃષ્ણજીરે લોલ, ત્રીજીને રૂપે કાંનજીરે લોલ,
 ધર્યો વૃહા તણો અવતાર મારા વાલારે,
 પ્રથ્વીતે દાડ ઉપર ધરીરે લોલ બેઠાતે ચંપ પતાળ મારા
 વાલારે કૃષ્ણજી, ૩

મારા કૃષ્ણજીરે લોલ ચોથેને રૂપે કાંનજીરે લોલ
 ધર્યો નૃસિંહ તણો અવતાર મારા વાલારે
 સ્થંભ ફેડીને પ્રગટ થયારે લોલ માર્યો હીરણ્યતે કશ્પ
 દૈત મારા વાલારે, ઉગાર્યો પહેલાદ ભગ્તનેરે લોલ,
 હેવા ભગ્ત વછળ છે નાથ મારા વાલારે કૃષ્ણજી હરી.૪
 મારા કૃષ્ણજીરે લોલ પાંચમેને રૂપે કાંનજીરેલોલ
 ધર્યો વામણ તણો અવતાર મારા વાલારે ત્રણ દગલાં પ્રથ્વી

ભારીરે લોલ, બળી આંખો પાતાળ મારા વાહારે

કશ્ચુલ હરી, ૫

મારા કશ્ચુલરે લોલ છંદેને રૂપે કાનઞ્ચરે લોલ,
ધર્યો દરશુરાગનો અવતાર મારા વાહારે. દરશી તે લીધો
હાથમારે લોલ, હૃદયમાં ક્ષત્રીયોનાં શીશ મારા વાહારે ૪-
નુનીને હાથે હણીરે લોલ, વાળ્યાં પીતાનાં વેર મારા વા-

હારે. કશ્ચુલ, હરી, ૬

મારા કશ્ચુલરે લોલ સાતમેને રૂપે કાનઞ્ચરે લોલ
ધર્યો રામચંદ્રનો અવતાર મારા વાહારે સીતા લેઈ વન
નીસર્યારે લોલ શેતુ આંખો છે પદાણુ મારા વાહારે રણુ-
માંતે રાવણુ રોળીયોરે લોલ આખ્યાં વીલીક્ષણુ રાજ મારા

વાહારે- કશ્ચુલ હરી, ૭

મારા કશ્ચુલરે લોલ આઠમેને રૂપે કાનઞ્ચરે લોલ, ધર્યો
કશ્ચુ તણો અવતાર મારા વાહારે, મથુરામાં હરી પ્રગટયા
રે લોલ. જે કુળ કીધોછે વાસ મારા વાહારે. માર્યોતે મામા
કંસનેરે લોલ, ગોપી લગ્યાં લાડ મારા વાહારે માત પી-
તા છોડાવીયારે લોલ આપ્યુ ઉગ્રશેનને રાજ મારા વાહારે

કશ્ચુલ હરી, ૮

મારા કશ્ચુલરે લોલ નવમે તે રૂપે કાનઞ્ચરે લોલ ધર્યો યુ
દ્ધ તણો અવતાર મારા વાહારે, જળ માળા કરમાં ધરી
રે લોલ લીધુતે મૂનીવત મારા વાહારે કશ્ચુલ. ૯

મારા કશ્ચુલરે લોલ દસમે તે રૂપે કાનઞ્ચરે લોલ, ધર્યો
કલંકી અવતાર મારા વાહારે, ત્રણ પગલે ઘોડો હીંદરે
લોલ, પ્રથવીનો રસાતાળ મારા વાહારે કશ્ચુલ. ૧૦

મારા કશ્વુછરે લોલ, ગાય શીખેને સાંભળેરે લોલ, પામે તે
 વૈકુંઠ વાસ મારા વાતારે, મેતો તે નરશૈ વીનવેરે લોલ,
 રાખો ચરણ કમળની પાસ મારા વાતારે કશ્વુછ.

ગરબી દક્ષણી ભાષાની—રાગ ઉપરને!

તુમી માત્રા વીસરન ગેજારે જનદવ નંદ કસના
 લખાડ વચન માત્રા દીજારે, જનદવ નંદ. ટેક
 ગોસ્ટ વીજેગાયી કોણાલા મી સાંચુ
 યાયા મી તુમચે પાછ લાચુંરે. જનદવ. ૧
 હરીચી વાટ મી અહો નીશ પાહુ
 કશ્વુ વિયોગે કુડે જનકરે જનદવ, ૨
 દરશન દયા માત્રા કશ્વુ મૂરારી
 યા મી તુમાવર વારીરે. જનદવ. ૩
 લખાડ શપન તુમી અમચી કા ખાતા,
 સવતીચે ધરી જનુ ન રહાતારે જનદવ. ૪
 સવતીચા ટોંદ મીતો પાહયાચી નાહી,
 સત્યચા સાચું અમી સાધરે, જનદવ. ૫
 અસે આયકુતી હરી રાધા ધરી આલે,
 હાંમીચે સ્વાંમી કાસનં જાલેરે. જનદવ. ૬

(ગરબીચો વૃજ ભાષાની)

સાંભળા ઠાડી રહુંકે ધર જનુ ઠાડી ઠાડી કુમળાવુંરે;
 શામળા ઠાડી રહુંકે ધર જનુ. ટેક
 કબકી ઠાડીરે મેતો તુમારે આંગણીચે;

સાકર માખણ પાવુ'રે. સાંમળા. ૧
 ખીંદ્રાને વનની કુંજ ગલનમાં,
 ગોવીંદ પ્રભુના ગુણ ગાવુ'રે, સાંમળા. ૨
 જળ જુમનાંમે પનીયા ભરત ગઈ,
 ચેષ્ટ સુરત લપટાવુ'રે. સાંમળા. ૩
 સુંદર જળ જુમનાજીકો નીરમળ,
 નીત્ય ઉઠી ગંગામાં ના'વુ'રે. સાંમળા. ૪
 પુરસોતમ પ્રભુકી છાં નીરખત,
 ચરણ કમળ ચીત લાવુ'રે. સાંમળા. ૫

ભુલિયાઈ માળા કુજનકે બંનમે,
 કુજનકે બંનમે કુજનકે બંનમે, બંશી બજનઘ માધુ બંનમે
 ભુલિયાઈ માળા. ૧૬.

શયાંમકે ખાતર મેતો જોગન બનજાઉંગી,
 ભસ્મ લગાઈ સારે તંનમે. ભુલિયાઈ. ૧
 બંશી સુનત મેતો હોગઘ દીવાની,
 હરદે ભેદા સારે તંનમે. ભુલિયાઈ. ૨
 જળ જુમનામે પનીયાં ભરત ગઈ.
 ઠંડ લગી અંગીયા લીતરમે. ભુલિયાઈ. ૩
 પુરસોતમ પ્રભુકી છાં નીરખત,
 મીલગયે મોહન બંનમે. ભુલિયાઈ ૪

છડી બંનકી અંગીયાકૂં અતર લગાકે ચની એ રાગ.

શ્રીખુભાનકી લક્ષી સામળીયેસે નેહડો લગાય કે ચલી. ટેક
આવોજી સામળે મેરી ચલી ઠાઠે રહો લાલજી મેં કળકી
ખડી શ્રીખુભાન. ૧

હાથમેં છે ગજરા ગુલાબકી છડી,
પાઉંસે ઝાંઝર બળવતી ચલી. શ્રીખુભાન. ૨
આંખો ભરે સુરમેને મુખમાં ભરે પાન.

છોટી હાંમર રાધા ખોતસા ગુમાન. શ્રીખુભાન, ૩
બધ મીરાં કહે પ્રભુ ઘેર ઘંભીર.

ગોવાલણીકુ મીલ ગયે જુમનાંકે તીર, શ્રીખુભાન, ૪

મધવો મુસે પીયો ન જાય, પીયો ન જાયરે પીલાયો ન જાય.
મધવો મુસે પીયો ન જાય. ટેક

સુનેકા ગડવા ગંગાજળ પાંણી;
પીયો ન જાયરે પીલાયો ન જાય મધવો ૧

સુનેકી થાળીમાં જમવા પીરોસુ,
હમો ન જાયરે હમાયો ન જાય. મધવો. ૨

ચુન ચુન કલીયાં મે સેજ ખીછાઉ,
લેટો ન જાયરે લેટાયો ન જાય. મધવો. ૩

ચંદનકી ચાદર ખેલા ચંખેલી.
ઝોઢી ન જાયરે ઝોઢાઇ ન જાય. મધવો, ૪

ભોર ભાઇ ઝોર ચીડીયાં ચચાંની.
ભાગ્યો ન જાયરે ભગાયો ન જાય. મધવો. ૬

મેરો શેયાં ગુલાબીકો ફુલ હમારો રંગ કેસરીયાં. ટેક,
સુનેકા ગડવા ગંગા જળ પાંણી,

- મેરો પીયે ગુલાબીકો ફુલ પીલાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૧
 સુનેકી થાળીમાં જમવા પીરોસુ.
 મેરો જમે ગુલાબીકો ફુલ, જમાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૨
 ચુન ચુન કલીયાંમે સેજ પીછાછ,
 મેરો લેટે ગુલાબીકો ફુલ, લેટાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૩
 ચંદનકી ચાદર ઓઢો મેરે પાલમ,
 મેરો ઓઢે ગુલાબીકો ફુલ ઓઢાવે રંગ કેસરીયાં, મે. ૪
 ગંગેરી પાંન જસેદી પીડીયાં,
 મેરે ચવે ગુલાબીકો ફુલ, ચવાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૫
 ભોર ભયા જોર ચીડીયાં બોલી.
 મેરો ભાગે ગુલાબીકો ફુલ, ભાગાવે રંગ કેસરીયાં. મે, ૬

કળેડાવાળી સ્ત્રીના વિલાપની ગરબી.

(અજબેલીરે અંબે માત જોવાને જઈએ એ રાગ.)

- બળ્યો બળ્યોરે આ અવતાર, દુખ મુજને ઝાઝુ,
 મારો સ્વામીછે નાંનુ બાળ નીત્ય દેખી દાગુ, ટેક
 નવ વરસનો નાવ છે મારો છુ હું જોયન વેસરે,
 સોળવરસની ઊમર મારી તેથી થાએ કલેશ. દુખ. ૧
 ચાપી પીતાને શુ હવે જન્યુ કર્ઈ ન રાખ્યુ ભાનરે,
 કુળીન ધરનોવર જોઈ મને, દીધુ કન્યાદાન. દુખ. ૨
 બાળપણમાં જોરથી મુજને મારી હોતતો સાઈરે
 આ અવસર નહી બળને આવુ કુળુ કલેજુ મારે. દુખ. ૩
 બાળક અણુસમજુ પતી મારો દેખી દીલ બહુ દાજેરે,

દુખ રહેનું કહેતાં આજે મન મારૂં બહુ લાજે. દુખ. ૪

સ્વાંમી ભેગી સુવા મોકલે સાસુ નણદી મારીરે,

તે અવસર ત્યાં વાત બનતી હોય નીત્ય દુખકારી. દુખ. ૫

ખાટતળેકે પાંગોથે હું નીત્ય પડેલો જોઈરે

જીંચકી હું ઉશીકે આણું રાત કાઢે ઘણું રોષ. દુખ. ૬

પહોર દીવસ ચઢે પોઢીને જીકે દાતણું પાંણી ન કરતોરે

રોતોરોતો માપાસે જઘ પેટ પોતાનું ભરતો. દુખ. ૭

ખાતોખાતો પેસાળ કરતો મા તેની કળકળનીરે

ભાન શરીરનું લેશ નહીં તેહેને તેથી હું નીત્ય બળતી. દુ. ૮

આ કરતાં ખીક હોત નહીંતો માનત મનથી સારૂરે,

દેખીને દાજેછે આજે કુળું કલેજનું મારું. દુખ. ૯

અધુરામાં પુરો મુજને કામ ઘણો દુખ દેછેરે.

બર કરમ કરવાથી મુજને જીક ઘણી મનરેછે. દુખ. ૧૦

સમજણો કદી હોય પીકનો લોકમાં નવ નીંદાએરે.

પરપુરપનો ગર્ભ રહેતો મારી ફજેતી થાએ દુખ. ૧૧

શોખીલા નર જોઈને મારૂં મન ઘણું અકળાયરે

કામદેવના તાપે કરી મારૂં શરીર નીત્ય સુકાય, દુખ, ૧૨

મેશરાશી કેહેછે મુખથી કોઈ કળેકું ન જોશેરે.

દુખ પુત્રીનું દેખી અતે પોક મુકીને રોશે. દુખ. ૧૩

સાખીયો.

આઘા રહો વ્રજરાજ વારઘુ વાલમ તમને;

ફજેતી આપણા બેની થાય માટે જવાહોની મુજને, ટેક

સમેસમો રસ આખીયે છો સમજું મહારાજ;

આણું વિચારથી ચાલીએ; એમાં નંદવર નવ રહેલાજ. વારઘુ

વૈંલ્લા છો વરણાગીઆ, શુ કહું અળખા નાર;
 સાસરીઆં દોરે ગણું એથી નથી નીસરાતુ બહાર. વારણુ ૨
 છોકરવાદી નવ કીજીએ. વીચારીએ મન માંલ્ય;
 રાડ તળે રશીઆ તમે હવડે આવી ચડશે કાઈ હાંધ. વારણુ ૩
 પ્રીત રીત શીખ્યા નથી ચારી બાણો ગાય;
 ચતુર નભાવો નેહને એતો કહણુ ધણેરી વીધાય. વારણુ ૪
 હરી ભટના હરી લો વચન હું સમજી ગઈ સહુ પેર;
 સમી સંધ્યાએ આંખને મારી સઈયર કેરે ઘેર, વારણુ. ૫
 મળીએ મોહન મધુપુર સખી જુમનાની તીરે;
 મને ભરવા ન હીધું નીર શી કહુ વાત આજની તુજને,
 રૂપ રશીક ધણું છેલનું ચંચળ નેન રસાળ;
 ચીત મારું ચતુરાર્થ થકી આવી ઝોંચીતી કીધી આલ, સખી ૧
 મરકલકુ કરી પુછીકે શું છે તમારું નામ;
 કાલે મળજો માનવી મારે તંમ સંગાથે કામ, સખી ૨
 કરી હસવું ગયા વન બણી વાંસલડીછે હાથ;
 ફરીને વ્યાકુળ ફરું એ મને મળવા થઈરે નીરાશ, સખી ૪
 તુ તેને બઈ ઝોળખે માટે મને દેખાડ;
 નીકર જીવ મારો જશે તારે જીવાડવી હોયતો જીવાડ; સખી. ૪
 હરીભટવે હરી વશી રહો રૂદે રૂદે ભરપુર;
 ગોર્વીંજી ઠગી ગયો એના સરખાં નહી ચતુર સખી ૫

સાખીઓ.

આવી રંગ રંગીલી સેજ મારા સ્વામીજી નીંદ્રાકરો નીંદ્રાકરો
 મારૂ જોગન બાળે વેશ મારા સ્વામીજી નીંદ્રાકરો નીંદ્રા કરો;

મારા છુટાછે શીરના કેશ મારા સ્વામીજી,
 તમો દયા લાવો લેશ મારા સ્વામીજી;
 પ્રીતમ તારી પ્રીતડી જેસો ટંકણખાર;
 વાદ્ય ઝમ્મકે વીજલી જેવી રણુ ઝમ્મકે તલવાર; મારા. ૧
 સજ્જન એસો કીજીએ જ્યામે ગુણુ જનિસ;
 બીડ પડે ભાગે નહીં દેવેજ અપનો શીશ; મારા. ૨
 સજ્જન તુજમાં ગુણુ ધણા, અવગુણુ નહી લગાર;
 તે કારણુ તુ સાંભજે મને દાહાડામાં દસવાર; મારા. ૩
 રનેહી રનેહ સતાવીને સુખ હરી લે સાર;
 વાહાલાં વેરી જ્યાં થયાં હવે સાજ તે કાણુ કરનાર; મા. ૪
 સુખ સાટે સોજત કરી, નીવડી દુઃખ દેનાર;
 દ્રવ્યદર્ઠ વસ બ્હોરીયે જ્યમ સાધન જીવ હરનાર; મા; ૫
 તમો ગયે માઈ ગયું આ તનડાનું ભાન;
 જાજુ આથી શું કહું રનેહી વણુ સમશાન; મારા; ૬
 ચીતડે ચીતવન એકનું ચરચરું કરતું નીત્ય,
 બ્હાલા છેક નમેરડા થઈયે નહી જ્યાં પ્રીત. મારા; ૭
 સોજા વરસની સુંદરી પીકે ગયા પરદેશ;
 તે અજાણા સંતાપે ઘણું જેનું જેમન જાણેવેશ મારો. ૮
 સજ્જન તેરે કારણે શુકયો સજ શરીર,
 પાપી નેન શુકત નહી તેમાં ભરભર આવે નીર. મારા. ૯
 ધંખીહુંતો ઉડ ચલુ ઘડી ન રખું ધીર,
 જીયુંજીયું સજ્જન સાંભરે તીયું તીયું વાગે તીર. મારા, ૧૦
 સજ્જન તુમ મત બાણીયો તુમ જીછરે મોય ચેન,
 દાજે જનકી લાકડી તેતો સીલગતહે દીન રેન. મારા, ૧૧

(૨૦)

હવે તમારા મુખનાં દરશનની રાખું આશ,
માટે મળવા આવજો દીક્ષમાં રાખી ઉત્સાહ. મારા. ૧૨.
તારી મારી પ્રીતને તુ જાણે કે હુય,
અવર અમરથાં એ થકી કેદેશેકે થયું મુય. મારા. ૧૩
માટે મારા મનની મનમાં સમજી રહુ,
છાંય કુવાની કુપમાં જેમ સમાય છે સહુ. મારા. ૧૪
હેવું સૂણી પ્રીતમ આવીયા દીધુ આલીન,
આનંદ રસ ત્યાં ઉછળ્યો પોઢ્યાં બેઝે પલંગ. મારા ૧૫

